

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BILLIONAIRE ROMANTIC

NEW YORK BILLIONAIRES

JULIE CAPULET

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MİLYARDER ROMANTİK

JULIE CAPULET

Noah Maddox, dayanılmaz bir çekiciliğe sahip milyarder. Ayrıca yatakta tam bir canavar...

Elbette, en yakın arkadaşım beni Noah "Steel" ile kör randevuya ayarladığında bunları bilmiyordum. Soyadının sahte olduğu belliydi. Ama benimki de öyle.

Tanıştığımız andan itibaren birbirimizin çekimine karşı koyamayan mıknatıslar gibiyiz. Kör randevu bütün gece sürer. Sonra bütün hafta sonu. Dürüst olmak gerekirse, hayatımın en güzel anları.

Ama Pazartesi sabahı çok çabuk gelir ve ikimiz de işe dönmek zorunda kalırız.

Şok edici bir şekilde, seksi kör randevumun aslında, rahmetli babamın zor durumdaki yatırım şirketini devralmayı planlayan şirketin kötü kalpli CFO'su Noah Maddox olduğunu öğrenirim. Bu devralma, işimi, sahip olduğum her kuruşumu ve en kötüsü, sevdiğim dairemi kaybetmeme mal olacak.

Keşke hafta sonunu şeytanla yatakta geçirip, bekaretimi kaybetmiş ve tüm tedbirleri bir kenara atmamış olsaydım... Çünkü bir kız, o akıllara durgunluk veren orgazmlere nasıl hayır diyebilir ki?

Onun mükemmel olduğunu sanmıştım. Ta ki onun, aşık olduğum tatlı ve müstehcen konuşan rüya erkeği değil, sahip olduğum her şeyi almaya hazır bir köpekbalığı olduğunu öğrenene kadar.

Hayatımın şu anda darmadağın olması tamamen Noah Maddox'un suçu. Ne kadar yakışıklı olduğu umurumda değil, bu adam açıkça bir kabus.

Peki neden bana New York'un en sadık, deli gibi aşık milyarderi olduğunu kanıtlamaya bu kadar takıntılı?

Ve kalbimi çoktan çalmış olan bu ateşli romantik adama nasıl direnebilirim ki?

Billionaire Romantic, umutsuz bir romantik CFO ve onu elde etmek için her şeyi yapmaya hazır, cesur bir kör randevusu arasında geçen ateşli bir milyarder aşk hikayesi. New York Billionaires serisindeki her kitap, seksi bir masal gibi mutlu sonla biten, birbirinden bağımsız hikayelerden oluşuyor.

New York Milyarderleri

Yeni çıkan kitapları, hediye­leri, indirimleri takip etmek ve ücretsiz bonus eriklere ulaşmak için **VIP okuyucu kulbme katılın!**

Julie Capulet

MİLYARDER ROMANTİK
New York Milyarderleri
Telif hakkı© 2025 Julie Capulet

Tüm hakları saklıdır. Bu kopya, yalnızca bu kitabın orijinal alıcısı için hazırlanmıştır. Bu eserin hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan elektronik veya basılı olarak çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya taranamaz.

MİLYARDER ROMANTİK bir kurgu eseridir. Kitapta gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulabilir, ancak kitapta geçen isimler, karakterler, yerler ve olaylar kurgusal olup gerçek kişilere, olaylara, ticari kuruluşlara veya locales tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
37. Bölüm

[Epilog](#)

[Milyarder Patron - Birinci Bölüm](#)

[Julie Capulet'in diğer kitapları](#)

[Yazar](#)

BILLIONAIRE ROMANTIC

NOAH

Çarşamba sabahı Ducati'mi New York şehrinin her zamanki çılgın trafiğinde sürerken bir karar veriyorum.

Birçok yönden kardeşlerimden farklı olduğumu söyleyebilirim. Kardeşlerim beni her zaman dördümüzün "iyi" olanı olarak tanımlar. "Romantik" olan. Ebeveynlerimizin bıraktığı felaket mirasa rağmen, gerçek aşkın var olduğuna en çok inanan olan. Hala iyi şeyler olabileceğine inanan benim. Kardeşlerime göre onlar alaycı, ben ise iyimserim.

Ama evrenin çarpık bir mizah anlayışı var. Çünkü son birkaç ayda, sinikliği iliklerine işlemiş üç kardeşim de sersemleyecek kadar aşık oldular.

Onlar için mutluyum. Kaderin bir şekilde onların yanıldığını kanıtlamasına çok sevindim. Her birinin o kadar hızlı ve o kadar derinden aşık olabilmesine, üçü de zavallı kızların parmaklarına yüzük takmadan önce ne olduğunu bile anlamadan, ve en az birinde, belki de daha fazlasında, o işi halletmekten başka bir şey düşünemeyecek kadar, müstakbel eşlerini hamile bırakmalarına.

Ve ben, aramızda "ilişki" ve "bağlılık" kelimelerine alerjisi olmayan tek kişi olarak, hala tamamen bağlanmamış, hayal kırıklığına uğramış ve "iyimserliğimin" bana uğursuzluk getirdiğine sinirliyim.

İşte buradayım, "doğru kişi" için beklemeye değer olduğunu düşünüyordum. 'da

Manhattan çünkü aptalca kendimi, seks yaptığım kişiye gerçekten seks yaptığım kişiye karşı bir şeyler *hissetmeyi tercih edeceğime ikna ettim*.

Artık değil. Bu oyun planı bana sonsuz hayal kırıklığı vermekten başka bir şey yapmadı.

Kararım kesinleşti, tam burada, Beşinci Cadde ile Doğu 34. Cadde'nin köşesinde.

Artık benim için ortaya çıkmayacak o ulaşılmaz, mükemmel kadını beklemeyeceğim. Kardeşlerim tek sevgililerinin peşinde salya akıtarak New York'un flört havuzunu benim için boşaltabilirler.

Siktir et.

Dışarı çıkıp, hepsi gibi sahte göğüsleri ve gözlerinde dolar işaretleri olan, hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir kız bulacağım. Hayallerimin kadınının var olduğunu iddia etmeyi bırakacağım.

Ve sikişeceksin. Çok uzun zaman oldu.

Kadınların bana aşık olmasını sağlayamıyorum değil. Çok kolay yapabilirim. Tek sorun, çoğunun benim görünüşümün ya da tabii ki paramın peşinde olması. Kardeşlerim ve ben, New York'un en zengin ve en başarılı yatırımcıları ve işadamları arasındayız. Babamız da öyleydi, dedemiz de öyleydi. Bankada bir sürü sıfırın olduğu herkesin malumu, bu da tabii ki kalbi atan her kadını çeken süper güçlü bir mıknatıs gibi.

Aptal olduğum için, çoğunlukla anlamsız sekslerden kaçındım çünkü... şey, *anlamlı bir şey* bulmayı umuyordum. Aşk. Hatta *gerçek* aşk. Öldürmek ya da ölmek için seveceğin türden bir aşk. Hayatının tek gerçek aşkı dışında herkesi ve her şeyi görmeni engelleyen türden bir aşk.

Beni kararlı ve acımasızca kaçırın türden bir aşk.

Ne yazık ki, kardeşlerim beni çok iyi tanıyor. Ben lanet olası bir romantikim. Buna can *atıyorum*. Aşık olmak istiyorum, o kadar çok ki, bazı günler nefes alamıyorum sanki. Sanki kalbimde ve hayatımda sadece o, muhtemelen var olmayan hayali bir sevgili doldurabilecek kocaman bir boşluk var.

Bu çok iç karartıcı. Ve sinir bozucu.

O kadın nerede?

Her şeyi yanlış anlamışım. Buralarda aşık olan tek insanlar, aşka bile inanmayan inatçı şüpheciler.

Ducati'mi, binamızın altındaki özel otoparkta park yerine o kadar sert bir şekilde park ettim ki, yanık lastik kokusu geldi.

Bu da kardeşlerimle aramdaki bir başka fark. Üçü de limuzinleriyle soförlü gezmeyi tercih ediyor. Ben trafiğin kaosunu seviyorum. Şehrin sesleri, cam kutumuzun dışında, yatırım portföylerimizi veya hisse senedi değerlerimizi umursamayan bir dünya olduğunu hatırlatıyor bana.

Şehir trafiğinin kölesi olmamak, bugün gibi sabahları, her zamankinden erken çıktığımda, ofisimizin köşesindeki kahve dükkanına uğrayıp kahve alabilmem anlamına da geliyor. Bu dükkan, hayatımdaki en uzun süreli ilişkim oldu.

Cash beni şirketinin CFO'su olarak işe almadan çok önce, şehirde çalışmaya başladığımda düzenli olarak gittiğim ilk yer burasıydı.

Aile şirketimiz Maddox Equities, şirketin genel merkezinin bulunduğu gökdelen de dahil olmak üzere kendi şehir bloğuna sahiptir ve caddenin hemen karşısında yer almaktadır. Harvard'dan mezun olduğum gün, hepimiz gibi Maddox Equities'te çalışmaya başladım. Seçmiş olsak da olmasak da, hepimizden beklenen buydu.

Dördümüzün en büyüğü olan Alexander, hala aile şirketini yönetiyor. CEO olmak her zaman onun kaderiydi.

Cash ve babam çok sık çatıştıkları için birlikte çalışmak zordu ve Cash ayrılmak istedi. Özellikle babamız ölmeden önce, ailemizde *benim* bile başa çıkamayacağım kadar çılgın dinamikler vardı ve ben ailemizin "diplomatı" ve dengeleyici gücü olarak görülüyordu. Bu yüzden Colton ve ben, Cash teklifini alırmaz gemiyi terk ettik.

Ailemin imparatorluğunun ana merkezinin karşısındaki gökdelen satılıktı. Biz de onu satın aldık ve Invested Enterprises'ı sıfırdan kurmaya başladık. İnanılmaz derecede zor bir işti. Çok çalıştık ve birçok fırtınayı atlattık, ama hepsi buna değdi. İşler kesinlikle çok iyi gidiyor.

Yani Daily Grind ve benim uzun bir geçmişimiz var.

Kaskımı çıkarıp motosiklete sabitlerken, Alexander'ın geçen Noel'de ısrarla hediye ettiği saate göz atıyorum. Bir Rolex. Genelde bileğime yarım milyon dolarlık bir saat takmak benim tarzım değil ama bunun güzel bir saat olduğunu kabul etmeliyim.

Saat neredeyse dokuz.

Sokağa çıkıp köşeyi dönerken, trafiğin durduğunu ve kalabalığın aceleyle karşıdan karşıya geçtiğini fark ediyorum. Ama bir şey onları durduruyor. Zayıf görünümlü yaşlı bir kadın

parlak sarı bir başörtüsü takmış yaşlı bir kadın, şirket çalışanları tarafından neredeyse eziliyor. Bastonuna yaslanmış, yolun üçte birini bile geçememiş. Işık değişmek üzere.

Ruh halime rağmen kendimi tutamıyorum. Kadına doğru yürüyorum. "Affedersiniz, yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bana bakarken gözlerini kısıyor. "Beni soymak niyetindeysen, Buster, üzerimde nakit yok ve elmaslarım Hoboken'deki oğlumun kasasında."

Onun cesaretini beğendim. "Sizi soymayacağıma söz veriyorum. Ben Noah. Sokağın karşısına geçmenize yardım edeyim."

"Enid," diye cevapladı, beni süzüp yeterince güvenilir bulmuş gibi görünüyordu. Kolumu uzattığımda, tuttu.

Yavaş yavaş karşıya geçmeye başladık. Yarıya bile gelmeden trafik ışığı yeşile döndü ve kornalar çalmaya başladı. Enid kolumu daha sıkı tuttu, benim desteğimi ve bastonunu kullanarak bir adım daha attı. "Sana tutunmasam, canım, o aptallara parmak gösterirdim."

Bu beni gülümsetir. "Belki de seni güvenli bir şekilde karşıya geçirene kadar kafein almamış New Yorklulara parmak göstermeyelim." Bir sürücü öfkeyle motorunu çalıştırır ve yanımızdan gürültüyle geçer.

"Aptallar. Bu günlerde herkes çok aceleci," diye iç geçirir Enid, salyangoz hızıyla yürümeye devam eder.

"Bugün büyük planların mı var, Enid?" diye soruyorum, özellikle bize küfür etmek için camını indiren taksi şoförünün dikkatini dağıtmak için.

"Her zamanki gibi. Kız kardeşim Mabel ile Judge Judy ve Jeopardy izleyeceğim, sonra belki gidip Tums çalacağım. Şaka yapıyorum, bu günlerde A sınıfı uyuşturucu gibi kilitli tutuluyorlar. Mabel doksan yaşında, bekar ve çok huysuz, ama her sabah onu ziyaret etmemde ısrar ediyor. Ve o ölmeden önce ona iyi davranmam lazım. Servetini tüysüz kedisi Nigel'a bırakmakla tehdit ediyor."

Bu sabah gülecek halim yoktu ama Enid beni yanılttı. "Programın oldukça yoğunmuş, Enid."

Sonunda karşıya geçtik.

"Kız kardeşinin evine varabilecek misin, Enid?"

"Oh, evet, buradan sonra bir sorun olmaz. Elli yedi yıldır her gün Mabel'in evine yürüyerek gidiyorum. Gözüm kapalı bile gidebilirim." Enid kendini topladı. "Senin gibi görünürken gitmen gereken yerler vardır herhalde."

"İhtiyacın olursa yardım etmekten memnuniyet duyarım."

Bana gözlerini kısarak bakar. "*Seni* elinde tutan kadın çok şanslı. Keşke seni yirmili yaşlarımda, güzelliğimin doruklarında tanısaydım."

"Hala güzelsin, Enid."

Nostaljik bir şekilde kıkırdar. "Sen de iyi bir yalancısın. Ve çok çekicisin. Uzun boylu, yakışıklı ve şık giyindiğini söylemeye gerek yok. Ve *vücudun* da harika, Tanrım. Şanslı kadına, New York'un bu hazinesini takdir etmesini söyle." Koluma hafifçe vurur ve uzaklaşmaya başlar. "İyi günler, Noah. Teşekkürler."

"Benim için zevkti." Telefonuna bakıp etrafına dikkat etmeyen bir adamın onu devirmesinden endişelenerek, onun caddeden uzaklaşmasını bir süre izledim. Ama Enid hazırdır. Adam ona çarpmadan önce, bastonuyla adamın bacağına iyi nişan alarak vurur. Adam geriye sıçrar ve küçük bir çığlık atar. Topallayarak ve öfkeyle bakarak, aceleyle uzaklaşırken Enid'den uzak durur.

Enid'e bir şey olmayacak.

Caddenin karşısına geçiyorum ve birinin adımı bağırdığını duyuyorum. Colton limuzinden iniyor. "Sakın yaşlı bir kadına caddeyi geçmesine yardım etmedin, söyle."

Doğrulamaya ya da yalanlamaya gerek görmüyorum.

"Dostum, sen yürüyen bir klişesin," diye gülüyor Colton.

"Sen de egosu şişmiş bir pislisin, ama yine de seni seviyoruz." Daily Grind'e giriyoruz.

"Merhaba, Noah." Beni ismimle tanıyan baristalardan biri. Çünkü sipariş verirken ismimi söylemem gerekiyor. Buraya sık geldiğim için onların isimlerini sormaya özen gösteriyorum, çünkü bana doğru gelen bir şey gibi geliyor. Adının Elli olduğunu biliyorum, çünkü kendini öyle tanıtmıştı. Mavi renkli kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

"Selam, i ile yazılan Elli."

Gülümsemesi ceylan gözlüydü. Colton bana dirsek attı ama bu kız hiç benim tipim değildi. Yüzünün her yerinde piercingleri vardı ve hiç hoşuma gitmeyen gotik bir tarzı vardı. "Her zamankinden alayım mı, Noah?"

"Üç tane lütfen."

Sıra ne kadar uzun olursa olsun, her zaman benim siparişimi önce alırlar.

Elli kahvemi uzatırken, karton üçlü bardak tutacağına koyarak, yanına yazdığı numarasını görebilmemi sağladı. "Teşekkürler, Elli."

Dudaklarını ısırıp bana tekrar göz kırpıyor. "Hoşça kal, Noah. Umarım yakında tekrar görüşürüz."

Sokağa çıktık ve Colton hala gülüyordu. "Tanrım, alnına 'Sik beni' yazdırsa daha iyi olurdu. Onu aramalısın. O kadar piercingi olan bir kızla yakınlaşmak ilginç olabilir."

"Kes şunu, Colton."

"Sadece bırak kendini, kardeşim." Colton bizi özel asansörümüze sokar. "Sen kendi iyiliğin için fazla iyisin." Tamamen doğru değil. Kardeşlerimin kesinlikle bilmediği bir tarafım var. "Eğer söylentiler doğru değilse," diye sırtarak ekler.

Onun tuzağına düşmüyorum. "Keyfin yerinde," diyorum.

"Buna seks yapmak denir, Noah. Sen de bir ara denemelisin." Lila ile tanıştığından beri Colton dayanılmaz derecede *mutlu*. Cole her zaman bizim grubun eğlence düşkünü Casanova'sıydı, ama şimdi gözlerinde yeni, ateşli bir ışık var. Hem geçmişini hem de her zamanki umursamaz tavrını düşünürsek, bu muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en iyi gerçek aşk reklamı.

"Ailenin seks kölesi olarak senin yerini almayacağım, o yüzden bu konuyu kapatabilirsin," diyorum ona. Ama aslında, tam da bunu yapmaya karar vermiştim.

Asansör çaldı ve kapılar açıldı. Kapının tam karşısında, Cash'in içeri girdiği ana toplantı odalarından biri vardı. "Maddox Monk'tan daha iyi," diye cevapladı Colton.

Tabii bu, Cash'in sohbete katılmak için ihtiyaç duyduğu tek davetti. "Bekârlık yeminin nasıl gidiyor?"

"Siktir git," diyorum ve yanından geçerek toplantı odasına girerken kahvesini uzatıyorum.

"Sana da günaydın." Cash, genellikle sakın olan kardeşini kızdırmanın ne kadar kolay olduğunu görünce gülümser. Kahvesini ve birkaç dosyayı masanın başına koyar ve bir sandalye çeker. "Ruh halin hiç düzelmemiş, görüyorum."

"Benim ruh halim seni ya da onu ilgilendirmez. Hadi, gelmemiz için ısrar ettiğin toplantıya geçelim."

Cash daha da sırtıyor, ama şu anda onların gökkuşağı ve tek boynuzlu atlar gibi mutluluklarına hiç havamda olmadığını fark ediyor, çünkü haklılar. Uzun süren şanssızlık dönemim *iyice* çığırından çıkıyor.

NOAH

CASH, BİR DOSYAYI BANA, sonra Colton'a doğru kaydırarak, doğrudan konuya girdi. "Ashton Holdings hakkında şu ana kadar edindiğim tüm bilgiler."

Colton belgeleri karıştırmaya başladı. "Onlar kim?"

"Onlar, on beş ya da yirmi yıl önce bir dizi şanslı hamle yaparak ün kazanmış küçük bir yatırım şirketi. Kurucusu Henry Ashton, neredeyse kehanet niteliğinde bir zamanlama yeteneğine sahipti. Ancak zamanla modernleşmeyi reddetti ve şirketin kârları bundan zarar gördü."

"O zaman neden onlara yaklaşmak istiyoruz?" Masadaki dosyaya göz attım ama kapatarak bıraktım. Rakamlara bakıp hemen reddetmeden önce Cash'in ne diyeceğini dinlemek istedim.

"Çünkü değeri düşük. Kurucusu altı ay önce ani bir kalp krizi geçirerek öldü."

Colton, göz attığı dosyadan başını kaldırır. Babaların ani kalp krizinden ölmesi, bizim de anlayabileceğimiz bir şey. "Şirketi şimdi kim yönetiyor?"

"Ashton'ın oğlu. Hiç tecrübesi yok. İşler iyi gitmiyor. Hisse senetleri dibe vurdu."

Sandalyeye biraz yaslanıp kahvemin bir yudumunu içiyorum. Ashton Holdings'i duymuş muydum diye hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma gelmiyor. "Felaket gibi görünüyor."

"Şu anda öyle. Ama ne yapacağımızı biliyoruz ve biraz çaba sarf edersek durumu tersine çevirebiliriz. Büyük potansiyeli olan özel bir şirket."

Kendi şirketimizde halletmemiz gereken onca iş varken, Cash'in bu konuya bu kadar takılması garip. "Neden bu kadar ilgileniyorsun?" "Büyük olasılıkla iyi bir anlaşma yapabiliriz. Ama çabuk hareket etmeliyiz. Diğer birkaç şirket de fırsat kokusu almaya başladı. Abundance Investments da onlardan biri."

"Ah." Şimdi anlaşıldı. Birkaç ay önce, hiç gerçekleşmemiş ve sonunda unutulmuş bir içeriden bilgi sızdırma olayı nedeniyle soruşturma açıldığında, Abundance'ın CEO'su Chad Bentley, birkaç müşterimizi bize güvenilmez olduğumuzu söyleyerek şirketimizden ayırdı. Demek Cash'in Abundance'ı alt etmek için bir nedeni var. "Bunda intikamdan daha fazlası olmalı."

"Var. Burada çok para var, Noah. Hızlı hareket edersek." Cash'in rekabetçi ruhu ateşlendi. "Chad'i kızdırmak da tatmin edici olur, itiraf et."

"Chad bir teklifte bulundu mu?" Colton evrakları karıştırmaya devam ediyor.

"Henüz değil." Cash bu ruh halindeyken, anlaşmayı yapmaktan başka hiçbir şeyi kabul etmez. "Bence güçlü bir teklifle gidelim," diyor. "Reddedemeyecekleri bir teklif."

"Eğer durumları o kadar kötüyse, düşük bir teklifle başlamalıyız," diyor Colton. "Mantıklı bir teklif gelirse kabul edebilirler."

"Daha yüksek bir teklif almamızı istemiyorum," diye ısrar ediyor Cash.

Onların konuşmalarını duyuyorum ama birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyorum. Bu sabah verdiğim karar, geleceğimin üzerine kara bir bulut gibi çökmüş gibi hissediyorum. Gerçek aşkı vazgeçmek oldukça ağır bir karar. Her zaman aşkın beni *bulacağını* düşünmüştüm. Yıldırım gibi, ansızın, kaderimin bir parçasıymış gibi.

Ama öyle bir şansım olmadı.

Ve şu anki kuraklık, birini boğazlayabilirim ya da aniden alev alabilirim gibi hissettiriyor.

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Ve belli etmeden. İyi.

Her şey yolunda. Artık kararlıyım. Yapacağım.

Bir şey yapacağım. En cazip seçeneği bulacağım, sonra rahatlayana kadar kendimi tamamen bırakacağım.

—hiçbir bağ olmadan. Duygular yok. Taahhütler yok. Hiçbir şey yok. Sadece saf, ateşli, acımasız seks. Biriyle...

Kim, hiç bilmiyorum.

Olumlu tarafından bakmaya çalışıyorum: Genç, yakışıklı, zengin ve her gün kadınlar beni arayıp randevu için yalvarıyor.

Çoğu, bir ya da iki kez çıktığım ama hiçbir şey hissetmediğim, nazıkçe reddettiğim kadınlar. Mutlaka bir yerlerde, bir geceliğine bile olsa aşık olmadığımı unutturacak kadar çekici biri olmalı.

Bir yolunu bulacağım.

Ama şu anda kararlı olsam da, bir parçam... *üzgün hissediyor*. Hayatının aşkını bulmak kadar önemli bir şeye olan inancını kaybetmek biraz iç karartıcı.

"Hey, Noah, odada mısın?" Colton elini yüzümün önünde sallıyor.

"Ne?"

Cash geriye yaslanıp kollarını kavuşturur ve hafif endişeli bir ifadeyle bana bakar. "Ne oldu sana? Durum o kadar kötü mü?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye blöf yapıyorum. Sanki soru beni sıkıyormuş gibi.

Ama kardeşlerim hiç pes etmezler. "Dostum," der Colton, "kahve fincanındaki numarayı ara. Emo Kız'a içini dök."

İç çekiyorum. "Hayatta olmaz."

"Tamam, o zaman kahve dükkanında sana hayran hayran bakan diğer altı kızdan birini ara. *Ben* bile senin yatakta bir canavar olduğunu duydum, kardeşim. Bu mahallede hiç de göze batmıyorsun."

En azından Colton beni neredeyse güldürmeyi biliyor. "Tanrım, Colton."

"Ne diyebilirim ki, bu kasabadaki kadınlar çok konuşur. Ve inan bana, dinlemesi korkunç. Her halükarda, eminim tekliflerden şikayetçi değilsindir."

Telefonuma bakıyorum. Telefonum yanıyor ve mesajlar ve cevapsız aramalarla dolu. Çıktığım birkaç kadın, çıktıktan sonra uzun süre peşimden ayrılmıyor. Kadınları terk etmiyorum ya da kötü davranmıyorum ve görünüşe göre bu bir yenilik. Aylarca, bazen yıllarca bana bir şans daha vermem için yalvarıyorlar.

Kardeşlerim bunu anlamıyor. Tabii, şu anda aşıklar, ama üçünün de kalpleri kırık bir geçmişi var. Hiçbiri pislik olmakta sorun yaşamadı.

Ben ise, bunu yapamıyorum. Gözyaşları. Yalvarışlar ve yakarışlar. Bu tam bir işkence. Onları *incitemezdim*.

"Bu düşündüğümden daha kötü," diyor Colton, onu durduramadan bir telefon açıyor. "Sloane, buraya gelir misin lütfen?"

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum.

Son ihtiyacım olan şey, Colton'ın dedikoducu asistanının benim sefil aşk hayatım hakkında herhangi bir şekilde danışılması. Ama Sloane, incecik ve küstah bir şekilde içeri girer ve kapıyı ardına kadar açık bırakır. "Günaydın millet." Colton'a dönerek, "Nasıl yardımcı olabilirim patron?"

"Dün bahsettiğin o flört uygulamasının adı neydi?" diye sorar Colton.

"Dalga mı geçiyorsun?" Kalkıp gitmek için ayağa kalkarım.

Ama tüm bunların planlı olduğunu düşünmeye başlıyorum, çünkü Sloane kapının önünde durmuş, sanki beni kasten engelliyormuş gibi. Hemen konuşmaya başlıyor. "New York Times'ta yeni moda olarak yazıldı. Eşleştirme başarı oranı benzeri görülmemiş. *Herkes* kullanıyor. Adı Lucky In Love."

"İlgilenmiyorum, Sloane," diye homurdandım, umarım ipucumu anlar ve ben onu fiziksel olarak hareket ettirmek zorunda kalmadan kapıdan çıkmama izin verir.

"Bu uygulamada, inanılmaz eşleşmeler sağlayan çok akıllı biyometrik özellikler var," diye ısrar ediyor Sloane. "Sadece 'ikisi de köpekleri seviyor, hadi onları eşleştirelim' gibi bir şey değil. Bundan çok daha incelikli. Algoritmalar inanılmaz derecede sofistike. İnternet izlerini derinlemesine inceliyorlar. Uygulamanın başarı oranı yüzde seksen yedi. Bu inanılmaz bir şey. Sen de denemelisin, Noah."

Ona sert bir bakış atıyorum. "Belki *sen* denemelisin, Sloane."

"Denerdim ama şu anda biriyle çıkıyorum." Bana bakarak gözlerini kırıştırıyor, benim için eş bulma ihtimalinin heyecanı kahverengi gözlerinde parlıyor ve kararlı bir şekilde duruyor. Bakışlarım Colton'a kayıyor. Sonra Cash'e.

Hepsi arasında Cash'in benim tarafımda olacağını düşünmüştüm, ama o da "Denemelisin, Noah" diyor.

Tuzak kurmuşlar bana.

"*Kesinlikle* denemeye değer," diye ekledi Sloane.

Colton telefonunu eline alır ve tuşlara basmaya başlar.

"Sakın yapma..." Telefonunu kapmak için uzanıyorum ama o çoktan yerinden kalkmış, yazarken benden kaçıyor. O benden daha zayıf ve birkaç kez beni çok zorladığı deneyimlerinden

, birkaç kez beni çok zorladığı için, şu anda yaptığı gibi, onu yenebileceğimi biliyor. Ama lanet masanın etrafında onu kovalamayacağım.

"Ne zararı olabilir ki?" diye sorar Cash.

"Colton benim için bir flört profili oluşturuyor. Kendini duyuyor musun?"

Colton bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor. "İşte. Kaydoldu. Birkaç saat içinde daha fazla bilgi için geri dönecekler. Sonra arkanıza yaslanıp eşleşmeleri bekleyebiliriz. Merak etme, sana uydurma bir soyadı verdim."

"Bunun için seni mahvedeceğim."

"İstemeyeceksin." Colton bana ciddi bir bakış atıyor. "Sevişmek ve aşık olmakla meşgul olacaksın. Bunu sadece *işe yaradığı* için yapıyorum, Noah." Ama ona saldırırsam kaçmaya hazır olduğunu anlayabiliyorum. "Senin mutlu olmanı istiyoruz."

Mutlu.

Colton'ın telefonu gelen mesajlarla şimdiden çalmaya başladı. Her şeyi o kadar hızlı ayarladı ki, bunun önceden planlanmış olup olmadığını tekrar sorgulamaya başladım. "Birazdan takip soruları e-postayla gelecek. Bilmediğim bir şey olursa Cleo'ya sorarım."

"Yardımcı olmak için buradayım!" diye, her şeyi zaten bilen asistanım masasından neşeyle seslendi.

Harika. Demek tüm ofis bu işin içinde.

Cleo, ortak yeni görevleri için heyecanla odaya koşar. Bana gülümser. "Günaydın patron."

Bana asla "patron" demez. "Cleo."

Cleo, Sloane ve Colton, sanki Noel sabahıymış gibi uygulamayı incelemeye başlarlar. "Aman Tanrım, Colton, bu profil çok iyi. Noah *Steel* mi?" Sloane ve Cleo kahkahalara boğulur.

Tam da bu gün daha kötüye gidemez diye düşünürken.

Cash bana suçlu ve anlayışlı bir gülümseme atar ama onların sohbetini durdurmak için hiçbir şey yapmaz. "Kim bilir, belki aradığın kızı bulursun."

"Bunun Ashton Holdings'in hayallerimizin yatırımı olması kadar olası olduğunu ikimiz de biliyoruz." Onlar dikkatleri dağılmışken fırsatı değerlendirip dışarı çıkıyorum.

Lucky

Saat tam 18:02'de apartmanımın lobisine girerken, çevremdeki her şeyi garip bir şekilde çok net fark ediyorum.

Bunun nedeni, bir dizi çılgınca yoğun toplantının ardından damarlarımdan hala akan adrenalin olabilir. O sert avukatlar, modası geçmiş finans danışmanları ve sinirli hissedarlar gerçekten keyfimi kaçırdı, lanet olsun. Kıyamet ve karamsarlık hakkında konuşuyorlar. Bana şirketimizin düşen hisse değerleri hakkında korkunç tahminler sunmaktan başka bir şey yapmadılar ve temelde şirketin yakında iflas edeceğini ilan ettiler. Kortizol seviyem şu anda tavan yapmış gibi hissediyorum.

Ayrıca her ayrıntıyı dikkatle inceliyorum çünkü sevdiğim binanın tanıdık lobisini çok uzun süre göremeyebileceğimi biliyorum. Bu da tüm bu lüksün daha da göze çarpmasını sağlıyor.

Günün toplantılarında yıkıcı bir netlikle ortaya çıktığı gibi, sahip olduğum her şeyi kaybetmem sadece birkaç hafta meselesi olabilir.

Nereye gideceğim ben?

Akşam güneşinin ışığında, sürekli akan şelalenin parıldadığı beyaz mermer duvarların ne kadar etkileyici olduğunu yeni bir bakışla fark ediyorum. Resepsiyon masasının üzerinde her zaman duran devasa taze çiçek buketi bugün özellikle abartılı görünüyor, sanki Caravaggio'nun bir tablosundaki hedonist bir sahneden çıkmış gibi. Tek eksiklerimiz, birkaç kase çürümüş meyve ve birkaç seksi, saçları dağınık İtalyan toy boy. Asansörlere doğru yürürken görevli konsiyerj bana el sallıyor.

Tabii ki bu lüksü her zaman takdir etmişimdir. Belki de bunu sadece bildiğim tek şey olduğu için zaman zaman hafife almışımdır. Ama çok sık değil.

Ve babamın işini düzeltmenin bir yolunu bulamazsam – ki bu Herkül'ün görevlerinden biri – geçim kaynağım, evim ve sahip olabileceğim tüm güvenlik ağım parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidecek.

Dört yaşından beri bu binada yaşıyorum. Taşındığımız günü çok net hatırlıyorum. Annem yeni pembe Chanel takımını giymişti ve Juliet balkonunu görür görmez gözyaşlarına boğuldu. *Çok* mutluydu, tıpkı bizimki gibi havalı bir daireye taşınan her New Yorklu gibi.

Annemle babam, babam annemi asistanı olarak işe aldığında tanışmışlar. Annem yirmi yaşındaydı ve hayalindeki işe girmek için İrlanda'dan gelmişti. Babam otuz dört yaşındaydı ve anneme ilk görüşte aşık oldu, onu işe aldı, sonra evlenebilmek için kovdu (daha sonra telafi etti). Üç aydan kısa bir süre sonra evlendiler. Ben yedi ay sonra doğdum.

Babam bana aile ismi olan Emerson'u vermek istemişti, ama isteksizce bunu ikinci ismim olarak kullanmak zorunda kaldı. Annem ise bana Lucky ismini vermekte ısrar etti. Bu isim doğum belgemde ve her yerde yazıyor. Lucky Emerson O'Callahan Ashton. Ancak babamın işiyle ilgili tüm belgelerde adım L. Emerson Ashton olarak geçiyor. Bunu babam öldükten sonra fark ettim ve neredeyse gülmekten ölecektim.

Annem hayattayken babam hiçbir zaman istediğini yapamadı, onu çok sevdiği için onunla tartışamıyordu.

Annem vahşi ve kaprisli bir kadındı, parlak mavi gözleri ve çilek sarısı bukleleri her zaman biraz rüzgârda savrulmuş gibi görünüyordu, sanki County Cork'un neon yeşili çiftlik manzarasından yeni çıkmış gibi. Ki öyle de olmuştu.

İkisi birbirinden çok farklı insanlardı, nasıl birbirlerine aşık oldular bilmiyorum.

Babam New York'ta, eski bir zengin ailenin (endişe verici bir hızla tükenmekte olan) en küçük oğlu olarak büyüdü.

Büyük dedem Chester Emerson Ashton, aslen Pennsylvania'lıydı ve çelik sektöründe servet yapmıştı. Çok büyük bir servet.

Büyükbabam Chester Emerson Ashton II ise bu parayı etkileyici bir hızla çarçur etti. Lüks bir hayat sürdürdü ve babamın parasını harcayarak harika zamanlar geçirdi, ama kendi parasıyla pek bir şey yapmadı.

. Upper West Side'da geniş bir üç katlı çatı katı dairesi ve Southampton'da bir tatil evi satın aldı. Ancak iş girişimleri pek de başarılı olmadı. Birçoğu başarısızlıkla sonuçlandı.

Önce Hamptons'daki ev satılmak zorunda kaldı. Kısa süre sonra da çatı katı daire.

O zamana kadar iki oğlu en iyi okullara gitmiş, ayrıcalıklı bir çocukluk geçirmiş ve kendi işlerini kurmaya başlamışlardı. Amcam Chester III, Chester II'nin izinden gitmiş ve kolay kazanılan servete o kadar alışmıştı ki, onu korumak ve büyötmek için yeterince hırslı değildi. İki kez boşandı (aile serveti için iki büyük darbe daha) ve sonunda memnuniyetsiz, orta düzey bir bankacı oldu, alkol ve ilaçlarla kendini erken yaşta mezara soktu.

Chester II'nin küçük oğlu, babam, daha odaklanmıştı. Her zaman sessiz, içe dönük ve biraz eksantrik bir çocuktü ve geleceğı açıkça görebiliyordu.

Babamın bugünlerde "otizm spektrumunda" olarak kabul edilip edilmeyeceğini bilmiyorum, ama o sayılarla yaşayan ve nefes alan insanlardandı. Filmlerde deli profesörlerin veya dengesiz bilim adamlarının gözlerinin önünde sayılar akarken, onların sayılara takıntılı hale geldiklerini görürsünüz. Eğer biri onu test etmeye zahmet etseydi, eminim bir dahi olduğunu anlardı.

Ailesinin parasının neredeyse tamamen tükendiğini erken yaşta fark eden babam, kendi parasını kazanmaya karar verdi. Genç yaşta kendi kendine yatırım yapmayı öğrendi ve değeri düşük olanları bulma konusunda olağanüstü bir yeteneğı vardı. On sekiz yaşında kendi fonunu kurdu ve ona takıntılı bir şekilde çalıştı. Yirmili yaşlarının sonlarına geldiğinde, fonu dikkate alınması gereken bir güç haline gelmişti, Wall Street haritasında sağlam bir yer edinmişti ve takım elbiseli her açgözlü, ondan bir pay almak istiyordu.

Ancak babamın iki zayıflığı vardı. Birincisi, işleri kendi bildiğı gibi yapmaya ısrarcıydı. Bu, eski kafalı bir tutumdu. Yeni trendleri takip etmeyi ve teknolojisini güncellemeyi reddediyordu. Chester III ile yat kulübüne gitmek yerine, gençlik yıllarında tavan arasında finans sayfalarını incelerken kullandığı teknikleri kullanmayı tercih ediyordu.

Diğer zayıflığı ise annemdi. Annem kırmızı bir spor araba istediğinde, oysa hayatında sadece İrlanda'da araba kullanmış ve New York'ta hiç araba kullanmamış olmasına rağmen, babam ona bir tane aldı. Annem yazını Hamptons'ta geçirmek istediğinde, babam onun hayalindeki evi, denizin hemen kıyısında kiraladı (satın almak çok büyük bir yük olacaktı; babam, o evin babası için ne kadar büyük bir para tuzağı olduğunu

). Annem bizi oraya götürmenin sorun olmadığını ve babamın hafta sonu bize katılacağını söylediğinde, babam onun kaprislerine boyun eğdi.

Ve araba Long Island Expressway'in kenarından üç kez yuvarlanarak annemi anında öldürdüğünde, annesini çok *seven* ve ondan bir an bile ayrılmamış dört yaşındaki korunaklı bir çocuk olan ben, çizik bile almadan kurtulduğumda, herkes "Lucky"nin doğru seçim olduğunu söyledi.

Annem öldükten sonra babam daha da içine kapanık, sayılarla uğraşan bir işkolik haline geldi.

Annem olmadan elbette kaybolmuştum.

Ancak yeni İrlandalı dadılarımdan oluşan ekibim (babama yıkılmış bir halde gözyaşları içinde yalvardığımı hatırlıyorum: *lütfe*n İrlandalı olsunlar), kişisel aşçım ve beni modaya uygun, ilerici, sadece kızların gittiği özel okula götürüp getiren şoförüm (annemin seçimi, babam da bunu sonuna kadar saygıyla karşıladı) sayesinde, annesiz hayata yavaş yavaş alıştım. Babam çalışırken İrlandalı dadıları bana yatmadan önce hikayeler okurdu. Arkadaşlar edindim ve hayatımın büyük bir kısmında, annemin (ve çoğunlukla babamın) yokluğunun bıraktığı boşluk dışında mutlu bir hayat yaşadım.

Babam ise öyle değildi. Annem olmadan, amacını, kaprisli, çilek sarısı saçlı güneş ışığını ve evreninin merkezini kaybetmişti. Sonunda, sanırım rakamlar bile yavaş yavaş onu ezdi. Yeni fırsatları değerlendirmek veya en iyi şekilde yararlanmakla ilgilenmiyordu. Sanki zamanda donmuş gibiydi.

Onu elimden geldiğince teselli etmeye çalıştım. Ama sanırım ona annemi çok hatırlatıyordum. Saçlarım çilek sarısı değil, sarı olması dışında ona neredeyse ürkütücü derecede benziyorum. Dürüst olmak gerekirse, bana her baktığında kalbini biraz daha kırdığımı düşünüyorum. Beni sevdiğini biliyorum, ama acısı sevgisini bastırıyordu. Gittikçe daha fazla zamanını çalışarak geçiriyor ve yavaş yavaş kendi gemisiyle batıyordu.

Şimdi, ona işiyle ilgili daha fazla soru sormuş olmayı diliyorum, elbette. Özellikle de, hiç bu kadar erken olacağını beklemesem de, onu miras alacağımı bildiğim için. Şimdi, onun benim yardımına ihtiyacı olduğunu daha net görebiliyorum. Benim yardımımı kullanmalıydı.

Onun gibi ben de sayılarla aram iyidir, ancak onun seviyesine asla ulaşamadım. Aynı zamanda annemin yaratıcı düşünme yeteneğini ve her zaman olumlu tarafı görme ısrarını da almışım.

Ama yine de, babamın benim verebileceğim tavsiyeleri dinleyeceğini sanmıyorum. Kendi acısına ve

derin, labirent gibi zihninde.

Kapımın kilidini açarken iç çekiyorum. Neyse. Olabilirdi, olabilirdi, olabilirdi.

Anahtarlarımı ön masadaki küçük gümüş kaseye koyup çantamı yere bırakıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Hey, Luck!" oda arkadaşım Grace odasından sesleniyor.

"Hey, Gracie."

Her zamanki gibi, ama özellikle bu gece, dairemdeki ışığın gerçekten muhteşem olduğunu fark edemeden edemiyorum. Bu, New Yorkluların *her zaman* takdir ettiği bir şey.

Bunu *gerçekten* özleyeceğim.

Lucky

Pencere kenarındaki koltuğa gidip yumuşak, pelüş yastıklara yaslanıyorum ve her şeyi içime çekiyorum. Uzun bir gün oldu.

Gece ışıklarıyla aydınlanan gökdelenlere bakan küçük özel balkonumun bahçesinin manzarası New York'ta çok nadir görülen bir şey. Komşu binanın tepesinde duran eski tarz su kulesi, sanki şık bir Avrupa filminden çıkmış gibi. Manhattan silüetinin ortasında, Paris'in cazibesinin küçük bir parçası. Buna sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu çok iyi biliyorum.

Ve onu kaybetmenin ne kadar yıkıcı olacağını da biliyorum.

Bulutlar karamsar ve güneş alçalmışken, daha güzel bir yer olamaz. Altın ışınlar oturma odamı doldurur, İran halısının koyu renkli tonlarını yakalar ve özenle düzenlediğim kitap raflarına yumuşak bir ışıltı yayar. Son zamanlarda çok meşgul olduğum için ihmal ettiğim iç mekan bitkilerim bile lüks bir ev dekorasyon dergisine aitmiş gibi görünüyor.

Hatta dairem birkaç ev dekorasyon dergisinde yer aldı. Dekorasyona meraklıyım. Çalışmaktan veya ders çalışmaktan ara verebildiğimde stres atmak için yaptığım şey bu. Kendi küçük kaçışım. Dürüst olmak gerekirse, antika dükkanlarını ve sevimli ev eşyaları butiklerini gezip küçük hazineler bulmak kadar bana mutluluk veren çok az şey var. Babam bu konuda hiç ilgilenmezdi, bu yüzden bu büyüüyü yaratmayı kendime görev edindim. Ve bu *gerçekten* büyüdü.

Bu daire benim kişisel cennetim. Başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum.

Burası onun en mutlu olduğu yerdi.

Benim en mutlu olduğum yer.

Ne yazık ki, hayal etmek zorundayım. Çünkü bugün gelecek için bir göstergeyse, ay sonuna kadar valizlerimi topluyorum.

Ev arkadaşım odaya girer. Grace ile NYU'da yüksek lisansın ilk gününde tanıştık. İkimiz de MBA programına yeni başlamıştık. Oryantasyon derslerinden birinde yan yana oturduk ve konuşmaya başladık. O günden beri neredeyse ayrılmaz bir ikiliyiz. Babam öldükten bir gün sonra, altı ay kadar önce yanıma taşındı.

"Uzun bir gün müydü?" Grace pencere kenarındaki koltuğun diğer ucuna oturur.

"Evet." *Korkunç, berbat, korkutucu, korkunç bir gün* olduğunu söyleyebilirdim. Ama tüm bu olanlarda bir umut ışığı bulmaya çalışıyorum. Sözler ağzımdan çıkarsa, gerçekleşme olasılığı artar. "Ama şimdi daha iyi."

"Tüm sorunlarının çözümünü bulduğumu duyurmaktan çok mutluyum — tamam, belki hepsinin değil, ama kesinlikle birkaçının — tam burada, benim küçük ellerimde."

Grace telefonunu tutuyor, sanki az önce... Bir dakika. "Neden *parlıyorsun*?" diye soruyorum. "Ve neden böyle giyindin?"

MBA'ımın ilk dönemini bitirmişken babam aniden vefat etti. Çalışmalarımı askıya alıp, babamın şirketinin yeni CEO'su olarak tam zamanlı çalışmaya başladım. Huysuz yönetim kurulu üyeleri şok ve dehşete kapıldı, ama yapacak hiçbir şeyleri yoktu. Ben de hazır olmadığım halde yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Vasiyetnamede her şey çok net ve açıktı.

Grace hala okuyor ve çoğu zaman dağınık saçlarını bir kalemle rastgele tutturmuş, eşofman giyerek geçiriyor. Ama bugün değil. Dar kot pantolon ve daracık pembe bir kazak giymiş. Yanakları kazağıyla aynı renkte ve koyu renk saçları çok... *temiz*, omuzlarına parlak ama biraz dağınık dalgalar halinde dökülüyor.

Hâlâ bana gülümsüyor. Aslında Grace'i hiç bu kadar *neşeli* görmediğimi sanıyorum. Ama aynı zamanda... sanki öğleden sonrasını yatakta yuvarlanarak geçirmiş ve sonra saçlarını aceleyle düzeltmiş gibi görünüyor. "Grace? Neler oluyor?"

O gülüyor ve yine aynı şey oluyor. En iyi arkadaşım da daha önce hiç bu kadar yoğun bir şekilde gördüğümü sanmadığım, saf, katıksız bir mutluluk. "

Az önce seviştin, olan bu." Ona gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

"Duydun beni."

"Ne zaman? Nasıl? *Kiminle?*"

Derin bir nefes alır, gözlerini kapatır ve başını pencere kenarındaki oyma ahşap çerçeveye yaslar. "Dünyanın en rüya gibi erkeği, o."

"Ciddi misin? *Grace*. Kim o? Nasıl tanıştınız? Neden ben hiçbir şey bilmiyorum?"

Gözlerini açar, yanaklarında pembe bayraklar daha da pembeye döner. "Şans, harikaydı."

"Öyle mi? Ama kim o?"

Grace ve ben birçok şey üzerinde bağ kurduk. Bunlardan biri, ikimizin de yirmi üç yaşında olmamız ve ikimizin de bakire olmamızdı. Seçiciyiz. Bunu tartıştık. Sıradan bir ilişki değil, özel bir şey bekliyoruz. "Luck, hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi."

"Vay canına, Grace," diye gülüyorum. "*Biliyorum*," diye coşkuyla söylüyor.

"Ama... nasıl? Bu adamla ne zaman tanıştın? Kimseyle çıktığını bile bilmiyordum." Son zamanlarda yeni işim yüzünden deli gibi çalışıyorum ve o da durmadan ders çalışıyor, ama yine de haftada en az birkaç kez konuşmaya zaman ayırıyoruz.

"Bugün tanıştım."

"*Bugün mi* tanıştın? Nerede?"

"Bryant Park'ta. Orada buluşmak için anlaşmıştık." "Anlaşmış mı? Nasıl?"

"*Tanrım*, Luck. Sen de denemelisin. Onunla herkesin bahsettiği yeni bir flört uygulamasında tanıştım. Organizasyonel Davranış dersindeki Hattie adındaki kızı hatırlıyor musun? Bana ondan bahsetti. Bu uygulama, algoritmaları çok doğru olduğu için viral oldu. Bir şekilde çok iyi eşleşmeler yapıyorlar."

"Onunla bir *flört* uygulamasında mı tanıştın?" *Ve hemen yatağa girdin mi?*

"O da MBA yapıyor. Columbia'da. Son döneminde. Öğle yemeğinde buluşmak için anlaşmıştık. Şans, o çok *seksi*. Ben de "*Dalga mı geçiyorsun? Bu benim kör randevum mu?*" dedim. Sonra öğle yemeği ve bir içki içtikten sonra

içki içtikten sonra — aslında iki içki — yeni taşındığı daireyi görmeye davet etti. Delilik. Henüz mezun olmamasına rağmen iş teklifi aldı ve imza bonusu o kadar büyüktü ki kendine bir daire aldı. Geçen hafta sözleşmeyi imzaladı. Şimdiye kadar aldığı tek mobilya bir futon. Hudson Yards'ta tek yatak odalı bir daire. *İnanabiliyor musun?*”

"Hayır."

"Gerçekten *doğru*."

"Yakışıklı, zengin ve iş sahibi mi? Kurgu karakter gibi."

"Öyle *görünüyor!*" diye bağırdı Grace. "Yakışıklı ama aynı zamanda iyi biri. Uzun süreli bir ilişkisi vardı ve iki ay önce ayrıldılar. O ayrıldı. İkisnin gelecekle ilgili farklı hayalleri olduğunu söyledi. Kız, şehri sevmediği için Kansas'a ya da oraya bir yere geri taşındı. O ise New York'ta yaşamak istiyor. Bu her zaman hayaliymiş ve buraya gelmek için çok çalışmış. Biraz ciddi ve akademik bir tip, ona çok yakışan küçük, inek gözlükleri var. Kuzeyde çok sıkı bir ailesi var ve Cornell'de hokey oynamış. Yani o... Nasıl açıklayayım, Luck. *Mükemmel bir adam.*"

"Vay canına. Seksi bir hokey oyuncusu ve finans meraklısı. *Mükemmel birine benziyor.*"

"Öyle olabilir. Sonra beni öptü ve bir şey diğerine yol açtı. Her şeyin çok hızlı geliştiğini biliyordum ama neden olmasın diye düşündüm. Bir daha böyle bir fırsatın elime geçmeyebilirdi. Ben de kendimi akışına bıraktım."

"Vay canına, Grace. Ve bu... senin için sorun olmadı mı?"

"İyi olmaktan da öteydi." Grace başını geriye yaslayıp gözlerini tekrar kapattı. Ama sonra gözlerini açtı ve duygudan dolmuş gözleri parlıyordu. "Hayatımda ilk kez bir erkek sayesinde üç kez orgazm oldum ve *muhteşemdi*."

"Üç mü?" Bu beni biraz güldürdü, ve bu, geçirdiğim günü düşünürsek, önemli bir şeydi. "Yaşasın, Gracie. Senin için çok mutluyum."

"Teşekkürler, Luck."

"Onu tekrar görecek misin?"

"Evet. Yarın. Bu akşam şirket yemeğine gitmesi gerekti ama yarın akşam tekrar buluşacağız."

"Vay canına," diyorum yine.

"Yani günün, haftan veya ayın ne kadar berbat geçerse geçsin, benim bir çözümüm var."

Tekrar güldüm. "Bir flört uygulaması mı? Bu kesinlikle sorunlarımı çözmez. Senin adına çok sevindim tatlım, ama şu anda ihtiyacım olan son şey

bir ilişki. *Ya da* seks arkadaşı."

"Denemeden yargılama, kızım. Güven bana, beklentilerini fazlasıyla karşılayacak."

Karnım guruldadı ve kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi hatırladım. "Sen yedin mi? Sipariş verelim."

"İyi deneme, L. Emerson." Grace'e babamın bana verdiği resmi unvanı anlattım ve çok komik buldu. Telefonunu eline aldı. "Sana bir profil oluşturuyorum."

Lucky

"SAÇMALAMA." Kalkıp mutfığa doğru yürüdüm. "Bir kadeh şarap alacağım. Sen de ister misin?"

"Tabii ki isterim. Bugün seviştim!"

Onun heyecanına gülümseyerek, iki bardak buz gibi Pinot Grigio şarap dolduruyorum. Bardakları pencere kenarındaki koltuğa götürüp, annemin ölmeden bir hafta kadar önce Village'daki bir antika dükkanından aldığı mermer üstlü yüksek masanın üzerine koyuyorum. Bu dairedaki her şeyin bir hikayesi var, ama bu mobilya parçası en sevdiklerimden biri. "Bay O'nun adını bile sormadım."

"Ethan. Ethan Patrick Malone."

"Ethan Patrick Malone. Kesinlikle İrlandalı kanı var. Bu da onu iyi bir parti yapar. Hatta sana ikinci adını bile söylemiş, bu da iyiye işaret. Dürüst biri olduğunu gösterir."

"Sen öyle diyorsan." Telefonunda bir şeyler yazıyor.

"Bu arada, Ethan Patrick Malone'un bir dairesi olması iyi bir şey. Çünkü ikimizin de yakında evsiz kalma ihtimali çok yüksek."

Bu onun dikkatini çekiyor. Yazmayı bırakıp bana bakıyor. "O kadar da kötü olamaz, Luck."

"Gracie," dedim ona dürüstçe. "Öyle."

"Ama sen Lucky Emerson O'Callahan Ashton'sın. Şans seni her yere takip eder. Böyle bir şey olamaz. Bir şekilde hallolur. Hallolmak zorunda."

Derin bir nefes alıyorum. "Gerçek şu ki, şirketin benim bildiğimden çok daha fazla borcu vardı. Bir süredir fırtınalar kopmak üzereydi. Babam durumun ne kadar kötü olduğunu bana hiç söylemedi."

Grace düşünceli bir şekilde şarabından bir yudum alır. "Bu aşamada sadece bir CFO adayı olduğumu biliyorum, ama sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Keşke olsaydı."

"Sen akıllı, becerikli ve inatçı birisin. Bir yolunu bulursun, Luck."

"Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. Rakamları ne kadar uğraşırsak uğraşalım

işe yarayacak şekilde hesaplamaya çalışsak da, işbirliği yapmıyorlar. Satarsak bile, *ki* satabilirsek, ben yine de bu dairenin değeri kadar borçlu kalacağım."

"Daireyi tröstüne devretmedi mi?" O da benim gibi şok olmuş görünüyor. Gözden kaçırılacak onca şey varken.

Göz yaşlarına boğulmamak için başımı hafifçe salladım. "Aklından çıkmış olmalı. Onun adına kayıtlıydı, şimdi benim adıma kayıtlı."

Empatisinin arkasında tanıdığım ve sevdiğim bir inatçılık var. "Eğer bunu çözebilecek biri varsa, o da sensin."

Genelde inatçı bir iyimserimdir, ama bugün ne olursa olsun olumlu bakma tavrım sarsıldı.

Grace bardağını benimkine çarptı. "Hadi ama. Bu sadece evrenin dayanıklılığımızı sınıyor. Her şeyin hayal edebileceğimizden daha iyi olacağına inanırsak, öyle olacaktır. Kızım, Excel ile milyarder olamazsak, bunu başka yollarla başarırız."

Grace, kendini göstermeye çok önem verir. Onu bu konuda saçmalamakla suçlayabilirim, ama aslında inanılmaz şeyler başardı ve eğer kendini böyle görmek istiyorsa, neden olmasın?

"Bunun işe yaradığının canlı kanıtıyım," diye ısrar ediyor. "Eğer senin şık dairenine girmeyi gerçekleştirmemiş olsaydım, şu anda Bangor yakınlarında bir tavuk kümesinde yaşıyor olurum."

"Bence bunun, sadece düşünce gücüyle değil, çok çalışmanla daha çok ilgisi var." Omuz silkiyorum. "Ama yine de şerefine içelim."

Gülümsüyor ve durumumuzu hafife almaya çalışırken yüzünde bir hüznün var. "Ben limonata bütçesiyle şampanya tadı alan bir kızım ve beni sefaletten kurtarıp tekrar içine atman ahlaki olarak kabul edilemez. Sana izin vermeyeceğim."

Grace, Maine'in kırsalındaki küçük bir kasabadan geliyor. On yaşındayken anne babası acı bir boşanma yaşadı ve o, kendi deyimiyle anne babasının "kulübeler" arasında gidip geldi. Grace'in anne babasının hiç parası yoktu. İkisi de yoksulluğun içinde boğulmuştu. Grace'e göre bunun nedeni, yoksulluğa odaklı bir zihniyete sahip olmalarıydı. Yoksul olmaktan başka bir kaderleri olmadığına *inaniyorlardı*. Grace, okuldan sonra kütüphanede çalışacak yaşa gelene kadar gıda kuponlarıyla geçiniyorlardı. Grace, kütüphanede eline geçirdiği tüm kitapları okudu ve zengin olmanın yollarını araştırdı.

Grace, ebeveynlerinin izinden gitmemeye kararlıydı. Uzun zaman önce, onların yaşadığı hayatı istemediğine karar vermişti. Bu yüzden, finans okumaya takıntılı bir şekilde odaklanarak mümkün olduğunca çok para kazanmayı hedefledi. Lisans eğitimi için NYU'da tam burs almayı başardı ve şu anda MBA programının yarısını tamamladı (önemli miktarda öğrenci kredisi ile). Burslara rağmen, hala çok borcu var, genellikle parasız ve çoğu zaman geçimini zar zor sağlıyor. Ancak burada olması, onun inanılmaz çalışma ahlakının, kendine olan inancının ve azminin bir kanıtı.

"Bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Tamam. Nefes al." Grace neredeyse boşalmış bardağını masaya koyar. "Bir planım var. Bunu başaracağız."

"Biz mi?"

"Evet. Yemek sipariş edeceğiz, biraz daha şarap içeceğiz ve tüm enerjimizi, dairenizin tamamen ödendiğini ve işinizin aniden düzeldiğini hayal etmeye odaklayacağız. Bu arada, size mükemmel bir eş bulup, tüm endişelerinizden uzaklaşmanızı sağlayacağız."

"Teklifinin ilk kısmına katılabilirim, ama şu anda felaketle sonuçlanacak bir kör randevuyla uğraşacak durumda değilim."

Ama Grace ikna olmaz. "Tatlım, ben de *yıllarca* tam olarak bu tür olumsuz düşüncelere kapılmıştım. Sonra kendimi topladım, profilimi yükledim ve şimdi halime bak! Üç ardışık *orgazmın* verdiği endorfin coşkusunu hala yaşıyorum, çok teşekkürler. Bu kadar katı olma, Lucky. Kendini olumlu hisset. İyi şeyler o zaman başlar. *Bir randevuya ihtiyacın var. Tam zamanı.*"

Grace'in bir özelliği, bir şeye karar verdiğinde onu vazgeçirmenin imkansız olmasıdır. Ama ben hala ikna olmadım.

"Şunu dinle." Bana okumaya başladı. "New Yorklular, dijital romantizmi yeniden tanımlayan en yeni eşleştirme uygulamasına akın ediyor. Lucky in Love, algoritmik olarak gelişmiş uyumluluk ölçütlerini sağlıklı bir doz serendipity ile birleştiriyor. Bunu sanal bir Cupid olarak düşünün, ancak rakiplerinden farklı olarak karanlıkta ok atmayan bir Cupid. Her yaştan New Yorklu, bazılarının inanılmaz derecede mükemmel eşleri olarak adlandırdıkları kişileri buluyorlar. Öyle ki, düğün organizatörleri hiç bu kadar talep görmemişti." Grace şarabının geri kalanını içti. "Gördün mü? Yapıyoruz. Senin için bir profil oluşturuyoruz."

"Düğün organizatörleri mi? Sence de biraz aceleci davranmıyor musun?" Beni duymazdan gelerek hızlıca yazmaya devam ediyor.

"Grace, vaktim yok..."

"Mazeretlerini dinlemiyorum. Çünkü bunlar beni engelleyen mazeretlerin aynısı. Ve sonunda onları bir kenara attığımda, gerçek olduğuna inanmadığım, sevimli ve seksi bir hokeyciyle tanıştım."

"Senin adına sevindim. Ama seks benim sorunlarımı çözmeyecek."

"Belki de çözer! En azından tüm dertlerini unutursun. Evren böyle şeylere tepki verir, Lucky. Kendini iyi hissetmeye odaklanırsan, evren hayatına daha fazla iyi şey getirir. Hayat böyle işliyor."

Gözlerimi devirdim.

"Sürece teslim ol. Seni şarapla, yemekle ağırlayıp yatağa atacak süper seksi bir adamdan daha iyi bir dikkat dağıtıcı şey var mı dünyada? Güven bana, tam da ihtiyacın olan şey bu." Daha fazla yazıyor. "Sen Balık burcusun, değil mi?"

"Grace."

"Astrolojik uyumluluğun dışında biriyle çıkmaya açık mısın?" "Grace!"

"Ne? Sadece beni eğlendir. Eğer bir eşleşme çıkmazsa, seks yapmadan sıkıcı hayatına geri dönebilirsin ve hiçbir şey değişmez. Her halükarda, en azından bir an için yaklaşan kıyameti aklından çıkarır."

Tekrar deniyorum. "Şu an uygun değil."

"Çok geç." Grace sırtarak telefonunu kaldırır ve ekranında neşeyle büyük harflerle "*profil yüklendi*" yazan ekranı gösterir.

"Sana inanmıyorum."

"Sana Lucky Irish adını verdim." Sırtışı daha da genişler.

Yorgun bir kahkaha kaçır. "Lucky *Irish* mi? Leprechaun gibi sesim çıkıyor."

"Çoğu şifrende bu kelimeyi kullandığını biliyorum. Bu yüzden senin için bir anlamı var. İyi şans getirir. Bu fotoğrafı kullanabilir miyim?" Birkaç hafta önce, bir pazar öğleden sonra Central Park'ta piknik yaparken çektiği fotoğrafımı gösterir. New York'ta içeride kalamayacak kadar güzel bir gündü. Fotoğrafta, güneş saçlarımdaki altın ve platin renklerini yakalamış ve ben... mutlu görünüyorum. Son zamanlarda pek hissetmediğim bir duygu. "Bu fotoğrafını çok seviyorum. Çok seksi ve rüya gibi görünüyorsun."

"Grace," diye inliyorum, ama tüm bu durum çok saçma olduğu için göğsümde bir kahrkaha patlamak üzere. "Şu anda kör randevuya çıkmak istemiyorum."

"Bebeğim, daha kötüye gidecek bir şey yok. Kaybedeceğin tek şey bekaretindir."

Bu bayat laf işe yaradı. Duygularımız doruk noktasına çıkmış ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

İşlerin *her zaman* daha kötüye gidebileceğini çok iyi biliyorum. Ama hey, Grace'in yeni ışıltısına bakılırsa, belki de onun teorisinde bir doğruluk payı vardır.

"Daha fazla şarap," diye nefes nefese söylüyor. "Daha fazla şaraba ihtiyacımız olacak."

NOAH

Ekranımdaki HESAP TABLOSU, tüm rakamların yok edildiği dijital bir savaş alanı gibi kırmızıya boyanmış durumda. Gözlerimi kırıp ovuşturuyorum, ikinci kez baktığımda rakamların siyah renge dönüşeceğini umuyorum. Ama hiçbir şey olmuyor.

Bana kalsaydı, bu fikir günler önce çöpe atılmış olurdu. Ancak Cash, bu batan gemiye garip bir şekilde bağlanmış durumda ve bu yüzden onlara can simidi atmayı düşünüyorum. Çünkü onu durdurmazsam, o yine de yapacaktır ve sonunda çok fazla para ödeyeceğiz.

Onun numarasını arıyorum.

İlk çalınıştta açıyor. "Selam. Karar ne?"

"Karar hayır." Bunu söylerken bile, mantıklı sesimi dinlemeyeceğini biliyorum. "Benim tavsiyem, bırakıp yoluna devam etmen."

Bir saniye sessiz kalıyor. Arka plandaki uğultu ve ara sıra duyulan korna seslerinden, limuzininin arkasında, bir sonraki toplantısına giderken olduğunu anlayabiliyorum. "Biz işleri düzeltmekte iyiyiz, Noah. Zorluklardan kaçmayız."

"Katılıyorum. Karşımıza çıkan her şeyi halledebiliriz." İçeriden bilgi sızdırma fiyaskosunu ve CEO'muzun yardımı olmadan bunu nasıl atlattığımızı düşünüyorum. O zamanlar Cash, Hawaii'de tanıştığı ama bulamadığı rastgele bir kadın yüzünden o kadar dikkatini kaybetmişti ki, onu ararken tüm şirket batabilir diye düşünmüştüm. Sonra kadın birdenbire ortaya çıktı — kim olduğunu fark etmeden onu işe almıştık — ve Dusty

hayatının aşkı oldu. Tabii ki onu affettik. Ama konuşurken ikimiz de I.E.'yi uçurumun kenarından kurtaranların Colton ve ben olduğumuzu çok iyi biliyoruz. Bu, onun beni dinleyeceğini bilmemin birçok nedeninden biri. "Ashton Holdings gereksiz bir risk. İhtiyacımız olmayan bir risk."

"Bizim işimiz risk almak, kardeşim. Para kazanmamızın yolu bu."

"Bunun farkındayım, Cash." Elimi çeneme sürttüm. "Ama benim işim, riskin yeterince büyük bir getirisi olup olmadığını analiz etmek. Ve bu riskte bunun garantisi yok."

"Sadece uzun süredir kötü yönetildiği için. Buradaki potansiyeli görebiliyordur, Noah."

"Evet, görebiliyorum. Ama bana verdiğin fiyat buna değmez. Bu rakamı yarıya indir, o zaman belki bir şeyler yapabiliriz. Daha düşük bir rakam vermemiz gerekiyor."

Cash duraksar ama sonunda pes eder. "Tamam. O zaman on beş milyon teklif edelim."

Sonunda mantıklı davranmasına sevindim. "Kayıtlara geçsin, hala bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ama haklısın, burada potansiyel var. On beşle çalışabiliriz."

"Biliyor musun, şaşırdım," der Cash yavaşça. "Büyük potansiyeli ve trajik bir geçmişi olan, değeri bilinmeyen küçük bir şirkete yardım etme fırsatını kaçırmayacağını sanmıştım. O çocuğun kötü bir ay geçirdiğini biliyorsun." Şirketi miras alan ve şu anda CEO olarak görev yapan çocuk, L. Emerson olarak kayıtlı. "Onun gününü kurtarmak üzereyiz."

"Ya öyle ya da mahvederiz."

"Bu konudaki fikrine saygı duyuyorum Noah, bunu biliyorsun. Rakamlardan memnun olmanı istiyorum."

"Mutlu demek abartı olur. Ama bu fiyata işleri yoluna koyabiliriz."

"Tamam. Güzel. Teşekkürler, Noah. Yarın sabah L. Emerson'u arayayım . "Beni haberdar et."

Telefonu kapatıp sandalyeme yaslanarak gözlerimi ovuşturuyorum. Kahretsin, neden bu gün hayatımın en uzun günü gibi geliyor?

Genelde işimi
seviyorum. İşimi
yaparken kendimi iyi
hissediyorum.

Ama bu sabah verdiğim karar her şeyi gölgeliyor.

Vazgeçtim.

Hayır, gerçekçi olmaya karar verdim. Arada fark var.

Var mı?

Ofisimin kapısı açılır ve Colton, elinde telefonunu sanki içinde nadir ve kıvrılabilir bir şey varmış gibi tutarak içeri girer. "Eşleşen birini bulduk, bayanlar ve baylar!"

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Ne?"

"Mükemmel kadınıza gözlerinizi doyurun. Uyumluluk oranı yüzde 98,2. Akşam yemeğini atlayıp hemen evlenmelisiniz." Cole sırtarak telefonu bana uzatır.

Ekranın ortasındaki ismi okudum. "Şanslı İrlandalı mı? Dalga mı geçiyorsun? O ne, cin mi?"

"Ya o ya da senin altın potun."

"Tanrım, Colton. Bu sahte olmalı."

Cole güldü. "Senin adın da sahte, Bay Steel."

"Bana bu adı verdiğine inanamıyorum," diye mırıldandım.

"Sloane ve Cleo, senin ününe bakarak Noah Grey ismini vermek istediler ama ben onları engelledim."

"Ne şöhreti?"

"Görünüşe göre kızlardan biri senin çıktığın birini tanıyor." "Ee?"

"Sana 'canavar' diyorlar." Colton kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor.

Onu elimden geldiğince görmezden geliyorum. "Her neyse, Lucky Charm ile çıkmıyorum." "Lucky Irish. Reddetmeden önce en azından fotoğrafına bir bak." "Colton, keser misin artık?" Bu beni sinirlendirmeye başlıyor.

"Dostum, sana *yardım etmeye* çalışıyorum. Berbat ruh halini düzeltmek için bir şeyler yapmalıyız. Uygulama, yarın akşam Hopeless Romantic adlı bir barda buluşmanızı önerdi. Yeni bir yer. Buradan sadece üç blok ötede ve şu ana kadar sadece beş yıldızlı yorumlar almış. Bir dokunuşla *yarın* için rezervasyonun yapılır, *tabii* o da dokunursa, ki dokunacağına eminim."

Öğleden beri baktığım evrakları istifleyip dosyaya koyuyorum. "Uygulama buluşma yerini mi söylüyor?" Bu biraz ilginç.

"Algoritmalar, profillerine göre en rahat hissedeceğin yeri belirliyor."

"İkimizin de vaktini boşa harcıyorsun." Huysuzca iç çekiyorum.

"Muhtemelen gelmez bile."

Colton sırttı. "Oh, gelir."

"Nereden biliyorsun? Benim yerime geçip onunla sohbet mi ediyorsun?"

Daha fazla kahkaha. "Asla yapmam." Benim mutsuzluğumdan büyük keyif alıyor. "Ayrıca, uygulamada sohbet özelliği yok. İnsanların gerçek hayatta buluşması için tasarlanmış. Buluşana kadar mesajlaşmak yok."

"Ben yapmıyorum, sen, Cleo ve Sloane de aşk hayatıma karışmayı bırakıp kendi işinize bakın."

"Aşk hayatım zaten mükemmel, sorduğun için teşekkürler. Seninki ise biraz iyileştirilebilir." Colton telefonunu masanın üzerine koyup kaydıldı. "En azından reddetmeden önce bir bak."

Huysuzca telefonunu alıp resme bakıyorum. Biraz yakınlaştırıyorum.

Aman Tanrım.

Gülümsüyor. Saçları beyaz sarı ve dalgalı, çıplak, sıcak görünümlü omuzlarına kadar uzanıyor. Zeytin rengi bir teni ve parlak, neon mavisi gözleri var. Dişleri beyaz ve düzgün, dudakları dolgun ve pembe. *Çok... renkli.* Onda sağlıklı bir şeyler var, ama aynı zamanda keskin bir yanı da var. Vahşi bir tarafı olduğunu hissediyorsunuz. Tek kelimeyle, *çekici* görünüyor. İsteğim dışında ve hayal edilebilecek en kötü zamanda ağzım sulanıyor ve penisim sertleşiyor. *Siktir.* Arkasında, ağaçlar ve uzaktaki binalar mavi gökyüzünün önünde çerçeve oluşturuyor. Central Park'ta, New York'un mükemmel günlerinden birinde. "Bu sahte olmalı. Kimse böyle görünmez."

"Fotoğraflar AI ile düzenlenmiş olup olmadığını görmek için taranıyor. Bu düzenlenmemiş." "Bunu sana söylüyor mu?"

"Evet."

"Bu gerçek mi?"

"Tamamen gerçek."

Biraz daha yakınlaştırıyorum. *O çok güzel.* Sadece bakarak onun hem tatlı hem de cesur olduğunu anlayabiliyorsun. Kıvrımlı vücudu ve kendine özgü tarzı, bana modern bir dokunuş katılmış ellili yılların pin-up kızlarını hatırlatıyor.

O kesinlikle kusursuz, tam da öyle.

Colton, benim bakışlarımdan çok eğleniyor. "Tek yapman gereken onaylamak. O da onaylarsa, randevu var demektir."

"Henüz onaylamadı mı?"

"Henüz değil. Ama algoritma eşleşmeyi sadece on dakika önce yaptı. Ona zaman ver. Cleo ve Sloane fotoğrafı seçti ve ikisi de senin

seksi olduğunu söylediler."

"Hangi fotoğraf?" diye soruyorum, bu saçma uygulamadaki profilime birdenbire önem verdiğim için kendimden nefret ederek.

"Hamptons'daki evinin terasında çekilmiş olan. Cleo ve Sloane normal ve yaklaşılabılır göründüğünü söylediler."

"Yaklaşılabılır mı?" Lucky Irish'in fotoğrafına bakarak utanç içindeyim. "Evet. Başka bir deyişle, deli gibi görünmüyorsun."

"Oh." Fotoğrafa o kadar dalmışım ki cevap veremiyorum.

"Şu aşamada, ikiniz de kimliğinizi ortaya çıkarmayacak bilgiler verdiniz. Ama onun hayatı boyunca New York'ta yaşadığını ve finans alanında bir işte çalıştığını biliyoruz."

"Finans sektöründe çalışacak kadar yaşlı görünmüyor."

"Muhtemelen seninle aynı şüpheleri duyuyordur, Noah. Kendine uygun birini bulduğuna senin kadar şaşıracaktır. Ee, ne dersin?" Gözleri benimkilere kilitlenir, mizahı neredeyse endişeye dönüşür.

Tereddüt ettim, bakışlarımı Cole'dan Lucky Irish'e çevirdim.

"Onunla tanışsan iyi olur," diyor. "Şuna bak. Çok güzel bir kadın."

Kaşlarımı çatıyorum ve damarlarımdan birdenbire akan duyguyu tanımlayamıyorum. *O da bunu görebiliyor mu?* Tabii ki görebilir. Bu ani ateşli çekim... *kıskançlık* mı?

"Telefonumu geri alabilir miyim?" diye sırıttı. "Hayır." Onu izlemeye devam etmek istiyorum.

"Ee," diyor Colton, neredeyse nazıkçe. "Gördüğünü beğendin. Tek yapman gereken onaylamak ve yarın akşam onunla tanışabilirsin. Kaybedecek bir şeyin yok dostum. *Yap* şunu."

Maalesef, o haklı. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Romantik hayatımın ıssız çorak arazisinde şu anda tumbleweedler yuvarlanıyor. Ayrıca, bu sabah kendime, aşkı bulmaktan vazgeçip, bunun yerine sikişmeye odaklanmaya karar verdiğimi hatırlattım.

Güneşin ışığında tüm ihtişamıyla bana mutlulukla gülümseyen bu kız, aslında tüm hayal kırıklığına uğramış dualarımın cevabı olabilir. Küçük bir ekranda, biraz bulanık bir fotoğrafta, tamamen yabancı birine bir bakışta neredeyse sertleşmiş olmam, cinsel açlığımın beni şiddetli bir cinsel tatminsizlik sarmalına sürüklediğini doğruluyor. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor.

"Biraz hayatın tadını çıkar," diye kardeşimin ısrarlı teşviki geliyor. Bu noktada ona minnettar bile olabilirim. Bana Lucky Irish getirdi. "Hepimiz senin istikrarlı olduğunu biliyoruz. Güvenilir olduğunu. Herkesi ayakları üzerinde tutan ve her zaman arkamızda olan kişi olduğunu. Bu sefer ben senin arkadayım. Uygulama gerçek, kız gerçek ve yarın gece planın yok. Cleo takvimini kontrol etti bile. Bu sefer içimde iyi bir his var dostum. Benim bulduğumu senin de bulmanı istiyorum."

Ona baktım, playboydan aşık bir kardeşe dönüşen kardeşimin samimi duygularından biraz şok olmuşum. "Vay canına, Cole. Bu çok..."

"Derin mi?" diye sözümü keser, yüzüne gülümseme geri döner. "Evet, Lila benim katmanlı olduğumu söylüyor. Seksi bir soğan gibi. Ee, bu randevuyu ayarlıyoruz mu, ayarlamıyoruz mu?"

Lucky'nin profiline bir göz attım, sonra tekrar Cole'a baktım. Gözleri hâlâ onu daha iyi birine dönüştüren o yeni ışıkla, sevgiyle doluydu. Hiç yaşamadığım türden bir sevgi. Hissetmek istediğim türden bir ışıltı. Sadece bir kez.

"Tamam," diyorum ve onay düğmesine basıyorum. "Bakalım Noah Steel, Noah Maddox'tan daha şanslı olacak mı?"

Lucky

Uykusuz bir gecenin ardından sersemlemiş bir şekilde uyanıyorum. Telefonuma bakıyorum, saat 7:02.

Rüyalarım korkunçtu. Excel tabloları gerçek kanla doluydu. Dickens romanlarından çıkmış gibi kayıp bir yetim, sokaklarda dileniyor ve yağmurdan sığınacak bir yer bulmak için terk edilmiş binalara bakınıyordum.

Kalkıp kendime bir fincan kahve yapıyorum, kabusların kaybolmasını diliyorum ve şükürler olsun ki yavaş yavaş kaybolmaya başlıyorlar. Kahveyi balkona çıkarıyorum. Grace hala uyuyor.

Sabahın ilk ışıklarının vurduğu yastıklı kanepede otururken kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlıyorum. Tırmanan bitkiler manzarayı çerçeveleyiyor ve mekana romantik bir hava katıyor. Hafif bir esinti küçük bahçemi okşuyor ve kekik kokusu burnuma geliyor.

Burada olduğum zamanlarda kendimi anneme en yakın hissediyorum. Aşağıda trafik kornaları ve New York şehrinin uyanış sesleri duyulsa da, burası her zaman çok huzurlu bir yer. Burada hiçbir şey bana dokunamaz. Etrafımdaki dünyanın bir enkaza dönüşmediğini hayal edebiliyorum.

Onun varlığını hissetmek istediğimde buraya gelirim. O hala hayatta olsaydı hayatım nasıl olurdu diye düşünmek için. Ve beni her zaman sardığı saf sevgisiyle her şeye hayat verdiği zamanları hatırlamak için.

Anne, beni duyabiliyorsan, lütfen yardım et. Ne yapacağımı bulmama yardım et. Doğru kararı vermeme yardım et.

Şehrin silüetine, yan binanın çatısındaki Avrupa tarzı su kulesine bakarken, bu manzaranın tanıdık ve rahatlatıcı hissini içime çekiyorum. Ve seçeneklerimi düşünüyorum.

Birincisi, şirketin hisselerinin bir kısmını karşılığında borcumu ödememe yardım edecek bir veya daha fazla hissedar bulmaya çalışabilirim.

Bu seçeneğin sorunu, şirketin çok fazla borcu olması. *On sekiz milyon dolar*. Düşünmek bile istemediğim bir rakam. Bir zamanlar yetmiş milyon değerindeydi. Ama zaman değişti.

Şirketin hisselerinin çoğunu sunmam gerekir ki teklifim yeterince cazip olsun. Bu da kontrolü kaybedeceğim anlamına gelir. Yani yeni hissedarların insafına kalırım. Şirketi satabilirler, muhtemelen çok düşük bir fiyata.

İkincisi, şirketi kendim satın mümkün olduğunca fazla para almaya çalışabilirim. Ama piyasa değerinden satsam bile, o kadar çok borcum kalır ki dairemi satmak zorunda kalırım.

En iyi senaryo: Şirketi piyasa değerinin çok üzerinde bir fiyata satın dairemi elinde tutabilmek. Ancak bu, her akşam gün batımında uçmak için yeni bir Pegasus evcil hayvan edinmem kadar olası bir senaryo.

Üçüncüsü, iflas edip her şeyi kaybedene kadar bekleyebilirim.

Dördüncü ve son seçeneğim: Bir mucize eseri hisse fiyatlarımızın aniden fırlamasını umabilirim.

Ama gerçekçi olalım, bugünün ekonomisinde, İrlanda'nın Atlantik'i geçip Özgürlük Anıtı'nın yanına yerleşmesini, leprikonların bana altın potlarını verip, balkonumu yeşil çayırılara bağlayan şirin ama sağlam bir köprü inşa etmelerini ve böylece canım ne zaman isterse annemin mezarını ziyaret edebilmeyi dilemek daha mantıklı olur. Ve babamın da, apartmanı normal bir insan gibi bir vakfa bağlamadığı için ona kızgınlığımı atlatınca. (Annem babama, küllerini Cork County'nin toprağına gömmekten başka bir yer düşünmemesini, yoksa ömür boyu hayaletinin peşinde olacağını söylemişti. Sonunda, babamın küllerini annemin yanına gömmek karar verdim, çünkü onu her şeyden çok seviyordu ve o zamana kadar ailede buna itiraz edecek kimse kalmamıştı.

Yani, ne karar verirsem vereyim, dört seçenek de aynı sonuca varıyor.

Her şeyi kaybedeceğim.

Açıkcası şirket umurumda bile değil. Dairemi alabilirsem seve seve veririm.

Dairem benim hayatım, benim dünyam ve tüm anılarım orada. Orada geleceğimin de olacağını ummuştum. *Ve kendi küçük kızımın, çilek sarısı bukleleri ve County Cork'un yaz günleri gibi gözleri olan kızımın.*

Ama bu olmayacak. Evimi korumak, rakamları kaç kez hesaplasam da, seçeneklerim arasında yok.

Bu düşünce, bir kez daha yumruklarımı yere vurup ağlamaya başlamak istememe neden oluyor.

Ama yapmıyorum. Yapamıyorum. Annem öldüğünden beri ağlamadım. Dört yaşında yas tutan bir çocukken bile. Tek bir damla bile.

Bunun yerine, acımı *kullanıyorum*. Ne yapacağımı bulmak için ona yön veriyorum.

Elbette dairemdeki her şey de satılmak zorunda kalacak.

Annemin tüm güzel eşyaları ve benimkiler. Her birinde hayatımın dönüm noktaları mermer ve tağa kazınmış. Yakında en yüksek teklifi verene satılacak.

Bütün bunlarda iyi bir yan bulmaya çalışıyorum çünkü ben böyle biriyim. Ama şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Belki de tamamen baştan başlamak *iyi* olur. Evet. Yenilenmek. Tüm trajik anılarımın olduğu yeri satmak bana acıdan uzak, yeni ve taze bir başlangıç sağlayacak. Tamamen açık.

Ancak güzel anılar da var. Mutlu anılar. Sevgi dolu anılar.

Neyse.

Gerçek acıdır, dedikleri gibi.

Eğlenceli olacak, kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Yaşamak için şık bir yer bulacağım. Havalı ve eğlenceli bir yer. Eski ve tarih kokan bir yer yerine modern ve sanatsal bir yer.

En temel ihtiyaçlarımı nasıl karşılayacağımı bulana kadar MBA'ime devam etmeyi bir süreliğine ertelemek zorunda kalacağım, ama ne önemi var ki? Belki de MBA benim için uygun değildi.

Belki de bunun yerine... iç mimar olurum. *Bunun için para gerekmez mi?*

Ya da... ev dekorasyonu hakkında makaleler yazan bir yazar. *Sanki. Excel tabloları ve finansal analizler dışında hiçbir şey yazmadın ki.*

Ya da... bir bankada giriş seviyesi memur. *Bu daha olası. Yani, seni kim işe alır ki? Kaybetmek üzere olduğun bir şirket miras kaldı. Hiç de*

etkileyici.

Kahretsin.

İç çekiyorum, kalkıyorum, duş alıyorum, giyiniyorum ve kendime bir kahve daha döküyorum. Saçımı kurutmaya başlamak üzereyken telefonum çalıyor.

Ekrana bakıyorum. Bilinmeyen numara. "Alo?"

Bir sessizlik. Sonra derin, güçlü bir erkek sesi. Kısa bir sorudan, kendinden çok emin ve aynı zamanda ısrarcı biri olduğu anlaşılıyor. "L. Emerson Ashton mu?"

"Evet, benim."

Sesi neredeyse telaşlı. "Beklediğim gibi değilsiniz." "L. Emerson'un erkek olduğunu mu sandınız? Evet, bunu bazen duyuyorum."

"Doğru. Affedin beni. Bayan Ashton, benim adım Cash Maddox. Invested Enterprises'in kurucusu ve CEO'suyum." Cash'in sesi yumuşak, kendini beğenmiş bir çekicilik yayıyor ve bu beni hemen tedirgin ediyor.

Adını elbette tanıyorum. Invested Enterprises, New York'un en üst sıralarında yer alan tanınmış bir şirkettir. Finans gazetelerinde sürekli haberleri çıkar. Şirket, "New York'un en gözde bekarları" olarak anılan üç başarılı kardeş tarafından yönetiliyor. Kendi işlerini kurmadan önce, tüm zamanların en karlı yatırım şirketlerinden biri olan aile şirketleri Maddox Equities'te çalışıyorlardı. Cash Maddox, bu kardeşlerden biri olmalı. Biraz ürkütücü. "Sizin için ne yapabilirim, Bay Maddox?"

"Babanızın vefatını duyduğuma çok üzüldüm. Benim babam da aniden vefat etti, bu yüzden ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum."

"Oh. Ben..." Böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. Beni hazırlıksız yakaladı ve kabuslar ve sabahın erken saatlerindeki acı farkındalıkların ardından, beni çok etkiledi. Ama sesimi sabit tuttum. "Teşekkür ederim."

"Hemen konuya gireceğim, Bayan Ashton. Ashton Holdings'i satın almak istiyoruz. Nakit teklif yapmaya hazırız. Teklifi ve sözleşmeyi hazırladık, size sunmak ve yüz yüze görüşmek istiyorum. Pazartesi sabahı bizimle görüşebilir misiniz?"

Hay sıçayım. Bu o an mı? Tüm dualarımla cevabı mı?

Bu adamlar çok parası olan büyük oyuncular. "Teklifiniz nedir?"

"Dediğim gibi..."

"Bay Maddox, teklifinizi bana bildirirseniz, görüşmeye değer olup olmadığını teyit edebilirim." Kendine fazla güvenen adamlarla başa çıkmaya alışkınım. Ve bilmem gerekiyor.

"On beş milyon."

Yutkundum. *On beş milyon.*

Ashton Holdings'in on sekiz milyon borcu var. Dairemin değeri üç milyon, iyi bir günde belki 3,2 milyon, ama komisyonlar deli gibi. Avukatlara da ödeme yapmak gerekecek. Bu da demek oluyor ki, en iyi ihtimalle zararı kapatabilirim. Ya da gelir ve kalacak yerim olmadan birkaç yüz bin dolar borçlu kalabilirim.

Altı ay önce, şu anda rahatça tartıştığım rakamları aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Hem de bir milyarderle. Ama koşullar, sonunda sıfırların dizili olduğu korkutucu bir borç yığınıyla karşı karşıya olduğum gerçeğiyle çok hızlı bir şekilde yüzleşmemi sağladı.

Evimi kaybetmek üzereyim. En azından yeniden başlamak için bir parça bile olsa bir şey kalması çok mu fazla?

Bunu yapmak için Manhattan'ın en büyük köpekbalıklarından biriyle sert oynamam gerekecek. İstedğim rakamı alamayacağımı biliyorum, ama siktir et. "Üzgünüm Bay Maddox, en düşük teklifim yirmi milyon olabilir." Vergileri, bakım masraflarını, sigortayı düşünüyorum. Ve hiç gelir yok.

"Bayan Ashton, Ashton Holdings şu anda 18,3 milyon dolar borçlu ve neredeyse iki yıldır kâr etmedi."

"Bunun farkındayım, Bay Maddox." 18,3? Bu fazladan üç yüz bin nereden çıktı? Ve neden Cash Maddox'un tahminlerinin kendi muhasebecilerimin tahminlerinden daha doğru olduğuna inanmaya meyilliyim? "En yüksek değerinde yetmiş milyonun üzerindeydi ve yeni yönetimle bu değer in çoğunu geri kazanabileceğimize eminiz."

"Yeni yönetim mi? Kendinizi mi kastediyorsunuz?" Sanki şaka yapıyormuş gibi.

Pislik. İrlandalı kanım kaynamaya başladı ve tam da ihtiyacım olan şey bu. "Aslında evet. Babam vefat etmeden önce tüm rakamları açıklamamıştı ve bir uyum süreci olduğunu kabul edebilirim. Ancak şirketin büyük bir potansiyeli var ve ben bunu gerçekleştirmek için kararlıyım."

"Bu batmakta olan bir gemi. Sana bir can simidi sunuyorum."

Aslında bu can simidi değil. Bu, dibe giden tek yönlü bir bilet. Ve ben bu kadar kolay pes etmeye niyetim yok. "Ashton Holdings'in potansiyelini de görmelisiniz, Bay Maddox."

Holdings'in potansiyelini de görmelisiniz, Bay Maddox, eğer onu tüm kusurlarıyla satın almaya hazırsanız."

Bir duraklama oldu ve devam ettiğinde, benim mücadele ruhumu takdir ettiğini hissettim. Benim mücadele etmemin nedeninin yoksulluğa düşmek üzere olmam olduğunu fark etmemiş olabilir. Ya da farkında olabilir. "CFO'mla konuşmam gerekecek. On beş milyon dolarlık teklif konusunda çok kararlı. Ama şansımız varsa, pazarlık yapabilir. Pazartesi sabahı gelin, konuşalım."

Sadece bu düşünce bile kalbimin göğsümden çıkacakmış gibi atmasına neden oluyor. İki ya da belki de üç pitbull, küçük yaşlı bana karşı. Ama elbette biraz pazarlık olacağını bekliyorlardı. Düşük bir teklifle geldiler ve şüphesiz benim karşı teklif vermemi bekliyorlardı. Beş milyon daha eklemek için *paraları yok* değildi. Maddox kardeşlerin her birinin serveti milyarlarca dolar olduğu biliniyordu. "Olur," dedim sertçe. "Ama lütfen unutmayın, masadaki tek teklif sizinki değil."

"Ah, demek Abundance zaten teklif verdi."

O bunu biliyor mu? "Evet." Umarım sadece on milyon teklif ettiklerini bilmiyordur. Benim bile düşünmeyeceğim bir teklif.

"Maalesef bugün bütün gün meşgulüm, yoksa toplantıyı öne alırdım. Bayan Ashton, pazartesi günü benimle ve CFO'mla görüşene kadar Abundance'ın teklifini kabul etmemeyi teyit edebilir misiniz?"

Bu bir tuzak mı? Evet dersem, Abundance'ın çok daha düşük bir teklifte bulunduğunu kabul etmiş olurum. Her neyse, zarar çoktan verilmiş olabilir ama devam etmekten başka seçeneğim yok. "Evet, yapabilirim. Hala Abundance'ın CEO'suyla görüşüyorum," diye blöf yapıyorum.

Sesinde alaycı bir ton var mı, yoksa hayal mi ediyorum, anlayamıyorum. "Harika. Sizin için uygun bir rakam bulabileceğimize eminim, Bayan Ashton. Tabii CFO'mu ikna edebilirsek. Daha fazla teklif etmeye hazırdım, ama o tavrından vazgeçmiyor. İnatçı bir adam. Senin ve benim yapmamız gereken işler var." Bu bir tür korkutma taktiği mi? Bu noktada, onun kötü CFO'suyla görüşmekten korkuyorum. "Pazartesi saat 10 nasıl?"

"Uygun."

"Adres gerekli mi?"

"Hayır. Nerede olduğunuzu biliyorum." Herkes nerede olduklarını bilir. New York'ta çalışmak için en çok rağbet gören şirketlerdendirler ve

en az haftada bir kez, genç, havalı ve yetenekli ekibinin bir parçası olmanın ne kadar harika olduğu konusunda övgü dolu yazılar yazılıyor.

"Mükemmel. Görüşürüz, Bayan Ashton. Hafta sonunuzu iyi geçirin." "Siz de" diyemeden hat kapandı. *Aptal.*

Lucky

İş yerinde geçirdiğim bir başka yorucu günün ardından, eve vardığımda saat altı geçiyordu. Dairemin kapısını açtığımda, mutfak tezgahında buzlukta bir şişe şampanya duruyordu. Grace kapının çarpma sesini duyar duymaz odasından fırladı. Her kıvrımını ortaya çıkaran pembe bir elbise giymişti, hafif makyajlı ve saçları omuzlarına dökülmüş dalgalı bir şekilde. "Vay canına," diyorum. "Çok güzel olmuşsun, ev arkadaşım. Harika görünüyorsun." "Seksi randevuma hazırlanıyorum. Ethan beni Via Carota'ya yemeğe götürecek."

Carota'ya yemeğe götürüyor."

"Orayı çok övdüler." "Ben de."

"Şampanya ne için?" Ceketimi omuzlarımdan atıyorum. "Yine şarap içip, yemek yiyip, sevişeceksin diye mi kutluyoruz?"

"Evet. Ama aynı zamanda senin için de kutluyoruz." Şampanyayı açıp iki kadeh doldurur ve birini bana uzatır.

Bir yudum alıyorum. "Bana neyden bahsettiğini söyleyecek misin, yoksa tahmin etmem mi gerekiyor?"

Telefonunda bir şey açıp bana uzattı. "Yüzde 98,2 eşleşme, kızım. Daha önce bu kadar yüksek bir eşleşme duymamıştım."

"Eşleşme mi?" Anlamaya başlıyorum.

"Noah Steel'e bak da gözlerin bayram etsin." "Noah *Steel* mi?" Gülerek, "Şaka yapıyorsun."

"Muhtemelen gerçek adı değildir, tıpkı Lucky Irish'in senin gerçek adın olmadığı gibi. Ama kimin umurunda? şu adama bak."

Hâlâ gülerek ekrana bakıyorum. Gülmeyi bırakıp biraz yakınlaştırıyorum.

Vay canına.

"Değil mi?" Grace sevinçle tepkimi izliyor. "ok *seksi*. Ve randevuyu kabul etmiş bile."

"Gerçekten mi?"

"Uygulama seni Hopeless Romantic adında yeni bir yere ayarladı. Butik bir otel ama alt katında şık bir bar ve bistro var. Yarın akşam saat yedide orada buluşmayı kabul etti."

"ok erken." Ama gözlerimi ayıramıyorum.

O çok yakışıklı. Trafiği durduracak kadar yakışıklı. Saçları koyu kestane rengine. Çok yakışıklı, ama en çok dikkatimi çeken şey gözleri. Gözleri çarpıcı bir mavi renkte. Gülümsediğinde gözlerinin etrafında hafif kırışıklıklar oluyor. İlk izlenimim, *hoş* birine benziyor. Sanki kapıyı sizin için aacakmış gibi. Ama aynı zamanda karanlık, seksi ve erkeksi bir yanı da var. Çok nazik biri olmayacağı hissine kapılıyorsunuz. Katmanları var.

Gözlerinin rengiyle uyumlu geniş mavi gökyüzü ve arkasında ince bulutlar olan, teras gibi bir yerde duruyor. Bir plajda olabilir. Fotoğraf doğal görünüyor, sosyal medya için çekilmiş gibi değil. Gerçek ve poz verilmemiş gibi.

"Gördün mü?" Grace bana gülümsüyor. "Tek yapman gereken 'kabul et'i tıklamak." "Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraz ediyorum, gözlerim hala onun fotoğrafına kilitli olmasına rağmen.

"O da senin hakkında hiçbir şey bilmiyor, uygulamada istenen ve gizli tutulan bilgiler dışında."

"yle mi?"

"Evet. Onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için onunla tanışmalısın. Fikir bu."

"Ya tuhaf biriye? Ya psikopat bir katil falan çıkarsa?" Psikopat bir katile benzemediğini kabul edebilirim. Normal, dengeli, başarılı birine benziyor. Giydiği gömlek güzel. Boğazı açık, bronzlaşmış, kaslı boynu ve göğsündeki kıllar görünüyor.

Yardım edin.

"Eğer yleyse, kibarca ayrılırsın ve bir daha onu görmek zorunda kalmazsın. O senin gerçek adını ya da hakkında hiçbir şey bilmiyor." Grace

omzum sığı. "Nefes al, Luck. Sadece bir randevu. Oraya gitmek, onunla bir şeyler içmek ve onu sevip sevmeyeğine karar vermekten başka bir şey yapman gerekmiyor. Drama yok. Stres yok."

"Ama... ne hakkında konuşacağız?"

Grace gülüyor. "Tanrım, randevuya çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki bunu bile soruyorsun? Cevap verme, çünkü cevabı zaten biliyorum."

"Evet, randevuya çıkmayalı... epey oldu."

"Biliyorum. Seni bir buçuk yıldır tanıyorum ve bu süre boyunca tek bir randevuna bile çıkmadığını sanıyorum."

"Meşguldüm."

Grace gözlerini devirir. "İşte bu yüzden benim yardımına ihtiyacın var. Ve işte yardımım, Noah Steel ile bir randevu şeklinde."

"Ama ona ne *diyeceğim*?"

"İnsanların randevularda normalde konuştuğu türden şeylerden bahsedin. Hobileriniz gibi. İşiniz gibi..."

"İşimden kesinlikle bahsetmiyorum. Ve hobim de yok."

Bana sinirli bir bakış attı. "Hobilerin var. Evinizi dekore etmeyi seviyorsunuz. Antika eşyaları seviyorsunuz. Bazen kitap okursunuz, özellikle dekorasyon dergileri. Ara sıra sinemaya gidersiniz. Arada sırada müzeye, tiyatroya veya Broadway gösterilerine gidersiniz. Birkaç hafta önce Wicked'i üçüncü kez izledik. Ona bundan bahset."

"Onlar hobi değil. Onlar sadece... hayatta olmak ve New York'ta yaşamak."

"Bu kadar zorluk çıkarma, Lucky. *En sevdiğin* kitap, *en sevdiğin* film, *en sevdiğin* sanatçı hakkında konuş. Konuşmayı doğal akışına bırak." Aniden, tamamen yabancı biriyle masada oturup zoraki sohbet etmek fikri, özellikle de şu anda hayatımda olan tüm çılgınlıkları düşününce, korkutucu gelmeye başladı.

düşündüğümde, korkunç geliyordu.

Ama Grace haklı. Bu sadece bir randevu.

"Sadece rahatla ve keyfini çıkar," diyor Grace cesaret verici bir şekilde. "Kim bilir? Belki bu tek randevu harika bir şeye yol açar. Ya da açmaz. Ama en azından denemeden asla bilemezsin."

İç çekiyorum, direncimin kırılmaya başladığını hissediyorum. Haksız değil. Dönen düşüncelerimden birkaç saat kaçmak kulağa hoş geliyor. Ve eğer fotoğrafındaki gibi görünüyorsa, ayrılmadan önce bir iki saat ona bakmak o kadar da kötü olmayabilir.

"Bunu yapabilirsin, Luck. Bir akşam için diğer her şeyi bir kenara bırak ve anın tadını çıkar. Yapabilirsin. Sen yapabilirsin."

Başarabilir miyim? "Ne giyeceğim?"

Birkaç saniye düşündü, sonra gözleri parladı. "Birkaç ay önce gittiğimiz Heights sergisinde giydiğin o küçük mavi elbise. Çok seksi."

"Seksi görünmek mi *istiyorum*? Tanrım, bu konuda çok kötüyüm."

"Çünkü yeterince yapmıyorsun, tatlım. Ve evet, kesinlikle seksi görünmek istiyorsun." Grace nazikçe sorar, "Yani randevuyu kabul etmeye hazır mısın?"

Gerginim. "Gerçekten yapmam gerektiğini düşünüyor musun?" "*Gerçekten* yapman gerektiğini düşünüyorum, Şanslı İrlandalı."

"Gerçekten mi?"

"*Evet.*"

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Ne olacaksa olsun. Yapalım şunu."

Hala Grace'in telefonunu tutuyorum, ekran kararmış. Elimi yönlendirerek kabul düğmesinin olduğu ekrana getiriyor. "Düğmeye basmalısın. Senin için basmayacağım."

"Haydi bakalım." Yapıyorum. *Noah Steel ile randevunu kabul et düğmesine* basıyorum. Ekranda dijital konfeti ve havai fişekler parlıyor. Ardından bir adres,

saat ve tarih belirir, etrafında kalpler patlayan küçük bir polaroid fotoğrafta Noah Steel'in yüzü görünür.

Bunun gerçekten olduğunu onaylayınca karnımda kelebekler uçuşmaya başladı, ama Grace şampanyamızı doldurdu. "Bu senin için *çok* iyi olacak Lucky, göreceksin. Nasıl olduğunu hatırla. Hayallerindeki adamlarla tanışmak üzereymiş gibi *davranırsan*, gerçekten tanışabilirsin."

NOAH

"EĞER SENİ İYİ TANIMASAM, takıntılı olduğunu söyledim."

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Colton ofisimin kapısında yaslanmış, her zamanki sırtışıyla duruyor. Telefonumu ekranı aşağı bakacak şekilde masanın üzerine bırakıyorum. Ama iş işten geçmiş. Lucky Irish'in fotoğrafına baktığımı çoktan fark etmiş.

Yine.

Sonunda uygulamayı indirdim ve Colton'dan beni giriş yapmasını istedim, böylece planları değişirse mesajları alabilecektim. En azından ona öyle söyledim. Uygulamayı telefonuma indirmek istememin asıl nedeni, kimse yokken onun muhteşem, güneş gibi yüzünü inceleyebilmektir. O kadar inanılmaz derecede *sevimli ki*. Bir insanın bu kadar kusursuz *olabileceğini* bilmiyordum. "Senin zorladığın bu randevuya çıkmadan önce son bir araştırma yapıyorum," diye blöf yaptım.

"Araştırma mı? Günümüz gençleri buna takip etmek mi diyor?"

Ona bir kalem fırlattım, o da ustaca yakaladı. "Fazla düşünme, dostum."

"Fazla düşünmüyorum." Aslında düşünüyorum ama. Adının her varyasyonu ile ilişkili tüm

sosyal medya hesabını araştırdım ama tabii ki hiçbir şey bulamadım. Elimde sadece bu fotoğraf ve sahte adı var. Bu, beni tamamen ele geçiren bu hayranlığı haklı çıkarmak için yeterli değil. Neredeyse hiç iş yapamadım. "Ne istiyorsun, Cole? Yapman gereken işlerin yok mu?"

"Sen yok mu?" Ofisime girerken daha da sırtarak sordu. "Kaç saat kaldı?"

Dört saat yirmi dakika. "Bilmiyorum. Birkaç saat."

Gülüyor. "Randevu öncesi moral konuşmasına ihtiyacın olabilir diye düşündüm." "Senden mi? Hayır, teşekkürler."

Bunu duymazdan geliyor. "İşin sırrı rahat olmak ve soğukkanlı davranmak." "Casanova'dan çığır açan bir tavsiye."

"Bu kadar huysu z olma. Onu korkutup kaçıracaksın. Her zaman çekici olan Noah Maddox'a ne oldu?"

"Noah Steel'i mi kastediyorsun?"

Bu hatırlatma onu daha da eğlendirir. "Dostum, o bir kız, SEC denetçisi değil. Bu kadar stres yapmamalısın."

Arkanıza yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Stresli değilim."

"Öylesin. Çok uzun zamandır böyle bir şey yaşamadığın için heyecanlanıyorsun. Fotoğraflarda görüldüğü kadar mükemmel olmadığını ve her zamanki gibi hayal kırıklığına uğrayacağını ve onu nazikçe reddetmek zorunda kalacağını düşünüyorsun, çünkü bunu bir daha yapmak istemiyorsun, çünkü kızlar banka hesabını öğrenince hemen yapışkanlaşıyorlar ve ayrıca sen yakışıklısın, bu yüzden hemen aşık oluyorlar ve sonra onların kalbini kırmak zorunda kalıyorsun." Colton uzun bir nefeste konuşuyor.

Ona sert bir bakış attım. Haksız sayılmazdı. Aslında tam da konunun özünü yakalamıştı. "Az önce bana seksi mi dedin?"

"Objektif olarak konuşursak, senin tam bir trol olmadığını kabul edebilirim, kardeşim."

"Teşekkürler. Senin ağzından çıkması çok anlamlı." Beni rahatlatmaya çalışıyor ve en azından bunu takdir etmeye çalışabilirim.

"Takıntı yapma. Hiçbir beklentiyle gitmelisin. Telefonunu ver."

Telefonuma bakıyorum. "Hayır." Onun fotoğrafını silmesini istemiyorum. "Hiçbir şeyi silmeyeceğim."

Colton, ben almadan telefonumu alıyor. "Al." Telefonu bana geri veriyor.

"Ne yaptın?"

"Seni oturumdan çıkardım. Şifreyi söylemeyeceğim." "Neden?"

Ne oluyor, Colton? Ya iptal ederse?"

"İptal etmeyecek. Ve sen sakın olmalısın," diyor kararlı bir şekilde. "Artık onun profiline takılma. Önce kızla tanış ve ön yargısız bir şekilde birbirinize uyup uymadığını gör."

Tartışmak istiyorum ama yine haklı ve bu beni sinirlendiriyor. "Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

Sırtışı geri geldi. "Bunu, yıllardır bana ısrarla verdiğin tüm istenmeyen tavsiyelerin intikamı olarak düşün. Şimdi eve git ve randevuna hazırlan. Şık ve havalı bir şey giy." Colton bana göz kırparak güldü.

Ona yumruk atamadan ya da siktirip gitmesini söyleyemeden, kapıdan çıkıp beni beklentilerimle baş başa bırakıyor — ve şimdi fanatik aşırı analizlerimi dökebileceğim bir yerim yok. Lanet olsun ona.

Colton gittikten sonra işe odaklanmaya çalışıyorum ama düşüncelerim sürekli Lucky Irish'e dönüyor.

O mavi gözleri.

Güneş ışığıyla parıldayan neşeli küçük bukleleri olan beyaz-altın rengi saçları.

O dolgun pembe dudaklar, parlak dudak parlaticısıyla. Hafifçe aralık.

Benim için. Benim için...

Siktir.

Onu düşünmek bile beni sertleştiriyor.

Onun o küstah hayalet görüntüsü, sadist bir kaynakçının beynime kazımış gibi. Kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir şey düşünemiyorum. Ofiste kalmanın bir anlamı yok. Eve gidip uzun, soğuk bir duş alıp kendime sert bir içki doldurmam lazım.

Kimseyle karşılaşmamak için arka merdivenlerden çıkıyorum.

Ducati'mi Cuma öğleden sonra trafiğinde sürerken hayal kurmaya başlıyorum.

Fotoğraftaki kadar güzel olacak mı?

Muhtemelen hayır. Nasıl olabilir ki? Kimse *o kadar* mükemmel olamaz.

Hayal kırıklığına hazırlıklı olmalıyım. Büyük olasılıkla her zamanki gibi olacak. Fotoğrafi photoshoplamış olacaktır. Orijinalinin ikinci sınıf bir kopyası gibi görünecektir. Çok nazik olacaktır ama tamamen... sıradan, hepsi gibi. Kibar sohbetler yapacağız ama her zaman umduğum ama asla bulamadığım o heyecan olmayacak. Instagram takipçileri hakkında konuşacak. Ya da terapisti hakkında. Ya da kedisi hakkında. Garip bir şekilde flört edecek ve benim Hamptons'daki evime taşınmayı ya da benim paramla çılgın alışveriş turlarına çıkıp, lüks hayatının fotoğraflarını paylaşarak sığ arkadaşlarını kıskandırmayı hayal etmediğini iddia edecek.

Lanet olsun.

Colton haklı. Sakinleşmem lazım.

Ama bu sefer randevumun kim olduğunu bilmediğini fark ettim.

Para, iş veya aile mirası hakkında hiçbir fikri yok.

Onun için tamamen boş bir
sayfa gibiyim. Her şeyi anında
uydurup söyleyebilirim.

Birkaç saatliğine, istediğim kişi gibi davranabilirim.

Hayatımın aşkı olmasa ne olur? Önemli değil. Hiçbiri olmadı ki.

İlk görüşte ona aşık olmazsam ne olur? Açıkçası, olmayacağım.

Çünkü bu bana asla olmaz. Belki de *hiç* olmaz.

Yeni kararımı tekrar hatırladım. Kimya umurumda olmadan, ilk fırsatta yatağa atlayıp, bu lanet olası sistemimden birikmiş tüm bu hayal kırıklığını atmak.

Dikkat et, Şanslı İrlandalı.

NOAH

Neredeyse gülmekten leceğim. Şanslı İrlandalı. Noah Steel'den bile beter.

Daireme döndüğümde, duygularımı tamamen bir kenara bırakıp ucuz ve kirli bir gece geçirmek için kendimi neredeyse ikna etmişimdir. En kötü ihtimalle gözlerimi kapatıp Şanslı İrlandalı'nın fotoğraftaki büyüleyici kız kadar güzel olduğunu *hayal* ederim.

Daireme girer girmez ışıklar yanıyor. Düşük arka aydınlatma, mekana lüks bir hava katıyor. Beşinci Cadde'ye bakan çelik çerçeveli cam duvar, öğleden sonra şehir silüetini, geniş çatı bahçemi ve Central Park'ın ağaç tepelerini gösteriyor.

Bu daireyi, işlerimiz çok iyi gitmeye başladığı birkaç yıl önce satın aldım. Yirmi beş milyon ödemiştım. Şimdi kırk milyon değerinde.

Dördümüzün en tutumlu olanı muhtemelen benim, ama gayrimenkul benim için bir istisna. Aslında, arabalara ve teknelere de cimri davranmam. Yedi evim var ve hepsini kullanıyorum.

Bu çatı katı dairemde çoğu zamanımı geçiriyorum, ama Southampton'da bir tuz kutusu "kulübem", Bahamalar'da bir sahil bungalovum, Como Gölü'nde bir sahil villam, Austin'de su üzerinde bir evin bulunduğu küçük bir çiftliğim, Hollywood Hills'te bir malikanem ve Oahu'nun kuzey kıyısında bir sahil evim var. Tüm evlerde, bulundukları yerlerin sürüş ve yelken koşullarına uygun ve gezintiye çıkmak için eğlenceli olan arabalar, tekneler, jet ski ve motosikletlerden oluşan bir koleksiyonun bulunduğu birkaç garaj var.

New York City benim kanımda var ve tüm hayatım burada geçti. Ama ara sıra şehirden çıkmazsam, akıl sağlığımın bozulmaya başladığını hissediyorum.

Aslında Invested Enterprises çalışanlarına her ay bir "yaratıcı" hafta sunmak benim fikrimdi. Dört haftada bir, çalışanlar şirketin masraflarını karşılayarak seyahat edebilirler. Bu sayede, çalışanlarımızı her zaman görmek istedikleri yerleri ziyaret edip, kendi statükolarını sorgulayan insanlarla tanışarak yeni ve yenilikçi fikirler üretmeye teşvik ediyoruz.

Mümkün olduğunda önemli kişilerle toplantılar düzenliyoruz, ama her zaman değil. Bazen çalışanlar sadece keşfetmek için serbest bırakılıyor.

Bu strateji işe yaradı. Yeni müşterilerimizin neredeyse yüzde kırkı bu şekilde keşfedildi ve kazanıldı. Ayrıca, birçok avantaj sunmamıza rağmen, New York'ta çalışmak için en çok tercih edilen şirketiz. Bunun nedeni kısmen bu avantajlardan biri.

Çok çalışıyorum, ancak bu haftalarda tüm evlerimi mümkün olduğunca kullanmaya çalışıyorum. Tüm evlerim birbirinden çok farklı. Her birinin mimari tarzı farklı ve bulundukları yerlerin arka planı ve kültürü o kadar farklı ki, her ziyaretimde bana yeni bir enerji veriyor.

Ama her zamanki hikaye. Yalnız seyahat ediyorum. Bir kadını evlerimden herhangi birine götürürsem — bu ev dahil, özellikle bu ev — bir saat içinde parmağıma yüzük takmam için yalvarır. İhtiyaç duyuyorlar, çaresiz kalıyorlar ve benim onlara vermek istediğimden çok daha fazlasını istiyorlar.

Ve benim sorunum, ben vermek istiyorum. Asla bulamayacağım tek mükemmel kıza olan aşkımin içinde *boğulmak* istiyorum.

Bu da beni akşam planlarıma geri getiriyor.

Ruhsal arzularımı unutmak ve bunun yerine vahşi *hayvani* arzularıma odaklanmak.

Kendime iki parmak viski doldurup bir dikişte içiyorum. Sonra havuzuma gidip soyunup suya dalıyorum. Burada kimse beni göremez. Mahremiyet, bu dairenin bu kadar pahalı olmasının en önemli nedenlerinden biri, ama buna değer. Maddox ailesi olarak, belirli bir ilgi görmeye alışkınız. Bu, benim hiç istemediğim bir şey. Colton hariç, hiçbirimiz istemiyoruz. Ailemizde, şöhreti gerçekten seven tek kişi o.

Elli tur yüzerim. Sonra bir havlu alıp içeri girip uzun bir duş alırım.

Hiçbiri gerginliğimi almaz.

Kot pantolon, güzel bir gömlek ve deri ceketimi giyiyorum.

Hala bir saatim var. Restoran sadece birkaç blok ötede olduğu için yürümeye karar veriyorum. Belki Beşinci Cadde'de bir yürüyüş iyi gelir.

Cuma akşamı ve her yer kalabalık. Havada şenlik havası var ve kalbimin atışlarını hızlandıran parlak bir heyecan hissediyorum. Lucky Irish'in fotoğrafının ne kadar güzel olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Ya da umutlanmamaya. Ya da *onun gerçekte öyle görünemeyeceği* gerçeğine takılmamaya.

Düşünmeden, Tiffany'nin önünden geçerken içeri giriyorum.

Nedenini bilmiyorum.

Ne aradığımı da bilmiyorum. Ama sonra onu görüyorum.

Annem bir elmas tenis bileziği takardı. Her zaman. Uyumurken bile takardı. Şimdi geriye dönüp baktığımda ve elmaslar hakkında bildiklerimi düşününce, babam o bileziğe kolaylıkla birkaç milyon dolar öderdi. Mücevherleri karanlıkta bile parıldıyordu.

Belirsiz bir anı ama bir keresinde ona, belki altı ya da yedi yaşındaydım, hiç çıkardın mı diye sorduğumu hatırlıyorum. Gülümsedi ve saçımı okşadı. Annem saçımı çok severdi. Küçükken saçlarım sarıydı. *Melek bukleleri* derdi. *Asla çıkarmam, canım, derdi, çünkü bu benim sihirli bileziğim. Beni koruyor ve mutlu ediyor.* Annem yoksul bir ailede büyümüş ve çok gençken babamla evlenmişti. Çocukken onun geçmişinin ayrıntılarını hiç düşünmemiştim ama o zamanlar sihirli bileziği fikri beni çok etkiliyordu.

Annem bileziği takılı halde gömüldü.

Şu anda baktığım bilezik safirden yapılmış.

Renkleri Lucky Irish'in gözlerinin rengiyle tamamen aynı. Yine, bu rengin muhtemelen photoshopla eklendiğini kendime hatırlatıyorum.

Neden böyle yaptığımı bilmiyorum. "Alacağım," diyorum tezgâhın arkasındaki kadına.

"Tabii efendim." Hiç tereddüt etmiyor. "Nakit mi, kart mı?" Siyah kredi kartımı camın üzerinden kaydırıyorum.

Çok şık bir personel ekibi, ben fikrimi değiştirmeden kartı okutur ve bileziği beyaz kurdeleli mavi kutusuna sarar.

Sarı kutuyu ceketimin cebine koyuyorum. "Teşekkürler." Mağazadan çıkarken ne kadar para harcadığımı bilmiyorum. Ben lanet olası bir

CFO'yum, ne kadar para harcadığımı *her zaman* bilirim.

Belki de deliriyorum. Bu uzun süren kuraklık kafamı karıştırıyor.

Tabii ki ona vermeyeceğim. O bir yabancı. Sadece... cebimde olsun istiyorum. Ne olur ne olmaz.

Ne ihtimaline, seni aptal? Bunu bırakamıyorsun, değil mi? Bu kızın hayatının aşkı olacağını ummaktan vazgeçmiyorsun. Her zaman yaptığın ölümcül hata bu. Fazla umutlanmak.

Neyse.

Akşam karanlığı çökmek üzere. Restorana on dakika erken varıyorum. Daha önce hiç gitmediğim yeni bir yer. Tuğla duvarları, ahşap kirişleri, birkaç deri koltuk ve çok sayıda lamba var. Sanırım romantik bir yer. Zevkle dekore edilmiş. Duvarlar boyunca yükseltilmiş masalı kabinler var ve her birine belli bir mahremiyet sağlıyor. Yemek salonunun bir ucunda bir otel resepsiyonu ve altın kaplamalı asansör kapıları var. Colton, üst katta yeni bir beş yıldızlı otel olduğunu söylemişti.

Maître d'ye yaklaşıyor. "Tek kişilik masa, efendim?"

"İki kişilik. Rezervasyonum var mı emin değilim. Adım Noah M... Steel. Noah Steel." Lanet olsun Colton. Ama yine de iyi oldu. Lucky Irish ile anlaşılmazsak, kim olduğumu öğrenmesinin imkanı yok.

Anlaşıp anlaşmamanın önemi yok. Bir karar verdin. Aşkı aramıyorsun. Tek aradığın, bir gece ve sadece bir gece eğlenebileceğin, sana uygun biri. Artık biraz rahatlamamanın zamanı geldi, Noah Steel. Bu senin fırsatın. En iyi şekilde değerlendir.

"Bu taraftan, Bay Steel. Size en iyi masa ayırdık."

Onu takip ederek ön taraftaki masaya geçiyorum. Masa, üç basamak yukarıda, özel bir bölmede ama aynı zamanda kapıyı gören pencerenin yanında. Küçük bir masa lambası yanıyor ve altın rengi bir ışık yayıyor.

Menüleri masaya koyar. "Bayan Irish gelir gelmez onu masasına götüreceğim. Lucky in Love müşterilerimiz gerçekten çok iyi anlaşıyorlar. Umarım gecenizin keyifli geçer, Bay Ma... Bay Steel."

Arkadaşlık uygulamasının rezervasyon yapmasından pek memnun değilim. Bu adamın beni tanıdığı da belli, ki bu mahallede alışılmadık bir şey değil. Forbes'un kapağına iki kez çıktım ve şirketimiz hakkında sürekli haberler çıkıyor. Umarım Lucky Irish farklı çevrelerde takılıyordur. *Sen öyle diyorsan, dostum. "Teşekkürler."*

O gittikten sonra saatime baktım. 7:05.

Garson iki bardak su getiriyor. "İçecek bir şey alır mısınız, Bay Steel?"

"Buzlu bir şişe Moët alabilir miyiz?" En azından başlangıcı yapalım. Bana göz kırptı. "Tabii ki. Hemen geliyor."

O gider ve bana geriye beklemekten başka bir şey kalmaz, her otuz saniyede bir saatime bakarım.

Ya gelmezse?

Gergin mi? Korkmuş mu? İyi mi?

Altımdaki pencerenin önünden altın sarısı bir saç dalgası geçiyor. O.

Fotoğraftaki Lucky Irish'in gözlerinden bir ton daha açık mavi bir elbise giymiş.

Ve cebimdeki safirler.

Kapının önünde birkaç saniye duruyor, içeri girip girmemeyi düşünüyormuş gibi.

Bu mesafeden bile fotoğrafın ona yakışmadığını görebiliyorum. Sevimli ama aynı zamanda çok güzel. Gözleri odanın diğer ucundan bile mavi. Saçlarının, elbisesinin ve taşıdığı pembe çantasının parlak renkleri tek başına dikkat çekici ama beni asıl büyüleyen yüzü.

Kelimenin tam anlamıyla hayran kaldım. Ağzım kurudu. Sanki çok önemli bir şeyi kaçırmışım ve o şey birdenbire karşımda belirmiş gibi kalbim acıyor.

Kahretsin.

O çok güzel.

Maître d' ona yaklaşıyor ve kız kendini tanıtıyor. Maître d' bizim masamızı işaret ediyor ve ikisi de benim yönüme bakıyor. O anda, gözlerimiz karşılaşıyor.

Lucky

Bir saat önce

"KİPIRDAMAYI KES VE DUR."

Grace, randevum için beni süslemek için ısrar etti. Bu kadar süsleneli çok uzun zaman oldu. Aslında, bu kadar süslendiğimi *hiç* hatırlamıyorum. "Sadece ilk randevu Gracie. Onunla Vegas'a kaçmıyorum."

"Yüzde 98 uyumluluk şaka değil, Luck. O, *hayatının aşkı* olabilir. Seni buna hazırlamalıyız." Grace saçlarıma daha fazla parlatıcı sürüyor.

"Sen şanslıydın diye ben de şanslı olacağım anlamına gelmez."

"Şu anda ihtiyacımız olan tutum bu değil, kızım. Eğer Şanslı *İrlandalı* şanslı olamazsa hepimiz mahvoluruz."

"Belki gelmez bile. O zaman tüm çabaların boşa gider." "Gelir tabii," diyor Grace. "Mükemmel eşini

kurtaramaz. Ve sonra sana bir kez baktığında, sana sırılsıklam aşık olmaktan başka seçeneği kalmayacak. Şirket kıyafetlerinle *ya da* eşofmanlarınla güzel değilsin demiyorum, ama lanet olsun, kızım, bunu daha sık yapmalısın." Saçımdan ve makyajımdan uzaklaşarak, yaptığı işi inceliyor. "Ben bir dahiyim. Ve sen, arkadaşım, *muhteşemsin*. Noah Steel'in hiç şansı yok."

Aynaya bakıyorum, alışılmadık derecede çekici yüzümü çerçeveleyen mükemmel dalgalarımı görüyorum. Güzelim. Belki de hiç

Genelde doğal görünmeyi seven bir kızım, Grace bunu anlıyor, ama o kesinlikle işleri bir adım öteye taşıdı. Dumanlı gözlerim seksi, yanaklarım pürüzsüz ama çillerim hala parlıyor. Dudaklarım dolgun ve parlak, sıcak pembe ile Taylor Swift kırmızısı arasında bir renk.

"Tamam, ne yaptığını bildiğini kabul ediyorum. Chiefs maçında özel locaya layık biri gibi görünüyorum."

"Makeover'ın kötü bir fikir olmadığını söylemiştim. Tamam, git elbiseni giy. Uber'in gelmesine yarım saat var. Fikrini değiştirmeyesin diye senin için bir tane ayırttım."

Midem garip bir şekilde kıpırdanıyor.

Elbisemi çoktan seçmiştik. En sevdiğim elbiselerden biriydi. Birkaç kez giydiğimde hep iltifat almıştım.

Giymek için odama girerken Grace arkamdan seslendi: "Dantelli beyaz külotunu ve ona uyan sütyenini de giymeyi unutma." Geçen gün şehir merkezindeydik ve Victoria's Secret'tan birkaç şey aldık.

"Evet, patron. Ama fazla umutlanma."

"Oh, umutlarım *çok* yüksek, canım."

Gülüyorum, ama sonra onun aslında neyi kastettiğini anlıyorum ve bu düşünce midemde keleklerin bir kez daha uçuşmaya başlamasına neden oluyor. *Noah Steel ile yatmak.*

Evet, tabii.

Tabii, Grace tamamen baştan çıkmıştı, ama ben Grace değilim. İlk randevumuzda tamamen yabancı biriyle yatağa gireceğim sanmıyorum.

Flört konusunda son derece temkinliyim. Tabii ki, hayatımda hiç ciddi bir ilişkim olmamış, yirmi üç yaşında bir bakire olduğum için.

Bu randevuya sadece Grace ikna ettiği için kabul ettim, ama bu gecenin ikinci bir randevuya dönüşme ihtimali çok düşük. Uygulamanın ne dediği umurumda değil. Bir algoritma kimya hakkında ne bilebilir ki? Yüzümde bir gülümsemeyle, keşiş gibi hayatımdan kurtulmak, başımı ağrıtan sorunları unutmak ve değişiklik olsun diye şehirde bir gece eğlenmek için önümüzdeki birkaç saati katlanacağım.

Grace'in talimatlarını harfiyen yerine getiriyorum, seksi iç çamaşırlarını ve uyluklarımın üstüne kadar uzanan dar elbiseyi giyiyorum. Saçımı bozmamak için altın kolyeyi dikkatlice başımın üzerinden geçiriyorum.

Bu kolyeyi her gün takarım. Kolyenin ucunda, eskiden anneme ait olan altın dört yapraklı yonca kolye ucu vardır. Uyumlu altın halka küpeler takıp, altın bantlı topuklu ayakkabılarımı giydim.

Aynada birkaç saniye kendime bakıyorum. Aynadaki görüntü, bana bakan annem olabilir. Onun benim yaşımdayken çekilmiş, New York'a yeni geldiği zamanki fotoğrafına çok benziyorum, neredeyse ürkütücü.

Kendimi hiç güzel bulmamışımdır. Sevimli, belki. Annem çok güzeldi. Ama şimdi bir an durup düşündüğümde, bu yeni, süslenmiş halim... *Gerçekten* güzel görünüyorum. Hayatımda bunu bana sık sık söyleyen pek kimse yok. Zarif, evet. Ama hepimiz meşgul insanlarız. Babam da değil. O çok dalgındı. Ve bana annemi çok hatırlattığım için bana bakmaktan kaçardı.

Keşke burada olsaydın anne.

Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik. Keşke bu kadar yalnız olmasaydım.

Keşke iflas, yoksulluk ve/veya evsizlikle karşı karşıya olmasaydım.

Neyse.

Bu gece benim dertlerim hakkında değil. Noah Steel ile olan ateşli randevum hakkında, umarım o bir trol ya da psikopat bir katil değildir. Birkaç içki içeceğiz. Hiçbir ortak yanımız olmadığı ve uygulamanın tamamen yanlış olduğu konusunda güleceğiz. İyi geceler diyeceğiz ve ben kaldığım yerden devam edeceğim.

Annemin bir başka lüks harcaması olan pembe Chanel çantamı alıyorum. Çanta, dolabımın arkasında asılı duran pembe takım elbiseyle uyumlu. Takım elbiseyi giymiyorum ama çantayı özel günlerde kullanıyorum ve bugünün de özel bir gün olduğunu varsayıyorum. Mutfığa geri dönüyorum.

Grace kendi randevusu için bir elbise giymiş. Yeşil ipek ve çok dar. Odamdan çıktığımda ağzı açık kalıyor. "Vay canına, Luck. *Muhteşem* görünüyorsun."

"Sen de öyle, Gracie. O elbise çok seksi, kızım. Seksi bir denizkızı gibi görünüyorsun." "Tam da istediğim gibi." Bana iki kadeh şaraptan birini uzattı.

"Göz faren..." Şeflerin öpücük hareketi yapar. "Dikkat et, Noah Steel. Hayatın değişmek üzere."

"Casus romanından çıkmış gibi bir ismi varken onu nasıl ciddiye alabilirim, hala bilmiyorum."

"Ya da erotik bir aşk romanından," diye sırtarak, kadehini benimkine tokuşturdu. "Bu gece sevişmeye."

"Hadi canım," diye gülerek başımı salladım. Şarabımdan bir yudum aldım, sıvının verdiği cesaret içimi ısıttı. Ama fazla değil. Aklımın başında olmam lazım.

Çantamdan telefonumun sesi geliyor.

"Araban geldi herhalde."

"Ya o ya da Noah Steel iptal etti." Grace sonunda arkadaşlık uygulamasını indirmeme izin verdi. Ama mesaj Noah Steel'den değil. Uber'den. "Gitsem iyi olacak."

"Bekle." Telefonumu aldı. "Ne yapıyorsun?"

"Snap Map'ini açıyorum. Güvenlik için." "Psikopat bir katil çıkarsa diye mi?"

"Randevunuzdan sonra seni dairesine götürürse diye," diye açıklıyor. "Akşamın sevişme kısmı için."

"Keser misin?"

Grace bana sarılır. "İyi eğlenceler ve Noah Steel'e bir şans ver, adı süper kötülerle savaşması gereken biri gibi olsa bile."

"Sen de iyi geceler, canım. Ethan'a selam söyle." "Belki bir dahaki sefere çiftler buluşması yaparız."

"Tabii, olur," diyorum alaycı bir şekilde. "İyi şanslar, tatlım."

"Teşekkürler.

İhtiyacım olacak."

Lucky

ASANSÖRÜ İNDİRİYORUM. Uber'im kaldırımda bekliyor.

Şoför müzik dinliyor. Konuşmaya çalışmıyor ve ben de memnunum. Biraz zamana ihtiyacım var.

Şehir bu gece çok kalabalık. Sokakta yürüyen takım elbiseli bir adam telefonla konuşuyor, Cash Maddox ile yaptığım felaket telefon görüşmesini hatırlatıyor. Mali durumumla ilgili üstü kapalı tehditleri. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan paradan beş milyon dolar eksik olan teklifini, ama yine de kabul etmek zorunda kalabileceğimi, yoksa iflas edeceğini söylemişti.

Adi herif.

Ama bu karmaşanın içinde olmam Cash Maddox'un suçu değil. Ne olursa olsun muhtemelen iflasla karşı karşıya kalacağım.

Tabii ki, onun kötü CFO'su benim fiyatımı kabul etmezse. Ki bu pek olası görünmüyor. Adam tam bir baş belası gibi görünüyor.

Ama ya CFO'su kabul *ederse*?

Cash daha fazla ödeme yapmaya hazırdı. CFO onun kardeşi, Cash onu ikna edebilir.

Ya bana istediğim fiyatı verirlerse?

O zaman ne yapardım?

Kabul ederdim, tabii ki.

Peki sonra?

Eğer istediğim seçimi yapma özgürlüğüm varsa, bir sonraki adımda ne yapmayı seçerdim?

İyi bir soru. Kendime pek sık düşünme izni vermediğim bir soru, çünkü her zaman babamın işini devralacağımı biliyordum.

. İlk günden beri. Bu, yaptığımız her konuşmada ima ediliyordu. Ashton'ların tek varisi olmakla ve Ashton malikanesinde yaşamakla el ele gidiyordu, ki bu benim için her şey demektir.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, kendimi biraz daha savunmalıyım. Gerçekten ne *istediğimi* daha fazla düşünmeliydim.

Ne istiyorum?

Eğer bu dünyada istediğim her şeyi yapabilseydim, ne yapardım? İçten içe, ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Bunu kendime itiraf etmek neredeyse utanç verici. Derinlerde sakladığım ideal hayatım, çoğu insana modern, ilerici veya hırslı gelmeyebilir. Ama benim için bu, en çok arzuladığım hayat.

Kalbimde, gerçekten yapmak istediğim şey, bir sürü çocuk sahibi olmak ve annemin bizim birlikte geçirdiğimiz kısa süreden önce bana yaptığı gibi onlara tüm dikkatimi vermek.

Annem anne olmayı *çok severdi*. Benim annem olmayı çok severdi.

Ben de bunu istiyorum, her şeyden çok. Günümüzde bu neredeyse arkaik geliyor. Feministlerin on yıllar boyunca yaptıkları tüm zorlu çalışmaları gerçekten çok saygı duyuyorum ve nankörlük etmek istemiyorum. Elbette CEO olduğum için minnettarım, üstelik korkunç bir durum devralmış olmama rağmen kötü bir CEO değilim. Özellikle genç olduğum için, bulunduğum yerde ve sahip olduğum tüm fırsatlar için inanılmaz derecede şanslıyım. Bunun farkındayım ve minnettarım.

Ama finans ve yatırım hiçbir zaman tutkum olmadı. Excel tabloları okumakta iyiyim çünkü bu, babamla aramızdaki tek ortak nokta. İkimizin de en çok sevdiği kişiyi kaybetmenin acısı dışında, tek ortak noktamız bu.

Bana kalsaydı, hayatımda bir daha lanet olası bir tablo görmemek için mutlu olurum.

İstediğim hayatı yaşayabilseydim... Beni güldüren, çekici, parlak gözlü bir adamla evlenirdim. Belki İrlandalı bile olurdu. Çocuklarım olurdu ve güzel, sevgi dolu bir yuva kurardım.

Bu hayalde sevmediğim tek bir şey bile yok. Organik bebek maması pişirir, onları yetiştirmek için en besleyici ortamı yaratırdım. O bebekleri o kadar çok severdim ki, düşünmek bile acıtıyor.

Belki yan iş olarak küçük bir iç tasarım şirketi kurardım. Yaşam alanlarını rahat ve konforlu, ama aynı zamanda şık bir şekilde dekore etme yeteneğimden yararlanabilirdim. Evime gelen herkes

İnsanlar bana zamanımı kiralayıp kiralamadığımı veya influencer hesabı açmayı düşündüğümü soruyor. Her zaman hayır diyorum, çünkü hep ders çalışmak ve çalışmakla meşguldüm.

Garip. Aslında, bir aileden daha çok istediğimi kendime ilk kez itiraf ediyorum. Güçlü bir finans kariyeri değil. Başkasının takıntısı olan, ama benim asla olmadığım, çalkantılı bir şirket değil.

Her halükarda, hayallerim beklemek zorunda kalacak. İflas, gelecekteki çocuklarıma vermek istediğim istikrarlı ve mutlu bir yuva için pek de ideal bir temel sayılmaz

—eğer bir gün, belirsiz ve uzak bir gelecekte, kaderimde varsa tabii.

Ayrıca, bebek sahibi olmak için bir erkeğe ihtiyacın var. Ya da bir sperm donörüne.

Ya da İrlanda'ya ani bir seyahat, taze hava ve yeşil çimen kokan, dağınık saçlı, parlak gözlü, çekici biriyle tek gecelik bir ilişki.

Tanrım. Sakinleşmem lazım. Stres, düşüncelerimi garip yönlerle çekiyor. Fantezilerim, İrlanda Baharı reklamlarından çıkmış gibi.

Kendine gel, kızım.

Ama bu, annem öldüğünden beri İrlanda'ya gitmediğimi hatırlattı. Bu aniden büyük bir ihmal gibi geldi. Ölmüş olan dedem ve ninemi ve annemin birçok kuzenini görmeye gittiğimizde sadece üç yaşındaydım. Hatırladığım tek şey, annemin çok, çok mutlu olduğuydu.

Uber yavaşlayarak durdu.

Kahretsin. Geldik.

"İşte geldiniz, Bayan İrlandalı. Umarım randevunuz iyi geçer." "Oh. Teşekkürler." Grace benim randevu uygulaması mazeretimi kullanmış olmalı. İki kapı ileride Hopeless Romantic'in tabelasını görebiliyorum.

Uber uzaklaşıyor ve ben birkaç saniye kaldırımda durup, bunu gerçekten yapmak istediğimi merak ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, Irish Spring reklamına rağmen, şu anda en son yapmak istediğim şey, internetten tanıştığım rastgele bir adamla havadan sudan konuşmak. Bütün bu olay, bir hata olmaya hazır gibi geliyor.

Şüphesiz "Noah Steel" fotoğrafına göre çok daha sıradan biri çıkacaktır. Muhtemelen New Jersey'den orta kademe bir yönetici. New Jersey'den orta kademe yöneticilerin bir *sorunu* yok ama bu görüntü, Irish Spring fantezilerimle pek uyuşmuyor.

Noah Steel, çevrimiçi fotoğrafının yarısı kadar çekici olsa bile, bunun için hiç havamda değilim. Stresli ve yorgunum. Grace'in beni nasıl ikna ettiğini bilmiyorum.

Bir yanım restoranın önünden geçip bu saçma randevuyu iptal etmek istiyor. Ama en azından onunla tanışmazsam Grace beni öldürür.

Pes ederek iç çekip kapıya doğru yürüdüm.

İçerisi sevimli ve güzel dekore edilmiş. Kalabalık.

Garson gülümseyerek beni karşılıyor. "Hopeless Romantic'e hoş geldiniz. Rezervasyonunuz var mı?"

"Evet. Lucky Irish adına." Bunu söylerken kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ama ev sahibi heyecanlı. "Bayan Irish! Hoş geldiniz. Bay Steel çoktan geldi. Lütfen beni takip edin."

Tanrım. Kalbim deli gibi atıyor.

Grace, bunun için seni öldüreceğim.

Sunucuyu odanın diğer tarafına kadar takip ediyorum ve yüksek bir köşe masasında oturan bir adamın ayağa kalktığını görüyorum. Romantik bir şekilde aydınlatılmış mekanda, Noah Steel'in fotoğrafındaki kadar yakışıklı olduğu çok açık. Hatta daha da yakışıklı.

Çok, çok daha yakışıklı. Çünkü o gerçek.

İri. Beklediğimden daha uzun. Ve *kaslı*, fark etmemek imkansız.

Beyaz düğmeli gömleğinin üst düğmeleri açık, birkaç saat önce telefonumda baktığım aynı bronz, kaslı boynunu gösteriyor. Gömleğinin beyazı, tarçın rengi teninin sıcaklığını vurguluyor.

Neredeyse buraya ait değilmiş gibi görünüyor, sanki New Yorklu değil de, batıdaki geniş gökyüzü ve uzun, tembel yaz günlerinin olduğu bir yerden gelen bir rodeo kahramanı gibi.

Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. O sadece... şimdiye kadar gördüğüm tüm New Yorklulardan daha *yakışıklı* görünüyor. Bir şehir sakini için fazla kaslı ve sağlıklı.

Yaklaştıkça gözleri - ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor - fotoğrafındaki gibi gök mavisi. Gözleri bana sabitlenmiş. Aşağıya kayıyor. Elbiseme ve dar kesimi ve kısa eteğinin ortaya çıkardığı tüm detaylara, sonra tekrar yüzüme dönüyor. Vücuduma bakışı beni... *ısıtıyor*.

Yardım edin.

Saçları, odadaki altın ışıkların etkisiyle kırmızı tonları olan zengin bir kahverengi.

Tanrım, o çok yakışıklı.

Neredeyse korkutucu olabilecek kadar abartılı bir yakışıklılık. *Bu Adonis benim gerçek randevum mu?* Böyle birinin neden bir flört uygulamasına ihtiyacı olsun ki?

Ama sonra gülümsüyor ve o kadar samimi ki, kendimi rahatlamaktan alıkoyamıyorum. Gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıklar ve öldürücü, sevimli gülümsemesi inanılmaz derecede... çekici. Ve davetkar. İlk izlenimim, çok seksi olması dışında, güvenilir olduğu. "Sen Lucky olmalısın. Ben Noah. Tanıştığımıza memnun oldum."

Sesi yumuşak ve derin, kenarlarında hafif dumanlı bir kısıklık var ve bu ses, vücudumdaki tüyleri diken diken ediyor. "Ben de," diyorum.

Bana elini uzattı. Gözlerine bakarak elini tuttum. Eli büyük, sıcak ve neredeyse ürkütücü derecede güçlüydü. Elimi sıktı ve hafif basınç tüm vücudumda erimiş bir farkındalık dalgası yarattı. İçimde sıcak, titrek bir nabız vardı... *Aman Tanrım.*

Geniş omuzları ve kaslı kolları, kalın pamuklu kumaşı neredeyse gerginleştirecek kadar gömleğini dolduruyor.

Tanrım. Çok spor yapıyor olmalı.

Elimi bırakıp bana oturmamı işaret ediyor. "Önden buyur, Şanslı İrlandalı." Saçma isimlerimize hafifçe gülüyorum. "Teşekkürler, Noah Steel."

Restoranın ve aşağıdaki caddenin manzarasını gören rahat deri koltuklarda oturuyoruz. Manzarayı ancak belli belirsiz görebiliyorum çünkü randevumdan gözlerimi ayırıp manzarayı tam olarak görebilecek kadar kendimi zor tutuyorum. Ama mekanın adı çok uygun. Romantik bir *havası var*. Ve birdenbire yürümeye devam etmediğim için çok mutlu oluyorum.

"Umarım şampanyayı seversin." Masaya dayalı buz kovalarından şişeyi çıkarıyor. "Bizim için sipariş verdim. İstersen başka bir şey de sipariş edebiliriz."

"Şampanyayı severim." Ona göz kırparak bakıyorum. Gözlerinin rengi beni büyülemiş durumda. Neredeyse ördek yumurtası mavisi denebilir, içinde altın rengi ve daha koyu mavi parçacıklar var, sanki nadir bulunan, çalınmış mücevherler gibi.

Noah Steel'in gülümsemesi devam ediyor ve o kadar büyüleyici ki, neredeyse benim kadar büyülenmiş olduğunu söyleyebilirim. Mavi bakışlarının ardında ateşli bir ışık var, hala benim gözlerime bakıyor ve içim erimiş, lav gibi bir sıvıya dönüşmüş, beni yüce bir beklentiyle ısıtıyor... belki de.

Ve hayranlıkla. Saçındaki neredeyse kırmızı tonlar ve kulaklarının arkasındaki küçük bukleler beni büyülüyor. Eğer o bir şirket adamıysa, saçını kestirmesi

saçını kestirmesi gerekiyor. Saçları hafif dalgalı ve neredeyse... dağınık.

O pahalı görünümlü gömleği giymeden, kırsalda bir açık hava duşunda, tüm kasları sabunla kaplı halde nasıl görünür acaba?

İrlanda Baharı reklamını yapmayı keser misin?

Ama o yapabiliirdi: Kesinlikle o reklamdan çıkmış gibi görünüyordu.

Çok samimi bir yerde hissedilen o sıcak, titrek nabız hızlanıyor.

Aman Tanrım, külotum ıslanıyor.

Hayatımda hiç bir erkeğe, özellikle de gerçek bir erkeğe karşı müstehcen düşüncelerim olmamıştı. Ama Noah Steel o kadar yakışıklı ki, vücudum ona çılgınca tepki veriyor.

"Ee, gerçekten İrlandalı mısın?" diye sordu, iki kadeh şampanya doldurup birini bana uzattı.

"Evet. Annem Cork County'den bir O'Callahan'dı." *Neden ona bunu söyledim ki?* Gerçek bilgileri veriyorum ve burada rollerimizi oynamamız gerekiyor.

"Annemin babası Dublin'den bir Sullivan'dı." Kadehini benimkine tokuşturdu.

Kahretsin. O samimi gülümseme, mavi gözler, saçlar, kaslar ve İrlandalı kanı mı akıyor damarlarında?

Bu, aşık olabileceğim bir adam.

NOAH

ŞANSLI İRLANDALI masaya yaklaşıyor ve ben ayağa kalkıyorum, gözlerimin bana oyun oynadığını merak ediyorum.

Halüsinasyon mu görüyorum? En çılgın hayallerimin bir anda gerçekleştiği alternatif bir evrene mi girdim? Çünkü bana doğru yürüyen kıza sadece büyülenmiş bir hayranlıkla bakabiliyorum.

Sarışın, ama tipik bir sarışın değil. Kül rengi, kum rengi ya da ağartılmış sarışın değil, platin çizgileri olan parlak bal rengi. Dalgalı, omuzlarına zar zor degecek kadar uzun, fotoğrafındaki gibi aynı kaprisli, neşeli bukleler var.

Genelde bir kadının ne kadar "doğal" olduğunu düşünmem. Kuaföre ne kadar para harcadığını veya kadınların bugünlerde gittiği spa veya salonlarda kendini güzelleştirmek için ne yaptığını umursamam. Ama Lucky Irish'te dikkatimi çeken şey, hiç çaba sarf etmeden *bu kadar doğal olması*. Bu yapay bir güzellik değil, utanmadan gerçek bir güzellik. Şaşırtıcı bir şekilde, ne kadar güzel olduğunun tamamen farkında değil gibi görünüyor.

Berrak mavi gözleri, kusursuz cildi ve burnunun köprüsüne serpiştirilmiş eğlenceli çilleriyle, güneşli bir bahar sabahında çiğli bir bahçeden çıkmış gibi genç ve taze görünüyor. Etrafında mavi kuşlar ve kelebekler uçmasını bekliyorsunuz.

İnce ama aynı zamanda tüm doğru yerlerinde çekici kıvrımları var.

Lanet olsun.

O mavi elbise hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmıyor ve benim hayal gücüm aşırı hızda çalışıyor.

Herkese böyle mi görünüyor? Neden New York'taki tüm erkekler şu anda onun peşinde değil? Bir insan nasıl bu kadar delicesine güzel olabilir?

Yüce Tanrı'ya, yüksek vitesse geçtiğimin belli olmaması için dua etmekten başka bir şey yapamıyorum. Son zamanlarda keşiş gibi davranmamdan hoşnut olmayan sikim, ne kadar sakin olmaya çalışsam da bana uymuyor. *Sertleşmişim*. Benim gibi biri için bunu saklamak pek kolay değil. Neyse ki ceketim en kötüsünü gizliyor. Artık çok yakın ve bakışlarımı kaçırmasa da gergin olduğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden gülümsüyorum, kısmen onu rahatlatmak için, kısmen de kendimi tutamıyorum.

Fotoğraftan çok daha güzel. Bu beni çok mutlu ediyor.

"Sen Lucky olmalısın." *Ve ben daha da şanslı olmalıyım*. Elimi uzattım. "Ben Noah. Tanıştığımıza memnun oldum."

Tanrım, o *bu* haldeyken nasıl soğukkanlı davranabilirim?

"Sen de." Yumuşak sesle verdiği nefes nefese cevap, neredeyse dayanamayacağım kadar. Neden bilmiyorum. Sesinin hafif titremesi, onu hayatım pahasına koruyacak bir yetiye dönüştüğümü hissettiriyor. Bu kadar az uyarı ile *birdenbire* bu kadar çok şey *hissetmek* çok yoğun. *Arzu seli* damarlarımdan o kadar güçlü akıyor ki, garip bir baş dönmesi hissediyorum.

İşte burada. Sonunda onu buldum.

Beynimde dönen çılgın düşünceleri görmezden gelip, beni hiç olmadığı kadar büyüleyen Lucky Irish'in yüzüne odaklanıyorum. Ona oturmasını teklif ediyorum. "Önden buyur, Lucky Irish."

Kendine taktığı sahte isme gülmesi, kanımın daha da aşağıya akmasına neden oluyor ve beynimde daha az kan kalınca, yeni takıntım beni neredeyse başım dönüyor. "Teşekkürler, Noah Steel."

Bu noktada, bu tanım yanlış değil. "Umarım şampanyayı seversin. Ya da istersen başka bir şey sipariş edebiliriz."

"Şampanyayı severim." Bana göz kırpmıyor ve... *Lanet olsun*. İlk görüşte aşık olmak mümkün mü? Çünkü sanırım bu bana yavaş çekimde oluyor. Sanırım bu taze yüzlü, altın saçlı küçük perinin yüzüne sanki yüz yüze gelmişim gibi bakıyorum. O kadar *güzel* ki. Tamamen fiziksel olarak, o *tam da... istediğim şey*. Mükemmelliği kafamı karıştırıyor.

O oturur, ben de yanına otururum ama çok yakın değil. Ne yapacağım belli olmaz.

Şampanyayı doldururken ona bakmamaya çalışıyorum. "Peki, gerçekten İrlandalı mısın?" "Evet. Annem Cork County'den bir O'Callahan'dı."

Annesinden bahsederken sesinde hafif bir nostalji var. "*O*" kelimesini kullanmasına dikkatim takılıyor. "O" değil, "o" değil. Demek ki ortak bir noktamız var. Bu konuyu sonraya saklayacağım. Çok fazla şey mi anlattım diye düşünür gibi dudağını ısırtıyor. Ben de ona aynı dürüstlikle karşılık veriyorum. "Annemin babası Dublinli bir Sullivan'dı."

Bu bilgi Lucky Irish'i etkiliyor, bunu anlayabiliyorum. Hoşuna gitti. Gözleri, mümkünse daha da maviye dönüyor.

"Peki, Lucky Irish ismini kendin mi buldun?"

Gülüyor. "Hayır. En iyi arkadaşım Grace'in fikriydi. O arkadaşlık uygulamasında profilimi o oluşturdu. Uzun zamandır randevuya çıkmadım. Daha fazla dışarı çıkmam gerektiğini düşündü." Gözleri hâlâ benimkilerde. Benimkiler de onunkilerde. "Peki ya sen, Noah Steel?"

Gülerek çenemi okşuyorum. "Bu isim kardeşimin fikriydi. Arkadaşlık uygulaması da öyle. Çok çalıştığımı düşünüyor. Biraz rahatlamam ve daha sosyalleşmem gerektiğini düşünüyor. Uygulamayı duymuş ve beni kaydettirmiş."

"Yani ikimiz de istemeden buradayız."

Kadehimi onun kadehine tokuşturuyorum. "İsteğimiz dışında burada olduğumuza." Kendimi tutamıyorum. "Ve İrlandalı şansımıza. Ve hayal edebileceğim en güzel kör randevuya." Kulağa çok klişe geliyor ama umurumda değil. O, ona verebileceğim tüm övgüyü hak ediyor.

Lucky gülümsedi ve o kadar sevimli ve seksi ki, göğsüm özlemle sıkıştı. Neyi özlediğimi bilmiyorum. Tamam, biliyorum. Onu özliyorum. *O dolgun dudakları öpmek ve ilk kez tadına bakmak için.* "Nerelisin?"

"Burada, Büyük Elma'da doğdum ve büyüdüm."

"Vay canına." Gülümsemesi uzun süre yüzünde kalıyor. "Ben de."

"Artık birbirimiz hakkında iki şey biliyoruz. Ve ikisi de birbiriyle uyuyor." "Sanırım yüzde 98,2 oranında, birkaç ortak noktamız olması kaçınılmaz."

ortak noktamız olması normal." Bana bakmaya devam ederken şampanyasından bir yudum aldı.

"Sanırım öyle." *Vay canına, çok güzel.* "Biraz daha anlat. Lucky Irish, rastgele yabancılarla randevuya gönderilmediğinde ne yapar? Uygulamada finans sektöründe çalıştığın yazıyordu."

Sanki yeterince mükemmel değilmiş gibi, küçük gamzeleri şakacı bir şekilde oynadı.

"Evet."

"Ben de."

"Ne tesadüf." Dolgun alt dudağına dilini değdirince, sertleşmiş penisim bir kat daha sertleşir. "Ortak bir noktamız daha var."

Sesim alçak ve boğuk çıkıyor. Sorduğumda onu rahatsız edebileceğini biliyorum, ama onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. *İyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Güvende olup olmadığını.* Merakım neredeyse delice. Sakinleşmem lazım. "Ailen hala New York'ta mı?" Onu daha iyi tanımıyorsam, onlu yaşların sonlarında olabilir, o kadar genç görünüyor.

Oyunculuk kayboluyor. "Hayır. Annemle babam öldü. Tek çocuğum. Beni bu randevuya ayarlayan en iyi arkadaşımla yaşıyorum."

"Grace."

"Evet. Grace."

"Ailen için çok üzıldüm. Ben de ailemi kaybettim."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Annem ben yedi yaşındayken öldü. Babam da dört yıl önce kalp krizi geçirdi."

Beni birkaç saniye izledi. "Annem öldüğünde ben dört yaşındaydım. Babam ise kısa bir süre önce öldü."

"Üzıldüm." Yalnız ve bu durum garip bir şekilde dayanılmaz geliyor. Yeni bir koruma içgüdüğü uyandı ve elini tutup parmaklarını parmaklarımın arasına geçirme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldım.

"Demek ikimiz de yetimiz," diyor.

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama evet, sanırım öyleyiz."

Kendi sözlerine hafifçe gülerek, "Oliver Twist'e benziyor, ama son zamanlarda bu kavram beni çok etkiledi," diyor.

"Alışması zor bir şey," diye

katılıyorum. "Bir erkek kardeşin var

demiştin." "Aslında üç tane."

"Vay canına. Demek aramızdaki yüzde 1,8'lik fark bu." Kendine özgü esprili mizah anlayışı beni resmen kahkahalara boğuyor. "Onlarla aranız iyi mi?"

"Öyle de denebilir. Beni deli ediyorlar ama aynı zamanda en iyi arkadaşlarım. Kabul etmek istemediğimiz kadar birbirimize güveniyoruz."

"Onlara sahip olduğun için şanslısın."

"Öyleyim. Her saat başı beni sinir etseler bile."

Sessizce gülümsüyor. Hayatında büyük boşluklar olduğunu çok iyi anlıyorum. Kardeşlerim, ben istemesem de hayatımdaki boşlukları doldurmakta ısrarcı oldukları için şanslıyım.

"Bu kadar çok şey kaybettiğin için üzgünüm."

Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Grace var. O benim kardeşim gibidir. Benimle birlikte yaşıyor. Aynı arkadaşlık uygulamasından yeni erkek arkadaşını buldu, o yüzden benim de denemem için ısrar etti."

"Grace hızla en sevdiğim insanlardan biri haline geliyor."

Lucky, dalgın dalgın parmağıyla sarı saçlarından bir tutamını çevirir. "Adın gerçekten Noah mı?"

"Evet. Seninki ne? En azından ilk adını söyle." "Lucky gerçek adım."

Gözlerim kısıldı. "Öyle mi?"

"Doğum belgemde de öyle yazıyor."

Bu beni daha da etkiliyor. "Lucky ismine yakışmış."

"Sen de Noah ismine yakışmış."

Beni alay ediyor mu, anlamadım. "Bu iyi bir şey mi?"

"Evet. Noah, seni uçurumun kenarından geri çekecek ya da işler ters gittiğinde günü kurtaracak türden bir adam. Her zaman güvenilebilir. Dürüst. Neredeyse her zaman onurlu. Kontrol delisi sayılabilir."

Gülüyorum. "Tam isabet."

"Peki, Noah Steel'in en çılgın hayalleri nelerdir?"

Bu soruyu beklemiyordum ve bir şey göğsüme bıçak gibi saplandı. Sanırım hiç kimse bana bunu, mavi gözleriyle, bu kadar açık bir şekilde sormamıştı. Lucky Irish gibi çarpıcı güzellikte birinden gelen bu soru, beni derinden etkiledi. "Dürüst cevabı mı istiyorsun?"

"Tabii ki istiyorum."

Dürüstlük istiyor. Umarım bu onu korkutup kaçırmaz. Ama boş ver. Zaten onun peşinden koşmuştum. "Aşık olmak."

Gülümsemesi aldatıcı, sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Sadece öyle diyorsun."

"Söylemiyorum. Doğru. Kardeşlerime sorabilirsin." "Bu çok... *romantik*, Bay Steel."

"Suçluyum. Her zaman romantik olmakla suçlanıyorum. Nedenini bilmiyorum. Dördümüzün içinde hala bekâr olan tek kişi benim."

"Belki de doğru kişiyi bekliyordun."

"Belki de öyle." *Ve onu bulduğuma dair çok çılgın bir his var içimde.*

"Lucky Irish'in en çılgın hayalleri nelerdir?"

Sanki bana söylemek istemiyormuş gibi duraksadı. Ama sonra şöyle dedi: "Biliyor musun, komik bir şey, okul ve işlerle meşgul olduğum için hiç bu kadar düşünmemiştim, ama buraya gelirken tam da bu soruyu düşünüyordum."

"Peki neye karar verdin?"

Gülümserken yanaklarının hafif pembeliği beni biraz çıldırtıyor. O kadar güzel ki, aklımı başımdan alıyor. "Sana söyleyemem."

"Bu haksızlık. Ben sana söyledim."

"Gülersin. Bana bile garip geliyor."

Şampanyasını doldurdum. "Gülmeyeceğim, söz."

Bana hafifçe küstahça bir bakış attı *ve lanet olsun*, takıntım daha da derinleşti. *Yüzünü seviyorum. Saçlarının sanki kendi iradesi varmış gibi kıvrılmasını seviyorum. O küçük gamzeleri seviyorum, sanki takıntılı bir deliye dönüşmüşüm gibi. Dolgun dudaklarını seviyorum.* "Söz mü?"

Şişeyi buz kovaşına geri koyup elimi kalbimin üzerine koydum. "Gülmeyeceğim."

Hâlâ söylemiyor.

"Bekleyebilirim. Noah'ların bir başka özelliği de sabırlı olmamızdır," diyorum ona. "Ve çok ısrarcı. Bütün gece vaktimiz var, İrlandalı."

İşte gülümseme. Biraz yumuşadı. "Şey... mesele şu ki, benim çok önemli bir işim var. Bunun için minnettarım. Ama dürüst olmak gerekirse, bu hiç bana göre değil."

"Değil mi?"

"Hayır."

"Sen *nesin*, Şanslı İrlandalı?"

"Tek istediğim şey..." Bana bakarak. "Hayır. Yapamam."

"Sen kendin söyledin. Noahlar güvenilirdir, hatırladın mı? Söyle bana. Şimdi söylemelisin."

Mavi gözleri hafifçe büyülenmiş bir şekilde yüzümde dolaşıyor. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar şiddetle öpmek istememişim. Kendime engel olamıyorum. Yavaşça elini tutuyorum. Elimden geldiğince dikkatli olmak için çabalarken, başparmağımla pürüzsüz avucunu okşuyorum.

Kahretsin. Ona dokunuyorum. O gerçek ve mükemmel.

Lucky, Şimdi onun elini saran elime bakıyor ama çekmiyor. "Mükemmel bir dünyada deli gibi aşık olacağım. Aşık olmanın getirdiğı her şeyi anladım. Henüz deneyimlemediğim şeyleri. Ve sonra bir gün, bugün değil tabii ki, ama bir gün, gerçekten istediğim şey bir aile kurmak. Kulağı eski moda gelebilir, ama annemle çok fazla zaman geçiremedim ve bunu gerçekten kaçırdığımı hissediyorum. Onu her gün özledim. Hala her gün onu özlüyorum. Tüm zamanımı kendi bebeklerimle geçirmek istiyorum. Çok çocuk sahibi olmak ve sadece... onlar için orada olmak istiyorum. Onlar için yemek pişirmek. Bizim için güzel bir ev dekore etmek. Ve zamanımı aileme adanmak. Bunu çok isterim." Durur ve yanakları hafifçe kızarır. "Çılgınca, değil mi? New York'ta pek moda değil."

Bu çok derin, ilkel bir düzeyde içgüdüsel bir tepki. *Aile* kelimesini söylediğinde, kalbim sanki kırılıyor ve daha hızlı, daha kararlı atıyor. *Bebek* kelimesi geçince, penisim sıcak bir şekilde, neredeyse acı verecek kadar sertleşiyor. Hiçbirini açıklayamıyorum, ama cevabı beni mahvediyor. Saçma sapan bir hızla, tek düşünebildiğim şey *onun benim olmamı istediğim*. "Bu, duyduğum en güzel rüya."

Lucky

"Bunu sana söylediğime inanamıyorum."

"Söylediğine sevindim."

Onunla konuşmak çok kolay. Erkekçe cazibesinde çılgınca çekici bir şey var. Akıllı, zeki ve çok *duyarlı*, sanki uzun zamandır görmediğim bir arkadaşım gibi. Çok erkeksi, *seksi* bir en iyi arkadaş, aynı zamanda iyi bir dinleyici ve benimle aynı dalga boyunda, sanki aynı göksel frekansa ayarlıymışız gibi. O kadar yakışıklı ki, ona doğrudan bakmak neredeyse acıtıyor. Güneşe bakmak gibi.

Bu baş döndürücü bir kokteyl.

Sadece bu da değil, elimi tutuyor.

Gerçekten tutuyor gibi. Parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor. Hafifçe oynuyor. Bana hayranlıkla dokunuyor.

Elleri çok büyük. Çok sıcak. Güçlü. Neredeyse hiç pürüzsüz.

"Hayallerim 50'lerin ev hanımları gibi," diye şaka yapıyorum, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adama, çıplak ayakla hamile olmanın bana rüya gibi geldiğini itiraf ettiğim için kendimi utangaç hissediyorum. Yani, tabii ki *şimdi* değil. Ama sonsuza kadar beklemek de istemiyorum. Annem beni yirmi üç yaşında doğurdu. Bu yüzden, genç yaşta anne olmak her zaman bana çekici gelmiştir.

Bu küçük sırrımı Grace'e bile hiç açmadım. Ve şimdi bu yabancı, en yakın arkadaşşımdan daha fazla şey biliyor.

Savunmam olarak, daha önce hiç kimseyle bu kadar çabuk *anlaşamadığımı* düşünüyorum.

Şampanya ve onunla birlikte, sanki rüyaların gerçekten gerçekleşebileceği bir atmosferin yarattığı rahatlık sayesinde, o soru tam da doğru anda geldi. Noah Steel, tek boynuzlu atların var olabileceğini düşündürüyor. Açıklayamıyorum, ama öyle.

"Bence tek sen değilsin," diyor. "Belki de bu bir kültürel değişimin başlangıcıdır. Son birkaç on yılda toplumun kadınların iş yükünü en az iki katına çıkarmasına karşı içgüdüsel bir tepki. Bir yerde okudum, tam zamanlı çalışan kadınlar hala ev işlerinin yüzde doksanını ve çocuk yetiştirmenin yüzde seksen yedisini yapıyor. Üstelik erkeklerle en az eşit, bazen daha fazla saat çalışıyorlar. Bu çok yorucu olmalı."

"Evet, öyle." Yorumlarına biraz şaşırdım. O, alıştığım erkeklerden daha ilerici. Babamın şirketindeki tüm nerd dinozorlar, benim bir kadın ve onların CEO'su olmamdan nefret ediyor. Onların modası geçmiş bakış açısını görmezden gelmeyi tercih ediyorum, ama yönetim kurulu odasındaki atmosferi okuyabiliyorum. Hâlâ o cam tavanı gözlerinde canlandırıyorlar ve ona bu kadar çok çatlak açmamış olmayı deli gibi diliyorlar.

"Ayrıca," diye devam ediyor, "kadınlar ortalama olarak hala erkeklerden daha az maaş alıyor.

Senin iş yerinde de böyle mi?"

Kahretsin, gözleri mavi. "Hayır." Ben CEO'yum. Babamla aynı maaşı aldığımdan emin oluyorum. Ne yazık ki, bu da gemimin ciddi şekilde su almaması için yeterli değil.

Detaylara girmeyince, "İşinden bahset" diyor.

Başparmağının avucumun içinde kaymasını izliyorum, bir kedinin dili gibi hafifçe kaşıyor. Bu küçük pürüzlülük, içimdeki o titrek hissi besleyen küçük sıcaklık dalgaları yaratıyor. *Eyvah.* "Sizinle iş hakkında konuşmuyorum, Bay Steel."

Yavaş gülümsemesi karanlık ve alaycı bir hava taşıyordu. "Tamam. Bu bana çok fazla bilgi vermek olur ve henüz güvenini kazanmadım. Anlıyorum. Senin meydan okumana cevap vereceğimden emin olabilirsin."

"Öyle mi?" *Tanrım, külotum gerçekten... ıslak.*

"Evet, öyle Bayan Irish. Ve yakın gelecekte hamile kalmayı umduğunu zaten söylediğine göre, sanırım güçlerim işe yarıyor. Kardeşlerim hep bana, başkalarının itiraf edemeyeceği şeyleri itiraf ettirme konusunda yeteneğim olduğunu söylerler. İyi bir başlangıç yaptık."

Yüzüm kızardı. *Ve karnımın alt kısmında, sıcaklık birikmeye devam ediyordu.* "Hamile kalmak istediğimi söylemedim."

"Semantik, İrlandalı."

"Şimdi sana söylediğime pişman oldum."

"Hayır, pişman değilsin," diye kendini beğenmiş bir sesle cevap verdi.

"Peki, aklında bir zaman dilimi var mı? Döllenme için?"

Bu beni güldürdü. "Aman Tanrım. Öyle demek istemedim. Gelecekte demek istedim, tabii ki *uzak* gelecekte."

"Çok fazla istiyorsan çok beklememen daha iyi." "Bay

Steel'den bilgece bir tavsiye."

Noah bana göz kırıyor. Alaycı tavırlarında empati var ve bu, bir erkeğe göre çok uzun olan koyu renk kirpikleriyle birleşince onu biraz nefret etmeme neden oluyor. Çünkü ona karşı koyamayacağımı zaten biliyorum. "Senin kafanda tüm senaryo nasıl görünüyor? Anlat bana."

Ve yine o nazik, ilgi ve özenle sorulan, cevap vermemek imkansız sorularına başlıyor. "Bilmiyorum. Kafamda her şey mükemmel bir zamanlamayla bir masalda geçiyor ve sonra etrafım, bakmam gereken büyülmüş küçük varlıklarla çevrili. Ve bu sefer sadece ilk kısmı değil, annemin hiç yaşayamadığı sonsuza dek mutlu bir son da var."

Yine, Noah'a itiraf ettiklerime şaşıyorum. Onunla birlikte, içimi dökmek çok kolay geliyor. Aşırı erkekliğin ardında, kalbimi sızlatan bir nezaket havası var.

Meğer nezaket ve çekicilik müthiş bir kombinasyonmuş.

"Bu bebek yapma işine bir erkek de dahil olacak mı?" Nazikçe soruyor, ama sesinde bir küstahlık da var ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Sperm bankası ve İrlanda'ya ani bir gezi hakkında daha önce düşündüklerimi söylemiyorum. "Belki." *Onunla dalga mı geçiyorum?* "Yani, evet, tabii ki, ama ona sadece küçük bir şey için ihtiyacım var. Bugünlerde başka seçenekler de var."

"Tamam." Onun alçak gülüşü, şimdiye kadar duyduğum en seksi şey olmasaydı, neredeyse beni kırardı.

Ona bunları neden anlatıyorsun ki? Aklını kaçırıyorsun! Ya da en azından çekingenliğini. Artık şampanya yok sana, kızım.

Garson özel yemekleri anlatmak için geldiğinde, kesintiye neredeyse minnettar oldum. Noah biftek sipariş etti, ben mantarlı makarna.

bir şişe şampanya daha sipariş etti ve hemen masamıza getirildi.

Kırmızı bayrakları bekliyorum. İçgüdülerim genellikle oldukça iyidir. Ama Noah Steel'de şu ana kadar her şey yolunda. Bu da sinir bozucu bir durum. Özellikle de bu kadar yakışıklı olduğunda.

Ne saklıyor? Beni başıma bela olacak ne sırları ortaya çıkacak? Bir bit yeniği olmalı. Kimse bu kadar mükemmel olamaz.

"İş hakkında soru sormayacaksam," dedi, "kendin hakkında başka bir şey anlat. Nerede yaşıyorsun? Genel olarak demek istiyorum. Tam adresini sormuyorum."

Sanırım bu yeterince güvenli. "Dört yaşından beri aynı dairede yaşıyorum. Orayı seviyorum. Benim sığınağım." Hikayenin ikinci kısmını ona anlatmıyorum. *Oh, ve kendimi kaybetmek üzereyim. Bu, dünyada başıma gelebilecek en kötü şey gibi geliyor.*

Noah başını eğip ses tonumdan bir şey anlar. "Sorun ne? Güçlü bir finans işin var ve sevdiğin bir dairede yaşıyorsun. Ama cennette sorunlar var."

Su bardağımdan bir yudum alıyorum. Kendimi sakinleştirmem lazım. "Sorun yok." Soyadını bile bilmediğim biriyle ilk randevuda tüm bunları itiraf etmek çok fazla olurdu. "Bana kendinden bahset." Ne sorayım? Grace'in azarlamasını hatırlıyorum. *En sevdiğin kitap, en sevdiğin film, en sevdiğin sanatçı hakkında konuş. Konuşma doğal akışında bırak.* "Son zamanlarda iyi bir film izledin mi? En sevdiğin sanatçı kim?"

Noah gülüyor. "Tamam, İrlandalı. Konuşmayı nötr tutalım. Şimdilik." Sorularımı bir saniye düşünüyor. "Bir bakalım, birkaç yıldır film izlemedim. İşlerim çok yoğun. En sevdiğim sanatçı: zor bir soru, ama Picasso kesinlikle en iyilerinden biri. Dehası çok açık. Sanırım Empresyonistlere karşı bir zaafım var. Delacroix'nın dramını ve Renoir'ın utanmaz romantizmini her zaman sevmişimdir. Ya sen?" Sanki bir oyun oynuyormuş gibi.

"Matisse. Ve Hockney."

O da başını salladı. "Bir sonraki randevumuzda Met'e gidebiliriz. Evimden çok uzak değil."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum. "Bu gerçek adresine çok yakın."

"Oops," diye gülümsüyor. *Vay canına, çok seksi.*

Parmaklarının benimkilerle iç içe geçmesini izliyorum. Güneşli bir günde Central Park'ta rahatlamış ve mutlu bir şekilde aşık olan insanlar gibi elimi tutuyor. *Bu adam resmen tehlikeli.* "Biliyor musun, beni beklediğim gibi değilsin," diyorum ona.

"Öyle mi?" Gözlerinde hafif bir yaramazlık belirir. "Ne bekliyordun?"

Tanrım. Mavi gözleri *gerçekten* parıldıyor.

Bu hiç iyi değil.

Ya öyle, ya da bu başıma gelen en iyi şey.

Ne düşündüğünü düşünmeyi bırak, L. Emerson, içimden gelen mantıklı bir ses beni sertçe azarlıyor. Kendine, o ani İrlanda seyahatine ihtiyacın olmayabileceğini söylemeyi bırak.

"Bilmiyorum, ama değil..." Elimi onun *tüm görünüşünün* üzerinde gezdiriyorum. "...*bu.*"

Daha fazla parıldama. "Hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Tabii ki değilim. Sadece Grace şimdi dayanılmaz bir şekilde kendini beğenmiş olacak."

"Benim kardeşim de öyle. Çünkü..." Elini benim üzerimde gezdirerek benim hareketimi taklit etti. "...*bu.*"

Bir yudum daha su içiyorum ve tam o sırada Noah'ın telefonu masada gelen bir mesajla titriyor.

Cleo.

Kilidi kapatıp ekranı karartıyor. "Kusura bakma." Ama sonra başka bir mesajla ekran tekrar aydınlanıyor.

Sloane.

Yine kilit düğmesine bastı.

"Çok popülersiniz, Bay Steel," diye şaka yapıp gülmeye çalışıyorum. "Sadece iş. Beni kontrol ediyorlar."

Omuzlarımı biraz silkiyorum. Noah Steel'e kim mesaj atıyor, beni ilgilendirmez. Bir mesaj daha geliyor.

Amanda.

Noah telefonunu alıp cebine sokar. "Bu kör randevuya ya da her ne diyorsak ona, sana her zaman dürüst olacağıma söz vererek başlayacağım. Son mesaj işten değildi. Benimle çıkmak isteyen bir kızdan geldi. Ama onunla çıkmak istemiyorum."

"Neden?"

"O benim aradığım kız değil."

"Ne arıyorsun?"

Soru onu derinden etkiler ve bakışları neredeyse dayanılmaz hale gelir.
"Söylesem bana inanmazsın."

"İyi cevap," diye itiraf etmek zorundayım. "Gerçek bir insana şans vermek yerine, rastgele bir flört uygulamasının senin için seçim yapmasına izin vermek daha iyi."

"*Lucky Irish* ile randevuyu kabul etmek zorundaydım, değil mi? Kardeşim, algoritmaların tüm internet kullanımını taradığını söyledi. Her şeyi. İlk günden itibaren. Ve sonra öğrendiği her şeye göre eşleşmeleri yapıyor."

"Bu neredeyse ürkütücü geliyor."

Noah, kulaklarımın arkasındaki saçlarımı nazikçe geriye doğru itti. Hareketiyle, uylukları benimkine değdi, gülünç derecede sıcak ve sertti. Kalbim, garip bir özlemle göğsümde atıyordu. *Cleo'ya, Sloane'a* veya *Amanda'ya* kıskançlık duyamam. Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Ama nedense kıskanıyorum. *Çünkü o çok güzel.*

Popüler olmasına şaşmamalı. Onun burada olması hiç mantıklı değil.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarında şakacıktan öte bir şey vardı. Daha derin bir şey. "Sen, şanslı İrlandalı, tüm dikkatim sende. Tamam mı?" Sanki beni sakinleştirmeye çalışıyor.

Tabii ki buna ihtiyacım yok. "Sen öyle diyorsan, Noah Steel."

Aramızdaki hava elektrikli gibi. Bacaklarımın arasında hafif bir titreme hissediyorum. Derisi ve kesilmemiş... rahatlık kokuyor.

Yardım edin. Noah Steel'in yaydığı alfa erkek feromonlarının bulutunda boğuluyorum.

Garson yemeklerimizi getiriyor. Tabaklarımızı önümüze koyarken profesyonel davranıyor, birbirimize ne kadar yakın oturduğumuza ya da Noah'ın elinin hala benim elimi tuttuğuna bakmamaya özen gösteriyor. "Umarım akşamınız güzel geçiyordur, Bay Steel. Bayan Irish."

"Evet," diye onayladı Noah. "Akşam yemeğinden önce mekanınızı Google'da aradığımda, web sitenizde bir penthouse süit olduğunu gördüm. Bu gece müsait mi? Aslında, tüm hafta sonu müsait mi?"

Ne?

"Evet, Bay Steel, mevcuttur. Sizin için ayırtmamı ister misiniz?" "Evet."

Noah eller ellerinde garsona bir siyah kredi kart. " bununla

buna yazılsın. Çatıda tatlı yemek istiyoruz." "Tabii efendim."

Lucky

GARSON, Noah'ın isteğini yerine getirmek için aceleyle uzaklaşır.

"Penthouse süit mi?" Onu dirseğimle hafifçe dürttüm. Çoğunlukla gerginlikten, ama aynı zamanda başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden de. "Sana gizli fantezimi anlattım diye, bunun bu gece gerçekleşmesini istediğim anlamına gelmez."

Aman Tanrım, bunu yüksek sesle mi söyledim?

Sanki eski dostlar gibi, aramızda bir şaka mı yapıyoruz?

Hem de sadece sevişmekle kalmayıp hamile kalmakla ilgili bir şaka mı?

Ne halt yedim ben!

Beni geri iterek, paniğimi bir derece olsun yatıştırır. "Sadece tatlı, İrlandalı. Fazla heyecanlanma."

Ona bir bakış attım ama yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Ben... aşırı heyecanlanmıyorum." *Konuşmayı kes!*

Yumuşak mizah tonu ve orada olmaması gereken bir tür samimiyet, şakasını yumuşatıyor: "Merak etme, sana sperm donörü olmayı teklif etmiyorum, en azından şimdilik."

"Çok komik."

"Sadece gecenin ikinci yarısında manzara izlemek güzel olur diye düşündüm."

Neden *akşam* kelimesi onun derin, boğuk sesinde bu kadar müstehcen geliyor bilmiyorum. Ya da neden *ikinci yarı* hem ürkütücü hem de heyecan verici geliyor. *Ya da neden külotum ıslak.* "Sanırım... güzel olur." Ama tatlı tüm hafta sonu sürmez, diye düşünüyorum.

Düşüncelerimi okurcasına, "Seçeneklerimiz çok geniş. Harika değil mi?" diye sorar.

"Seçenekler mi?" Harika mı?

"Evet. Seçenekler, Irish. Bu kirli bir kelime

değil." "Biliyorum, ama..."

"Rahatla. Yemeğini ye."

Neden bilmiyorum, ama hafif otoriter emir, içimde garip, taşan bir zevkle bir şeyleri sıkıştırıyor.

Bunu nasıl yapıyor?

Hayatım boyunca iyi ve görevine bağlı bir kız oldum. Ama şu anda annemin İrlandalı ruhunun içimde alevlendiğini hissediyorum.

Her zaman iyi olmaktan yoruldum. Hayatımda bir kez olsun vahşi tarafımı serbest bırakmak istiyorum. Bu gece L. Emerson değil, Lucky Irish'im. Lucky Ashton değil. Ne istersem yapabilirim.

"İstersen burada kalabiliriz," diyor. "Karar senin."

Yine o anlayışlı nezaketi. Çakıllı bas notaları ve karanlık vaatlerle dolu Noah Steel, damarlarıma yüzde yüz afrodizyak enjekte ediyor gibi.

Bu benim için bir ilk. Katı kuralları olan bir kız lisesine gittim ve tüm boş zamanlarımı ders çalışarak, benim için düzenlenen stajları tamamlayarak ve bir gün devralacağım iş için eğitim alarak geçirdim. Afrodizyaklarla hiçbir deneyimim yok.

"Hayır. Ben istiyorum," diye cevap verdiğimi duyuyorum. "Çatı katını görmek istiyorum."

"Güzel." Beni yine şakacı bir şekilde dürterek ekledi, "Şoförüm istediğin zaman seni eve bırakabilir. En çılgın hayallerini gerçekleştirmeye başlamak için hiç baskı yok."

"Bana güvenerek sırrımı açtığıma gerçekten pişman oluyorum, Steel." Ama onun şakaları o kadar içten ve nazik ki, aslında hiç pişmanlık duymuyorum.

"Özür dilerim," diye gülüyor. "Bu akşam bebeklerden, spermden veya Toprak Annelerden bahsetmemeye çalışacağım."

"Teşekkür ederim." Ama içimde derin, içgüdüsel bir özlem alevleniyor.

Şoförü var. Ve tüm hafta sonu için beş yıldızlı bir penthouse süit rezervasyonu yapma fikrine bile gözünü kırpmadı. Noah Steel için paranın önemi yokmuş gibi hissetmeye başlıyorum. New York'ta bir finansçı için bu olağandışı bir şey değil, ama yine de. Bu konuda özellikle kayıtsız.

Yemekler lezzetli olmanın ötesinde. Şampanya, olağanüstü yemek, Noah'ın bacağıma değen sıcaklığı ve

kendi özel penthouse'umuzun balkonuna çıkacağımız düşüncesi arasında, çok uzun zamandır geçirdiğim en güzel geceyi yaşıyorum. Belki de hayatımın en güzel gecesi.

O çekici, çok seksi, utanmazca erkeksi, komik ve birlikte olmak o kadar kolay ki, gerginliğimi unutuyor ve onunla vakit geçirmenin ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum.

Kardeşleriyle çalıştığını, sık sık seyahat ettiğini ve dairesinin güzel bir manzarası olduğunu öğreniyorum.

Ama dikkatliyiz, sanki bir oyun oynuyormuşuz gibi. Paylaştığımız bilgileri mümkün olduğunca gizli tutan kazanacakmış gibi.

Garson küçük bir deri klasörle geri gelir ve masanın üzerine koyar. "Bay Steel, Bayan Irish, penthouse istediğiniz zaman hazır. İşte kartınız, oda anahtar kartlarınız, Wi-Fi şifresi ve oda servis menümüzün bulunduğu QR kodu, menü odanızda da mevcuttur. Tatlılarınızın afiyet olsun."

Noah, garson konuşurken ona bakmıyor. Bana bakıyor. "Ben de öyle."

NOAH

Sakin olmaya çalışıyorum, ama göğsümün ortasında yavaşça yanan bir ateş var, sanki kalbimde yeni bir tutku uyandırıyor. Sanki bir yumruk gibi sıkıyor.

Onun her şeyi beni büyülüyor. Uzun kirpiklerinin her hareketini, sinirli kahkahalarını, tatlı bakışlarını.

Bu kadar *ani* olacağını beklemiyordum.

Bu kadar öfkeyle her şeyi yok edecek şekilde.

Kendinden bu kadar *emin*.

Burada oturmuş, hayatımın aşkını bulmuş muyum diye merak ediyor olmam delilik. Merak bile etmiyorum. *Biliyorum*.

Toplamda iki saat sonra kimse böyle bir şeyi bilemez.

Ama ben biliyorum. O benim için tek kişi.

Hayatım boyunca merak edip umutlanarak, arayıp bulamadan geçirdikten sonra, sanki yıldırım şeklinde bir aşk okunun, sıcak atan kalbimin tam ortasına saplandığını hissediyorum.

Bu çok klişe geliyor.

Benim sorunum... ben klişeleri *seviyorum*. Kendimi bildim bileli gerçek aşkı *arzuluyorum*. Hayat bu konuda beni hep hayal kırıklığına uğrattı. Sanki beni tam da bu an için hazırlamış gibi, böylece *emin olayım diye*. Böylece hiçbir şüphe kalmasın diye.

Kardeşlerim bana *çok seçici olduğumu* söylediler.

Kimi bekliyorsun?

Mükemmel kadın diye bir şey yok.

Koşullar, üç kardeşimin de yanıldığını kanıtladı. Ve şu anda bu, bana da gerçek zamanlı olarak oluyor.

Aşık oluyorum.

Tamamen yabancı birine.

Hayatımda tanıştığım en mükemmel insan olan bir yabancıyla. Sanki kader, hiç hayal etmediğim, sadece bana özel olan tüm insan özelliklerini bir kazana atmış, karıştırmış, birkaç tutam bağımlılık yapıcı, habanero biberi kadar acı baharat eklemiş ve tüm bu karışımı tek bir canlı, nefes alan... Şanslı İrlandalıya dökmüş gibi.

Bulacak hiçbir kusur yok.

Hiçbir şey.

Algoritmaların işini yaptığını duymuştum ama bu saçmalık.

Cildi kremi pürüzsüz, hafif bronz ve parlak. Burnunun köprüsünde bulunan çilleri saydım. On bir tane var. Bu benim uğurlu sayım.

Gözleri ruh haline göre renk değiştiriyor gibi. Onu kızdırdığımda koyulaşıyorlar. Işığın belirli açılarında neredeyse mor görünüyorlar.

Saçları muhteşem. Parlak ve ipeksi ama kalın. Efsanevi bir yaratıkta görebileceğiniz altın rengi, ışıltılı bir renk. Sanki Uber'i Olimpos Dağı'ndan ya da gökkuşağı ve altın dolu tencerelerin olduğu sihirli bir yerden gelen beyaz bir Pegasus'muş gibi. Belki de steroid almış County Cork. Bilmiyorum lan.

Ağzı. O kadar çekici ki, cidden acı çekiyorum.

Sadece fiziksel çekiciliği değil, aynı derecede yoğun bir duygusal çekiciliği de var. Nazik, bunu kolayca anlayabiliyorsunuz. Ve akıllı. Parlak, tatlı ama aynı zamanda benimkine mükemmel uyum sağlayan, ateşli bir mizah anlayışı var.

Biraz kaybolmuş. Ve bu özelliği beni diğerlerinden daha çok etkiliyor. Onu korumak ve hayatın sert kenarlarından korumak için neredeyse hiç tanımadığım bir şiddetle onu korumak istiyorum.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Gerçekten çok merak ediyorum. "Ne olduğuna bağlı," diye utangaç bir şekilde cevap veriyor.

"Başka bir ilişkin yok, değil mi?"

"İlişki mi?"

"Erkek arkadaş. Kalbini kırmış eski sevgili. Gizli koca. Bilmiyorum. Sadece New York'taki tüm erkeklerin kapını neden çalmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Tabii ki yok." Masumca. "Olsa seninle çıkmazdım. Kimse yok."

"Neden?" Aklım almıyor. "Bilmiyorum."

Meşguldüm."

"Ne yapıyordun?"

"Çalışıyordum. Çok fazla... beklenti vardı."

"Kimden?"

"Babamdan."

O duyguyu iyi bilirim. "Seni çok iyi anlıyorum."

"Kardeşlerin arasında en büyüğün sen misin?"

"İkinci en büyük."

"Yani en kötüsünü sen yaşamadın."

Gülümsemem hüzünlü. "Hayır. İkinci en kötüsünü ben aldım. Üçüncü kardeşim en kötüsünü kendisinin aldığını iddia ediyor, ama bunun tek nedeni babamla benzer kişilikleri olması ve bu yüzden çatışmaları. Dördüncü kardeşim ise en kötüsünü kendisinin aldığını iddia ediyor, çünkü o temelde sonradan akla gelen bir çocuktu."

Birkaç saniye sessiz kalıyor, daha fazla bilgi vermemi bekliyor.

Ama bu kurallara aykırı olurdu. "Sen ve baban benzer insanlar mısınız, Şanslı İrlandalı?"

"Onun istediği gibi olmaya çalıştım. Ama ben hep anneme daha çok benziyorum."

"Cork County'den O'Callahan."

Lucky gülümsüyor, ama gülümsemesinin kenarlarında gerçekten kaldıramayacağım bir hüznün var. "Aynen öyle."

"Ben annemize en çok benzeyen kardeşiydim. Ve Dublin'den Sullivanlar."

Bu bana gerçek bir gülümseme kazandırır. "Algoritmalar bizi bu yüzden eşleştirmiş olmalı."

"Öyle olmalı."

Daha fazla bekleyemem. Genelde kendimi iyi, akli başında ve çoğunlukla düşünceli bir adam olarak görürüm, ama bu arzumda *iyi* olan hiçbir şey yok. Vahşi ve açgözlü. Onu tatma ihtiyacım delilik sınırında.

Yavaşça, elimi saçlarının altına, ensesinin etrafına kaydırıyorum. Çok nazikçe sıkıldığında hafifçe nefesini tutuyor ve bu ses sikimi tamamen sertleştiriyor

sertleşir.

Hayallerindeki kızı bulmak *çok yoğun* bir duygu.

Onu mutlu, kıkırdayan ve o kadar mutlu ki beni asla terk etmek istemeyecek hale getirmek istiyorum.

Onu korumak, onu tahrip etmek ve onu o kadar şiddetle *tatmin etmek* istiyorum ki, sanki hayatının tek amacı akıllara durgunluk veren orgazmlar ve romantik mutlu sonlar sunmak olan, aşık bir mağara adamına dönüşmüşüm gibi hissediyorum.

Onun yıldızlı gözlerine bakarken, aradığım şeyi buldum. Bu kadar basit.

"Şimdi seni öpeceğim, Şanslı İrlandalı. Hazır mısın?"

"Hayır," diye fısıldadı. Ama dudakları beklentiyle aralandı. "Seni bir şey konusunda uyarmam gerek."

"Ne?"

Dişleri dolgun alt dudağını hafifçe ısırıldı.

Siktir. "Söyle."

"Ben hiç böyle bir şey yapmadım. Dediğim gibi, çok meşguldüm."

"Öpüşmek için bile mi?"

Kız başını sallar. "Hiçbir şey yapmak için çok meşgul." "Hiçbir şey mi?" *Hiçbir şey mi?*

"Her şeyi," diye onayladı. O

lanet olası bir *bakire* mi?

Kahretsin, ben bittim.

Eğilip dudaklarını dudaklarımla okşadıktan sonra daha derin bir öpücüğe geçiyorum. Dilimi ağzına sokup ilk tadını aldığımda çıkardığı nefesli ses yeterli: Lanet olsun, bağımlı oldum.

Şampanya ve cennet gibi tadı var.

En çılgın hayallerim gibi tadı var ve ben şimdiye kadar hiç çılgın hayallerim *olmamıştı*. Cesaret edememiştim. Çünkü her şey ve herkes çok hayal kırıcıydı.

Ta ki Lucky Irish ortaya çıkana kadar.

Ve şimdi *onun* en çılgın hayalleri *benim* en çılgın hayallerim. Bu kız, mutlu, tombul, pembe yanaklı, benim spermimle dolu ve benim bebeklerimle hamile.

Lanet olsun, Maddox.

Birkaç gün önce yaşlı bayanlara karşıdan karşıya geçmelerine yardım ediyordum.

Şimdi tek istediğim, bu küçük bakireye o kadar çok zevk vermek ki, bana deli gibi aşık olmaktan başka seçeneği kalmasın.

Aklımı kaçırdığımı çok iyi biliyorum. Kimse bu kadar çabuk aşık olmaz. Bu imkansız. Eminim uzun süredir seks yapmadığım için kendimi fazla gaza getirdim. Bilinçaltım, bu hafta başında verdiğim sözü tutmak için deli gibi ve şimdi beni kandırarak bu kadar çok *hissetmemi* sağlıyor çünkü sikim çok sert ve ihtiyacı olanı istiyor.

Bu sadece şehvet, hepsi bu. Çok uzun süre keşiş gibi yaşamış olmanın sonucu olan gerçekten çok aşırı bir şehvet.

Ama o nasıl bu kadar *ideal* olabilir?

Muhtemelen görmek istediğimi görüyorum çünkü bu gece bunun olacağına karar verdim.

Eğer o da kabul
ederse.

Kabul edeceğini
biliyorum.

Kulağına fısıldamak için eğildim.

"Irish?" "Evet?"

"Bunun olmasını istiyorum. Sana hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğunu söylerken tamamen samimiyim. Seni yukarı çıkarmak istiyorum, bir şeyler içip tatlı yiyip birbirimizi tanıyabiliriz. Sen nasıl istersen o kadar yavaş ilerleriz. İstedğin zaman fikrini değiştirebilirsin. Tek kelime et, seni eve götürürüm. Ama fikrini değiştirmeyeceğini düşünüyorum. Sana vereceğim şeyi çok seveceksin. Şu anda tek istediğim, sana hayalini kurduğun her şeyi vermek. Hafta sonunu seninle geçirmek istiyorum. Sana çok iyi bakacağım."

Mavi gözleri yuvarlaklaştı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki yaparım. Ben Noah, unuttun mu? Güvenilirim. Sabırlıyım ama çok sabırlı değilim. İnanılmaz derecede titizim. Belki biraz kontrol delisiyim ama bu bazı durumlarda iyi bir şey olabilir."

Gözleri benimkilerle buluşunca yanakları sıcak bir pembe renge büründü. "Öyle mi?" "Evet, öyle."

Hiç çaba sarf etmeden cüretkar. Meraklı. Benim uyandırdığım tüm yeni duyguları keşfediyor. "Ne tür durumlarda?"

"Sana çok fazla orgazm yaşattığım türden."

Neredeyse fısıldayarak söylüyorum. "Oh."

Yavaşça kulağına yaklaşp, düşük bir sesle fısıldadım. "Benim için ıslandın mı?"

Bunu aceleyle getiriyorsun.

Acele etmem gerek. Onun için çok seksiim.

Onu çok hızlı ittiğimi düşündüğüm anda, İrlandalı rüya kızım utangaçça başını salladı.

"Evet?"

O da neredeyse itaatkar bir şekilde başını hafifçe salladı.

Elimi çıplak bacağına koyarak kulağına yaklaşıyorum. Kulak memesini çok hafifçe yalayıp nazikçe ısıyorum, bu da onu bana doğru kıvrandırıyor. "Benim için ne kadar ıslak olduğunu *hissetmemi* ister misin?"

Yumuşak bir nefes verir, kahkaha, vahşi merak ve inanamama arasında bir şey.

"*Evet* diyebilirsin, *Noah*. Ya da hayır diyebilirsin. Tavsiyem, ve ben bir Noah'ım, bu yüzden kesinlikle dinlemelisin: her zaman evet de."

Lucky'nin gözleri, bakışlarımla ve meydan okumamla karşılaşınca göz kamaştırıcı bir maviye büründü. "Tamam o zaman, *Noah*," diye fısıldadı. "*Evet*."

"Aferin kızım." Kulağına fısıldadığım homurtu düşük ve boğuk. Avucum yukarı kayıyor ve o inliyor, sesi beni kontrolün eşiğine getiriyor. Lanet olsun, bu kız beni delirtiyor. Ben bir beyefendi olmalıyım. *En azından yukarı çıkana kadar bekle, seni deli*. Bunun yerine, kendimi sertçe mırıldanırken duyuyorum: "Sanırım parmaklarımı o ıslak külotun altına kaydırmamı ve sen masada sertçe boşalana kadar kaygan küçük klitorisine oynamamı istiyorsun. Ne dersin?"

Sanki az önce söylediğime inanamıyormuş gibi yumuşakça nefes alıyor.

"Evet de, İrlandalı. Burada yavaş yavaş en vahşi hayallerine doğru ilerliyoruz, unuttun mu? Kimse bizi göremez, ama sesini alçak tutman gerek. Bağırma. Yapabilir misin?"

"Bilmiyorum. Hiç yapmadım..."

"Hiç neyi?"

"Biliyorsun."

"Ne?"

"Boş ver." Yanaklarındaki hafif pembe renkler daha da pembeye dönüyor.

"Bir dakika. Yani... hiç *orgazm* olmadın mı?"

"Hayır."

Şok oldum. Böyle bir şey bu çağda nasıl mümkün olabilir? "Neden olmasın?"

"Ben... yapamadım. Yani, denedim ama... yapamadım. Yapamıyorum." Gözlerini kapatır gibi yapar. "Tanrım, öldür beni. Sana bunu söylediğime inanamıyorum"

söylediğime inanamıyorum."

Dikkatlice bir buklet saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hey, benim. Bana her şeyi anlatabilirsin. Böylesi daha iyi, göreceksin. Zaten benim vereceklerim kadar iyi olmazlardı." Kibirli konuşuyorum, ama doğru. Benim bir yeteneğim var. *Bana bu küçük şans tılsımını gönderdiğin için teşekkür ederim evren. O, bana gösterene kadar benim için ideal olduğunu bile bilmediğim şeylerin listesiyle beni şaşırtmaya devam ediyor.* "Meydan okuma kabul edildi, Şanslı İrlandalı."

Ona, aramızda olan şakacı tavırla omzuna hafifçe dokundum. O da güldü. Sanki bana inanmıyormuş gibi.

Kızım. Benim kızım. "Bunu seveceksin, İrlandalı. Hazır mısın?"

Lucky

VAY CANINA.

Hayalimdeki kör randevum gerçekten bana ilk orgazmımı yaşatacak mı? Bir restoranın ortasında mı?

Lucky, sen aklını mı kaçırdın?

Hayır. Ama İrlandalı vahşi tarafımın anahtarını keşfettim. Adı Noah Steel.

Evren akşamına *bu* kadar çekicilik gönderdiğinde, bazen akışına bırakmak gerekir. Hayatım boyunca, yapılabilecek her şeyi yaptım. Hayatımı sarsacak kadar çılgın ve pervasız bir şey yapmadım *hiç*. Bu yakışıklı yabancı, sanki tam da bunun için buraya gönderilmiş gibi.

Gözlerinin arkasında, şimdiden yarı aşık olduğum derin ve karanlık, eğlenceli bir mizah anlayışı var. O, hayatında bir kez karşılaşabileceğin türden bir keşif, bunu hemen anlayabilirsin: kişiliklerinizin uyuştğu ve feromonlarınızın mükemmel, kıvılcımlı bir uyum içinde karıştığı nadir bir fenomen. Çılgın seksapeli sorunumu daha da karmaşık hale getiriyor. Steroidlerle şişirilmiş, 1,80'lik kaslı erkekliği de cabası.

Noah'ın sıcak eli uyluklarımın yukarısına kayıyor.

Yaklaşıyor ve nefes alamadığım için dudaklarım açılıyor. Bekleyiş her şeyim oluyor.

Çok nazikçe, bir eli boynumun arkasına kayarken, diğeri uyluklarımın daha da yukarısına kayıyor. O iri, gülünç derecede güçlü ve

en iyi şekilde kontrolcü. Titreyen bir heyecan vücudumun kaygan derinliklerinde birikiyor. Külotumun ısladığını hissedebiliyorum.

Yardım.

Çizik çentikli çenesi yanağıma sürüyor. Sonra dudakları dudaklarımın üzerine yerleşiyor ve hafif bir baskı uygulayarak ağzımı onun ağzıyla açıyor. Şehvetle sarhoş olmuş bir şekilde onu isteyerek kabul ediyorum. *Tanrım, tadı çok güzel.* Nane ve şampanya gibi, aşk ve sihir gibi. Diğer eliyle parmakları külotumun üzerinde kayıyor, yavaşça ortasına doğru ilerliyor. *Orada.*

Aman Tanrım.

"İslanmışsın, bebeğim," diye mırıldanıyor, sesinin dumanlı cazibesine eğlence ve şehvet katıyor. "Bunu istediğinden *emin* misin? Çünkü parmaklarımı bu mahvolmuş külotun altına sokmak üzereyim, İrlandalı. Ve bir kez yaptığımda, ne kadar ileri gideceğimi kimse bilemez. Hatta o tatlı bakire amcığın benim için ne kadar kaygan olduğunu görmek için *içeri* girmek zorunda kalabilirim." Sert parmaklarıyla beni nazıkçe okşamaya devam ederken bunu homurdanır. Derin, delice zevk veren sıcaklık dalgaları, tek bir yönde ısıyı tahrik ediyor.

Hareketleri yavaşlıyor.

Hayır.

Devam etmesi lazım.

O parlak, karanlık mavi gözlere bakıyorum ve benim yalvarmamı beklediğini anlıyorum. Rahat özel kabinimizde onun iri vücuduna neredeyse yapışmış durumdayım ve umurumda değil. Bana yaptıkları dışında hiçbir şey umurumda değil. *"Lütfen."* Bana vaat ettiği şeyi vermek için oluşturduğu dalgaya *ihtiyacım var. "Lütfen, Noah Steel."*

Neden onun tam adını söylediğimi bilmiyorum. Sahte adını. *Oynadığımız bu oyun artık oyun gibi gelmiyor. Aslında hiç gelmedi. Dünyadaki en gerçek şey gibi geliyor.*

"Aferin kızıma. Her zaman evet de. Bu işte iyisin."

Noah beni öpüyor. Dili daha derine kayıyor, acele etmeden tadımı alıyor. Öpücük tatlı, ateşli ve inanılmaz derecede kendinden emin.

Noah Steel *öpüşmeyi* çok iyi biliyor.

Gerçekten utanç verici derecede deneyimsizim. Birkaç erkekle öpüştüm, ama her zaman üstünkörüydü. İkisi lisedeki sıkı denetimli danslarda. Üçü, üniversitedeki garip ilk randevulardan sonra, ikinci randevuya asla çıkmayacağını bildiğim iyi geceler öpücükleri. Zamanımı alan diğer şeyler beni çok meşgul ediyordu. Ve o erkeklerin hiçbiri bana çekici gelmiyordu.

randevular bittiğinde hep mutlu oluyordum. Belki de çok gergin ya da çok yalnızdım ya da kariyerim yüzünden bir eş bulmak için çok aceleciydim diye düşünüyordum.

Bu öpücük diğerlerine benzemiyor. Her şeyi vaat eden bir öpücük. Sadece bu gece ya da hafta sonu değil, her şeyi vaat ediyor. Şehvetin mükemmel bir dalga, aşkın ise okyanus olduğuna inanmanı sağlayan türden bir öpücük.

Açıklayamıyorum. Tek bildiğim, ikimizin de tereddüt etmediği. Aceleci davranışlar ya da telaş yok, sadece kendinden emin ve mükemmel bir uyum içindeki bir açıklık var.

Parmakları külotumun dantellerinin *altına* kayıyor.

Bu, hayatımda başıma gelen en derin şey. Parmakları klitorisimin üzerinde dönüyor, küçük, yavaş hareketlerle alay ediyor, nazik ve ustaca bir hassasiyetle sıkıyor ve sıkıştırıyor. Kaygan okşamalarına devam etmeden önce içime giriyor.

Aman Tanrım, oluyor.

"Siktir, çok güzelsin," diye mırıldanıyor. "Çok tatlı ve benim için *hazırsın*, İrlandalı."

Parmaklarıyla yarattığı zevk dalgası çılgınca bir zirveye ulaştığında, dili ağzıma giriyor, sonra sıkı, sarsıcı, saf, akılları baştan alan bir ecstasy patlamasına dönüşüyor. İnlememi duyuyor. "Aferin kızım," diye mırıldanıyor. "Benim güzel küçük Lucky'm."

Noah acele etmeden zevkimi artırıyor, ağzı ve elleri Yo Yo Ma'nın lanet olası çellosunu çaldığı gibi benimle oynuyor.

Ona sarhoş olmuşum. Sanırım ona aşık oldum. Vücudum onu taparcasına seviyor, uzun, yoğun dalgalar halinde kasılmaya başlıyor.

Coşku yavaşça sakinleşmeye başladığında, parmaklarımı onun pürüzlü çenesinin üzerinde gezdiriyorum. Beni neredeyse hayranlık gibi, sanki o da benim kadar uyuşturulmuş gibi, şefkatle öpüyor.

"Noah," diyorum yumuşakça.

"Evet?" Sesi derin ve kısık.

"O..." Konuşamıyorum bile. Hâlâ yoğun, uzun süreli bir coşku yaşıyorum.

"...sadece başlangıç, bebeğim. Daha da iyi olacak."

"Gerçekten mi?" Nefes nefese soruyorum.

"Tabii ki öyle." Gözlerime bakarak Noah parmaklarını yaladı. "Şimdi o en çılgın rüyaların bir sonrakine geçelim."

Lucky

NOAH elbiseyi düzeltir. Başka bir bukile de yerine koyar. Sonra elimi alır ve beni restoranın içinden geçirir. Maître d'ye geçerken Noah ona teşekkür eder.

"Penthouse'un kendi özel asansörü var, Bay Steel. Koridorun sonunda."

Özel asansör. Özel çatı katı. Ve Noah Steel ile geçireceğim bütün bir hafta sonu.

Asansör kapıları kapanır kapanmaz, bizi kendi dünyamıza hapseder, Noah'ın başparmağı çenemi okşar. "Sana söylediğimi unutma. Her şeyin çok hızlı geliştiğinin farkındayım, çünkü sanırım sana takıntılı hale geldim, Şanslı İrlandalı, ama istediğin zaman tek bir kelimeyle beni durdurabilirsin."

"Evet?" Onunla dalga geçiyor olabilirim. Çünkü az önce bana yaşattığı hayatımı değiştiren orgazmın ardından endorfin patlamasıyla sersemlemiş ve uçmuş durumdayım. Hayatımda ilk kez, hiçbir şeyi sorgulamıyorum. *Onun yapabildiklerini* keşfetmem, tüm tereddütlerimi silip süpürdü.

Bu farkındalık, şaşırtıcı derecede kendinden emin.

Onun o kişi olmasını istiyorum. Bu gece. Şimdi.

Noah Steel ile ilk deneyimimi yaşayacağım.

"Evet, beni yavaşlatmayacak, bebeğim. Aslında beni biraz çıldırtabilir. Sadece seni uyarmak için söylüyorum."

Vücudum hala titriyor. Sıcak ve pervasız hissediyorum. "Ne kadar çılgın?" diye fısıldıyorum.

Noah beni asansörün duvarına yaslar. "Çok. Çok. Çılgın." Gözleri, o kıvılcımlı oyunculuk ve karanlık, taştan arzuya parıldıyor.

Bunda beklemediğim bir güç var. O kadar *büyük* ki, tutuşu gülünç derecede güçlü. Beni çok kolay alt edebilir. Başka bir yerde veya zamanda bu beni tedirgin edebilir. Ama Noah'la birlikte, bunun beni ateşlediğini hissedebiliyorum. Onu o kadar çok baştan çıkarmak *istiyorum* ki, kendimi tanıyamıyorum.

Parmak uçlarımda yükselip, dolgun alt dudağına dilimle hafifçe dokunuyorum. Ağzı, benimkini açgözlü, şefkatli, çaresiz bir öpücükle kaplıyor ve ben nefesimi tutarak vücudumu ona doğru eğiyorum.

Lanet olsun, bu algoritma gerçekten isabetliymiş. Bu kimya çok ateşli.

Elleri kalçalarımı kavrar, beni sert vücuduna doğru çeker. Kaslı bacağı benim bacaklarımın arasına kaydırır. Ateşli arzusunun karnıma bastırdığını hissediyorum.

Kahretsin.

O çok büyük.

Bu konularda pek deneyimim yok, tamam, hiç yok, ama *o kadar da* saf değilim.

Onun devasa *erkekliğinin* dokunuşu bana garip şeyler yapıyor. Beni en temel kadınsı dürtülerime indiriyor. O benim sırlarımı biliyor. Bana ilk orgazmımı yaşattı, ruhuma kadar ulaşan ve içimde yeni bir ateş yakan, tüm vücudumu kaplayan bir orgazm. Artık benim bir parçam ona ait. Aramızdaki bağ gerçek.

Onu hiç bir şeyi istemediğim kadar istiyorum.

Noah beni kolayca kaldırıyor ve kaba gücü, hala titremeye devam eden içime sıcak bir heyecan gönderiyor. "En çılgın hayallerimizden hangisine şimdi geçelim?"

Muhtemelen bir şaka ve şaka olması gerekiyor. *Bu gece* ona itiraf ettiğim en çılgın hayalleri gerçekleştirmeye başlayamayız. Birbirimizi pek tanımıyoruz.

Yine de, o beni tekrar öperken kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum. Kot pantolonunun içindeki devasa çıkıntı karnıma baskı yapıyor ve istemeden biraz kıvranıyorum, daha fazlasını istiyorum.

Tanrım. O çok büyük.

"Aferin kızıma." Derin sesinin tınısı, duyduğum en seksi şey. "Tekrar boşalmak için can atıyorsun. O tatlı, ıslak amını benim büyük sikime sürterek boşalmak istiyorsun, değil mi bebeğim?"

o tatlı, ıslak amını benim büyük sikime sürterek boşalmak istiyorsun, değil mi bebeğim?"

Oh, lanet olsun. Evet. Evet, istiyorum.

Asansör kapıları açılır ve Noah beni süite taşır. Tek düşünebildiğim, *Tanrı'ya şükretmek, çünkü onun yapabileceklerini bir saniye daha bekleyemem.*

Birkaç düşük lambanın ışığı ve pencerenin dışındaki şehir dışında her yer karanlık. Odanın saray gibi ve çok lüks olduğunu belli belirsiz anlayabiliyorum.

Noah beni yatağa yatırır ve üzerime çömelir. Kollarım ve bacaklarım hâlâ ona sarılmış durumda. Ağzını benim ağzıma yapıştırıp beyinimi alt üst eden bir öpücük verirken ağırlığını bana verir.

Beni öperken, büyük vücudunun tüm ağırlığını üzerime veriyor. Elbisem yukarı kaymış, külotum sıırsıklam olmuş, bacaklarım ona dolanmış ve şimdi o devasa sertliğini bana bastırıyor, vücudumu onu *çok* samimi bir şekilde kucaklamaya zorluyor.

Gözlerimin içine bakarak, Noah büyük penisini klitorisime sürtüyor, orgazmdan dolayı hala kaygan ve aşırı duyarlı. Onun ritmik gücü beni başka bir çılgın uçuruma sürüklüyor. Zevk, içimi dolduran ve her dalgası bir öncekinden daha yoğun olan bir dalga halinde patlıyor. "*Noah. Noah,*" diye inlediğimi duyuyorum.

Tamam, bu adama resmen bağımlı oldum. Zevkin bu kadar aşırı olabileceğini gerçekten hiç bilmiyordum.

"Aferin kızım. Benim için çok *seksisin*, İrlandalı." Kendinden emin sırıtışı, bana bakarken hayranlık dolu bakışlarıyla birleşiyor ve saçlarımı okşarken, şehvetle kararmış gözlerinde o lanet olası ışıltı beliriyor. "İyi misin?"

Bir şekilde başarabilince başımı salladım.

"Hayır mı?" Kendinden emin tavrı hemen endişeye dönüşüyor. "Biraz mola vermek istersen bir şeyler sipariş edebiliriz..."

"*Hayır.*" Hala zevkin dalgaları varken ona yapışıyorum. Ona *ihtiyacım var*. Beni tutması için ona ihtiyacım var. Birini tutunacak birine ihtiyaç duymadan arka arkaya iki kez *bu kadar* sert boşalamazsın. Bu konuda yeniyim. Aydınlanmaya ve yeniden doğmaya alışmaya çalışıyorum.

Hala boşaldığım yerde, onun alçak gülüşünü hissedebiliyorum. "Tamam, İrlandalı, anladım. Beni tekrar boşaltmamı istiyorsun."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Açgözlü kız. En çılgın hayallerini hızlıca gerçekleştirmek istemen için seni suçlayamam. Hadi seviye atlayalım."

Seviye atlamak mı? *Seviye atlamak mı var?* Tabii ki var. Henüz ana olaya bile gelmedik.

Şimdi buna ihtiyacım var. Bunca zamandır *bunu* kaçırmışım. Bu büyük, erkeksi *canavar*, o mavi gözlerini kırpmadan beni bu kadar sert boşaltabiliyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum.

Ne için yalvardığımı bile bilmiyorum. Sadece *hissetmek* istiyorum. Daha fazlasını. *Onu* daha fazla. Hayatım boyunca adım adım ilerledim, uslu durdum, çoğu zaman yalnız kaldım ve bana söylenen her şeyi yaptım, artık *özgür* olmak istiyorum. Noah Steel bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama beni tam olarak böyle hissettiriyor. Özgür, güvende ve o kadar iyi ki, şimdiden bağımlı oldum.

"Güvendeyim, küçük İrlandalı. Sana çok iyi bakacağım. Şimdi, ben elbiseni çıkarırken uslu bir kız ol. Hazır mısın?"

"Evet."

Noah elbisesini çıkarıyor. Sütyenini açıp çıkarıyor ve beni görünce alçak bir küfür mırıldanıyor. "Mükemmel, mükemmel rüya kızım. Seni bulduğuma inanamıyorum."

NOAH

EVREN BANA ŞAKA yapıyor olabilir, bildiğim kadarıyla. Uyanmayı bekliyorum. Hayal gücümün bu kızı yoktan var ettiğini ve onun umutsuzluğun yol açtığı bir hayalin sisli sisleri içinde aniden kaybolacağını fark etmeyi bekliyorum.

Ama hayal gücümün Lucky Irish gibi yüce bir yaratığı asla yaratamayacağını çok iyi biliyorum.

Göğüsleri dolgun ve kremsi pürüzsüz, pembe meme uçları gergin ve pembe. Karnı zarif ve kadınsı, aşırı kaslı ya da spor salonunda çalışmış gibi değil, doğal ve kadınsı. Bu ayrıntı beni mahvediyor. Bebekler ve kendini sihirli küçük çocuklarla çevrelemekle ilgili tüm bu konuşmalar içimde bir şeyleri değiştirdi. İnternette bunu sürekli duyuyorsunuz ve bu cümle beynimde yanıp sönen bir neon tabela gibi. *Bildiğiniz zaman anlarsınız.*

Bunu yapan kişi ben olmak istiyorum.

Eğer izin verirse, hemen şimdi yapacağım.

Bu mükemmel kıza, daha önce hiç yaşamadığım bir şiddetle tohumlarımı eklemek istiyorum.

Onun muhteşem güzelliğinin *büyüklüğü* beni mahvetti. Ve *benim için* ne kadar mükemmel olduğu. Onu istiyorum, bu kadar basit. Sadece bu gece değil, her şeyi istiyorum. *Hamile İrlandalı rüya kızı. Sihirli bebekler. Kahkahalarla dolu, ikimizin de özlediği bir ev.* Bu kızı asla gözümün önünden ayırmayacağım. Ona sahip olduğum her şeyi vermeme izin vermesi için onu ikna etmeliyim.

Keşke randevudan önce kendime biraz daha dikkat etseydim. Ateşler içindeyim. Kalbim göğsümde çarpıyor, sanki oraya sığmayacak kadar büyümüş gibi. Ve rahatsız edici bir şekilde büyük olan tek şey bu değil. Sikim sıcak ve acı verecek kadar şişmiş.

Lucky Irish, bir şekilde tüm bu deneyimi çok yeni hale getiriyor.

Sonunda. Tutmak istediğim bir kadınla seks.

Hayatım boyunca akışına bıraktım. İlişkilere izin verdim çünkü gençken, rağbet görürken ve yalnız kalmak istemediğinde böyle yaparsın. Ama içimdeki romantik taraf her zaman bir şeyleri sakladı, çünkü her zaman istediğim kişi ile birlikte olmadığımı biliyordum.

Onun meme ucunu sanki ilk kez yapıyormuşum gibi ağzıma alıyorum — ve damarlarımdan akan takıntılı şehvetin yoğunluğu nedeniyle, gerçekten de ilk kez yapıyormuşum gibi hissediyorum. Onu yavaşça, hayranlıkla emiyorum, ipeksi yumuşaklığına hayranlıkla.

Genelde kendimi kolay anlaşılan bir adam olarak görürüm. Ailemin diplomatyım. Arabulucu. Kardeşlerim, soğukkanlılıkla halledilmesi gereken bir şey olduğunda bana gelirler.

Yatak odasında ise durum biraz farklı. Bana "canavar", "hayvan", "orgazmların Süpermen'i" ve "New York'un en iyi sevişeni" gibi şeyler söylendi. Bunları söyleyenler, geçici ilişkilerim olan kadınlardı. Çok fazla kadınla yatmadığım için zaman zaman içimde birikim oluyor. Ve şans eseri, bu konuda da şanslıyım. Ne yaparsın, bu benim.

Şimdi, Lucky Irish yatakta, vahşi bir şekilde sevişiyorum.

Tadı daha önce hiç tatmadığım bir şey. Tatlı. Neredeyse çiçeksi. Eden bahçesindeki sütlü bal çiçekleri gibi. Onu sanki özünü içmeye çalışır gibi emiyorum. Talepkarım. Hissettiğim ihtiyaç ve açgözlülük neredeyse sapkın.

Zevkten küçük inlemeler kaçıyor, beni daha da sertleştiriyor.

Acele etmiyorum, yalıyorum, ziyafet çekiyorum, dişlerimle külotunu çıkarıyorum.

Bacaklarını daha da açıyorum ve bacakları omuzlarıma dolanacak şekilde onu konumlandırıyorum. Uyluklarını ayırıyorum. "Baksana sana, bebeğim, benim için ne kadar ıslak oldun. Şimdi seni tadacağım. Ve sen o kadar sert boşalana kadar seni yiyeceğim ki, benim adımları haykırırken yıldızları göreceksin."

"Yemek...?" diye nefes nefese soruyor, sanki böyle bir şey söyleyeceğime şaşırılmış gibi. Nefes alış "Oh, sik" gibi çıkıyor.

Onu ilk kez tattığımda yüzümde bir gülümseme beliriyor. Kelimenin tam anlamıyla cennetteyim. Onun tatlı yumuşaklığını açgözlülükle yiyorum ve o inliyor,

ellerimle saçlarını avuçlar.

Kendimi tutamıyorum. Denesem bile tutamam. Sanki cin çarpmış gibi onu yiyorum, klitorisine odaklanıyorum, parmaklarımla onu okşayıp keşfederken yumuşak hareketlerle onu yalayıp emiyorum.

Titremeye başlıyor. Kalçaları hafifçe ileri geri sallanıyor.
Adımı haykırıyor.

Bu sesi hiç bir şeyi sevmediğim kadar seviyorum. Rüya gibi nefes alıp veriş, sanki ona aşık olmuş efsanevi bir tanrıymışım gibi bana sesleniyor. Sanki gerçek olamayacak kadar iyiymişim gibi.

Amcığı dilimin etrafında titriyor ve boşalırken tadı, şimdiye kadar tanıdığım en ateşli bağımlılık haline geliyor.

O benim. Onunla evlenmek, ona on çocuk vermek ve hayatımın geri kalanını *bunu* yaparak geçirmek istiyorum.

Benim, benim, benim.

Lucky

AKIP GİDEN DALGALAR akıl almaz bir zevk tüm varlığımı sıcak bir şekilde titretir. Düşük bir ses duyarım ve bunun ben olduğumu anlarım. Onun adını inliyorum.

Tanrım, bu işte çok iyi.

Noah acele etmiyor, şimdi daha nazikçe yalıyor. Klitorisimi öperek başka bir derin mutluluk dalgası yaratıyor. Sonra vücudumda yukarı doğru öperek ilerliyor, başını iri koluna dayayarak yanıma uzanıyor. Kendinden emin gülümsemesi çok seksi ve aynı zamanda sevimli çünkü çok mutlu görünüyor, kendimi durduramıyorum. Ona biraz aşık oluyorum.

O hala tamamen giyinik. Ben çıplak, ıslak ve çok sert boşaldığım için titriyorum - ve *hala* boşalıyorum. Beni daha da tahrik eden bir şekilde kendimi savunmasız hissediyorum. Bu büyük, seksi canavarın merhametine kaldım ve içimdeki yeni uyanmış seks tanrıçası bunu *seviyor*. Onun beni *kullanmasını* o kadar çok istiyorum ki, sanki tam da bu amaç için doğmuşum gibi hissediyorum.

En çılgın hayallerimi düşündüğümde, sanki bunun için doğmuşum gibi *geliyor*.

Düşündüğünde ilginç bir şey. Hayatım boyunca feminist haklarım için savaştım. Her zaman da savaşacağım. Ama şu anda tek umursadığım şey, bu muhteşem, seksi adam tarafından sikilmek. Sonuçta bu da bir feminist hak. Fiziksel, cinsel ve biyolojik dürtülerimizi tatmin etmek için kadınlığımızı kullanmak. Ve şu anda *tüm* dürtülerim aşırı hızda.

Parmak uçlarının arkası elmacık kemiklerimi izliyor. Bir dakika önce *beni* bu kadar açgözlülükle *yiyip* bitirirken, bir dakika sonra bu kadar çekici ve şefkatli olması, ona daha da aşık olmamı sağlıyor.

Kes şunu, kızım. Çok hızlı gidiyorsun.

Ama yine de, İrlanda gezisi belki de...

Bilinçaltımı kapattım. İçimdeki Dünya Ana, şu anda seks tanrıçası olarak ikinci bir iş yapıyor ve sağduyu sahibi L. Emerson ile savaş halinde. İkisini kendi aralarında savaşıyorlar. Şu anda çok meşgulüm. Çok seksi, neredeyse bir yabancı, modası geçecekmiş gibi orgazm dağıtıyor.

"Cennetin tadını aldığım için, şanslı İrlandalı, korkarım ki benden kurtulamazsın. Sen aşırı derecede, tehlikeli derecede güzelsin. Tadı cennetteki cinsel zevk gibi."

Göğsüne dokunup gömleğinin en üst düğmesini açtım. "Bir kız sana çok, çok kolay bağlanabilir, Noah Steel."

"Acele etmemize gerek yok. Bütün hafta sonu var..."

"Beklemek istemiyorum." Bir sonraki düğmeyi açtım. Sonra bir sonrakini, parmaklarımı onun sert göğsünün üzerinde gezdirerek. "Çıkar şunu."

Gömleğini çıkarır.

Vay canına.

Vücudu *çok* kaslı. Omuzları geniş, göğsü ve kolları güçlü ve şekilli. Tenleri güneşten bronzlaşmış ve sıcak görünüyor. Omzunun etrafına sarılmış elmas desenli bir yılan dövmesi olduğunu görünce şaşıyorum. "Ne oluyor, Steel, sen çok seksiymişsin."

"Benden daha fazlasını mı istiyorsun, bebeğim?"

Başımı salladım. *Tabii ki istiyorum. Her şeyi istiyorum.* "Evet." "Aferin kızım. Devam et."

"Yılan mı?" Parmaklarım dövmesinin üzerinde dolaşıyor. Çok güzel çizilmiş. "Ben gizli kardeşim. Asla gelmediğini fark edemeyeceğin kişi."

Buna gülümserim, göğsünün tüylerle kaplı yüzeyini keşfederim. "Senin geldiğini kesinlikle görmedim." Kaya gibi sert karın kasları. Kot pantolonunun bel kısmının altına kadar uzanan, kışkırtıcı koyu renkli saç çizgisi.

Parmaklarım kotunun altında sıkıca kıvrılan devasa çıkıntının üzerinde kayıyor ve o inliyor.

Siktir, çok büyük.

Şimdi yılanı anladım.

Şişkin sertliği parmaklarımla okşuyorum ve onun daha da sertleştiğini hissediyorum. *Aman Tanrım. Nasıl...?*

Noah aklımı okudu. "Olacak, güven bana."

Tam olarak *gergin* değilim, hala coşkulu ve daha fazlasını istiyorum. Ama hayranlık duyuyorum. "Siz... biraz ürkütücüsünüz, Bay Steel."

"Benim büyük sikimin üzerinde sertçe zıplarken korkmayacaksın, tatlım. Sana dikkat edeceğim. Ama *çok da* dikkatli olmayacağım. Seni hiç olmadığın kadar yükseklere çıkaracağım. Ben bir Noah'ım, unuttun mu? Sadece... çok iyi donanımlı bir Noah'ım."

Tereddütlü bir gülümsemeyi bastırıyorum. Ama o kadar etkilenmişim ki, parmaklarım keşfetmeye devam ediyor. Kot pantolonunun üst düğmesini açıyorum. "Çıkar şunu. Seni görmek istiyorum."

Kot pantolonunun fermuarını açıyor ve — *vay canına!* — ateşli görünümlü *kocaman* sikini serbest bırakıyor.

Yani...

"Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum.

Noah gülerek kot pantolonunu ve boxerını çıkarır. Geriye yaslanıp başını kaslı koluna dayayarak, onun görüntüsüne *ve o lanet olası büyüklüğüne* alışmam için bana zaman tanır.

Noah Steel bambaşka bir şey. Pahalı görünümlü kıyafetleri içinde elbette yakışıklı, ama bu farklı. Sanki yaşayan, nefes alan bir heykel gibi. Çok... gelişmiş bir heykel.

Penisi devasa, damarlı ve ipeksi görünüyor. Yuvarlak başından süt rengi bir damla sızıyor ve hayatımda hiç bu kadar büyülenmemiştim. Ona ve onun devasa erkekliğine olan arzumu kontrol edemiyorum. *Susamışım*. Kendimi onun üzerine sürtmek ve *onu içime almak* istiyorum.

Sanki bunu okuyabiliyormuş gibi sırtışı kurt gibi. "Ben tamamen seninim, Lucky. Bana istediğini yapabilirsin. Kendin yap.

Utanmuyorum. Onun için çok seksi olduğum için utanmıyorum. Beni pervasız ve o kadar seksi hissettiriyor ki, neredeyse acıtıyor.

Yavaşça, yumruğumu onun kocaman penisinin etrafına doladım. İki elimle, sert dokusuna ve zonklayan kalınlığına hayranlıkla avuçlarımı onun penisi boyunca gezdirdim. Parmaklarım nazikçe sıktı ve bir damla daha nem sızdı.

Benim.

Döndürüyorum.

Sonra parmağımı yalıyorum. Gözleri mavi köz kadar karanlık. "Hap kullanıyorum," diyorum ona.

"Öyle mi? Neden?"

"Neden derken?"

"Kimseyle çıkmadığını söylemiştin. Ve arkadaşın iki gün önce bizi tanıştırdı."

Soru biraz cüretkar ve çok kişisel ama, yine de, yapmak üzere olduğumuz şey de öyle. "Yeni işime başladığımda çok stres oldum ve bu da adet döngümü bozdu. Doktorum hapların düzenlemeye yardımcı olabileceğini söyledi."

"Yardımcı oldu mu?"

Bu da kişisel bir soru. Benim de ilk seksimi prezervatifsiz yapmak da öyle... Ve eğer bunu yakında yapmama izin vermezse, ağlayıp yalvarmaya başlayabilirim. Neyse, aramızda durum böyle. Tamamen dürüst ve filtrelenmemiş olmak alışılmadık derecede kolay. "Etmeye başladı."

"Yani, ateşli, tatlı, küstah, muhteşem, azgın bir bakire hap kullanıyor ve benden prezervatif kullanmadan onu becermemi istiyor. Beni öldürmek mi istiyorsun, İrlandalı?"

"Hayır." L. Emerson neredeyse kırılabilirdi. Ama Lucky Irish *tam olarak* az önce tarif ettiği şeyi istiyor. "Sadece istiyorum..."

"Ne istiyorum? Öyle sert boşalmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek mi, benim adımları haykırıp kendi adını unutacak kadar?"

Noah Steel bir konuda haklıydı. O, dünyada evet demek en kolay kişi. "Evet." Garip bir şekilde duygusal. "Sadece... seni memnun etmek ve o kadar zevk vermek istiyorum ki deliye dönersin. Senin bana yaptığın gibi."

Gözleri hiç bu kadar karanlık olmamıştı, sanki kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi. "Tamam o zaman. Sen istedin. Kızım ne isterse alır. Artık benim görevim, onun en çılgın hayallerinin bile gerçek olmasını sağlamak. Bununla başlayalım. Buna *bayılacaksın*." Üstüne uzanıyor, gücünü kullanarak beni pozisyonlandırıyor ve bacaklarımı daha da açıyor.

Noah'ın sıcak, *kocaman* penisi kaygan, hala zonklayan amımın içinde kayıyor ve ben inliyorum. Zevk hiç gitmedi. Orada kalıyor, onun sihrinin beni başka bir uç noktaya taşıyacak daha fazlasını bekliyor.

"Bacaklarını bana dolayın ve sıkı tutun."

Onun dediğini yapıyorum. Penisinin başını alıp aşırı duyarlı klitorisime sürüyor. Neredeyse dayanamayacakmış gibi inliyor. "Daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmadım, Şanslı İrlandalı. Bir kez bile. Hiç. Ama seninle, başka türlü yapamazdım."

Söylediklerini analiz etmiyorum, ama anlıyorum. Daha önce kimseyi sevmediğini söylemişti. Ben de sevmediğim ortada. Muhtemelen birbirimize aşık olmamız imkansız. Çok hızlı oldu ve birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Ama aramızdaki uyum, kimya ve lanet olası orgazmlar yeterli. Onunla birlikte olmayı seviyorum. Deri,

taze hava ve dumanlı viski gibi kokmasını seviyorum, sanki GQ dergisi çekiminden çıkmış, yün ve deri giysiler giymiş, göl kenarında kamp yapıyormuş gibi. Odun kesiyor. Sıcak, *erkeksi bir kokusu* var ve bu koku sarhoş edici olmaktan öte, uyuşturucu gibi. Yeni bağımlılığımın kendi iradesi var.

Tadını ve acı verecek kadar sıkı tutuşunu seviyorum. Derin, boğuk sesini ve mırıldandığı sözleri seviyorum. "Çok güzelsin Lucky. Hazır mısın? Seni iyice sikmemi ister misin?"

Bu saf, ilkel, çıldırtıcı bir ihtiyaç. "*Evet. Evet. Lütfen, Noah.*"

Noah büyük sikini yumuşak, kaygan amıma dayayarak beni açıyor. Sıkı ama o kadar ıslakım ki, sikinin geniş başı içime kayarak beni genişletiyor. *Tanrım, o kadar büyük ki.*

Daha derine itiyor ve gerilme, kaygan sürtünme, beni inlememe neden olan tatlı, derin bir zevk acısı veriyor. Çok *acıyor* ama aynı zamanda imkansız, anlaşılmaz bir şekilde iyi hissettiriyor.

"*Noah,*" diye nefes nefese kaldım.

"Sen benim için çok iyi bir kızsın, bebeğim. Daha fazlasını mı istiyorsun? O zaman bana yalvar."

"*Daha fazla. Daha fazla. Lütfen.*"

"Bunu çok *sevdiğini* biliyorum, bebeğim. Bak kendine, çok güzelsin, uslu bir kız gibi alıyorsun. Daha fazla verirsem benim için boşalacak mısın?"

Noah'ın elleri kalçalarımı kavlıyor, beni daha fazla içine almaya zorluyor. O kadar güçlü ki morluklar bırakabilir ve ben bunu *istiyorum*. Beni *kendine ait* olarak işaretlemesini istiyorum.

Daha derine giriyor. Bir eli beni sıkıca tutuyor. Diğer eliyle parmakları, benim ıslaklığımı kullanarak kıkımın kıvrımlarını okşuyor. İçime girmiyor, ama bastırıyor, kocaman sikini daha derine sokarken ritmini tutuyor. Ve daha derine. Dolgunluğu ve açısı klitorisimi ve içimdeki başka bir tatlı-sıcak noktayı okşuyor, sanki mutluluktan başka bir şey olmayan senkronize bir aşırı yükleme.

Dalga zonkluyor ve taşıyor, neredeyse dayanılmaz bir zevk patlamasıyla beni paramparça ediyor. İç kaslarım onu sıkıca sıkarken, tekrar tekrar çığlık atıyorum. Her spazmda içeri giriyor, ecstasy'yi daha da yükseltiyor.

Beni o kadar yavaş ve derinden sikiyor ki, içimdeki her bir çıkıntısını hissedebiliyorum, sanki artık benim bir parçam gibi. Sonsuza kadar birbirimize bağlıyız. Hissedebildiğim tek şey o.

"Bacaklarını bana daha sıkı sar, bebeğim." Bana fısıldıyor ve buna ihtiyacım var. Kelimenin tam anlamıyla ikiye bölünüyorum ve onun yatıştırıcı sesi beni sabitliyor. "Dizlerini daha yukarı çek. İşte böyle. Bunda çok iyisin. Bak sana, benim büyük sikimi iyi bir kız gibi alıyorsun. Çok iyi hissettiriyorsun. Benim için tekrar gel, bebeğim. Bu sefer seni sıcak spermimle dolduracağım. Hazır mısın? Ne kadar çok istiyorsun?"

"Çok," diye yalvarıyorum.

"Biliyorum, seni tatlı, kirli kız. Şimdi benim için gel. O sıkı, mükemmel amınla benim büyük sikimi sağ. Ne kadar sert boşalabileceğini göster bana."

Dizlerim tamamen bükülmüş ve ona sarılmışken, kalın sikini daha da derine itiyor. Memnun bir homurtuyla inliyor ve şimdi tamamen içimde olduğunu hissedebiliyorum. Rahatsız edici ama aynı zamanda hayat değiştirici. Onun tarafından doldurulacak bir kap gibiyim. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Parmakları kıcıma dalarken ritmi sürdürüyor ve tüm zevk kaynakları tek bir çılgın dalga halinde birleşene kadar devam ediyor.

Sert bir şekilde boşalıyorum.

İç kaslarım, o bir ayı gibi homurdanana kadar büyük penisini şehvetle çalıştırıyor. Sıcak sperm fişkırımları başka bir dalga daha yaratıyor, daha da yüksek, ve ben *daha da sert* boşalıyorum, sanki orgazmlar birbirinin üzerine binerek beni tamamen yok eden bir zevk yörüngesine sürüklüyor.

Dalgalar uzun ve bereketli, o sıcak tohumlarını içime pompalarken onu tekrar tekrar çekiyor.

Onun adını haykırıyorum, dünyayı sarsan spazmlar patlayıp dalgalanırken hayatım için tutunuyorum.

Bu uzun sürüyor.

Hayatımız buna bağlıymış gibi, terli bir çılgınlık içinde birbirimize kilitlenmiş, sevişiyor ve öpüşüyoruz. Dilini emerken tırnaklarım sırtına batıyor. Kaygan, gizli bağımız nabız gibi atıp akarken ikimiz de zor nefes alıyoruz. Onun menisiyle dolup taşıdığım yerde nemin fişkırmasını hissedebiliyorum.

Bir süre sonra dalgalanmalar sakinleşmeye başlıyor.

Asla eskisi gibi olamayacağım, bu kadar basit.

"Noah Steel, sen bir canavarsın," diye fısıldıyorum. Biraz gülüyorum ve içinde hala çok derinde sıkışmış olan onun varlığını *içimde* zar zor hissedebiliyorum.

"Ve sen dünyadaki en güzel kızsın, Şanslı İrlandalı. Lanet olsun."

Lucky

UYANDIM ama gözlerimi açmıyorum. Çok rahatım. Ve içimde derin bir zevk veren... bir şeyin farkındayım. İçimde, zar zor hissedilebilecek kadar.

Noah Steel.

Beni kucaklıyor. Bacaklarımın arasında kocaman penisi sıkışmış halde, beni ayı gibi sarıyor. O kadar sıcak ve güvende hissediyorum ki, hiç kıpırdamak istemiyorum.

Sadece yavaşça geriye doğru kıvrılıp, onun daha fazla içime girmesine izin vermek için. Ve biraz daha.

Siktir, bu adam çok iyi hissettiriyor.

Aklımın sesini duymaya izin vermiyorum. *Dün gece bir yabancıya bekaretini kaybettin! Birkaç kadeh şampanya ile sarhoş oldun, tanıştıktan birkaç saat sonra yatağa atladın ve sanki kimse yokmuş gibi sevişmeye başladın!*

Ve birçok orgazm oldun.

On. Belki on iki. Sayısını unuttum.

Bir tane daha istiyorum.

Bana olanlar mantığımdan daha güçlü.

Tekrar kıvrılıyorum, onun kocaman kalınlığının daha da kalınlaştığını, daha derine kaydığını hissediyorum.

"Günaydın, güzelim," diye kulağıma hırıltılı bir mırıldanma geliyor. "Benim büyük sikimi daha çok istiyorsun, değil mi, bebeğim? Sen doyumsuzsun, seni seksi küçük yaramaz. İnanılmaz güzelsin, tatlı küçük Lucky. Sen benim iyi

kızım, bırak beni. Tekrar boşalana kadar o sıkı küçük amcığı sikmeme izin ver. Adımı inleyerek beni sıkarken çok hoşuna gidiyor."

Parmakları klitorisimi ve meme uçlarımı bulurken beni yavaş ve derin bir şekilde sikiyor. Vücudum ona uyum sağlıyor. Acı var, ama daha fazlasını almazsan seni deliye çevirecek türden derin, taşan bir zevke dönüşüyor. Onun büyüklüğü beni teslim olmaya ve tamamen, tamamen ona ait olmaya zorluyor.

Zaten başlıyor.

"Noah," diye inledim. "Noah, geliyorum."

"Sadece benim için, Şanslı İrlandalı. Söyle."

Tanrım, çok yaklaştım.

"Benim sikimi sikmeyi ne kadar sevdiğini söyle, bebeğim. Ne kadar istediğini söyle."

"Sik beni sert, Noah Steel. Lütfen boşalt beni. Çok ihtiyacım var."

L. Emerson, küfürlü konuşmayı hayal bile edemezdi. Ama Lucky Irish bunu çok seviyor. *"İçime boşaldığında dev sikişinin hissini seviyorum. Sadece senin için boşalıyorum ve..."*

Sikini derine sokuyor, beni o kadar kalın bir şekilde dolduruyor ki, çığlık atıyorum. Ona karşı kıvrılıyorum, beni bu kadar *dolu* hissettirmesini seviyorum. Vücudum onun için yaratılmış. Her çıkıntı ve damar, bir şekilde benim tüm gizli tetikleyicilerimle uyum içinde. Tekrar itiyor, parmakları çekip döndürürken acı ile karışık zevki başka bir çılgın zirveye çıkarıyor.

Sıcak bir dalga vücudumu sarar. Ben de bu dalganın içinde kıvrılır, sıcaklığın tadını çıkarırım. Sıçrayarak. Onun adını haykırarak. O kadar sert boşalıyorum ki hayatta kalabilecek miyim diye merak ederim. Amım onu güçlü bir şekilde sikar, ta ki onun nabzını ve içimi dolduran, fişkıran sıcaklığı hissedene kadar.

Çılgın çiftleşmemiz - bunu tarif edebilecek tek kelime bu, o kadar ihtiyaç duyulan ve şehvetli ki - her seferinde daha da çaresiz hale geliyor. Sanki bağımlılığımız bir dönüş yapıyor, daha derine iniyor.

Bir süre sonra, tembelce sıkı ıslaklığa giriyor ve orgazmımı *başka bir* derin, dolup taşan dalgaya dönüştürüyor.

Lanet olsun, bu adamın yeteneği var.

O boynumu öperken, ısırırken ve yalarken ben rüya gibi uyukluyorum.

Tekrar sertleşince beni dizlerimin üzerine çeviriyor, başımı yastığa yaslıyor, dizlerimi ayırıyor ve beni başka bir sarsıcı orgazma ulaştırıyor.

Bütün günü yatakta geçiriyoruz. Oda servisi çağırıyoruz. Aklımıza gelen her şeyi konuşuyoruz. Birbirimizin şakalarına gülüyoruz.

duş alıp daha ateşli seks yapıyoruz. Bir süre çatı bahçesinde oturuyoruz, o beni yorganla sarıp kucağına alıyor, çikolata, çilek ve şampanya ikram ediyor. Hikayelerimiz ve kahkahalarımız o kadar doğal ki, sanki uzun zamandır görüşmemiş en yakın arkadaşlar gibi hissediyoruz ve anlatacak çok şeyimiz var.

Sonra yatağa geri döneriz ve Noah beni hiç bilmediğim zevklerin doruklarına çıkarır. Fiziksel zevkin ötesine geçen, derin bir duygusal arınmaya yakın bir zevk.

Ben onun yapabildiklerine bağımlıysam, Noah da çılgın gibi. O kesinlikle açgözlü. Kirli, şehvetli ve hassas bir hayranlıkla sarılmış bir şekilde takıntılı. Bir ara bileklerimi yatağa bağlar. Sonra beni, beni sikerken şaplak atabileceği bir pozisyona getirir. Sonra bana, birkaç eyalette yasadışı olabilecek bir şey yapar. Boşaldığımda beni övüyor. Sevişmemizden sonra bana bakıyor, beni yıkıyor, tatlı-müstehcen sözler fısıldıyor ve çok iyi hissettiğim için kollarında ağlarken beni kucaklıyor.

Bunu fazla düşünmüyorum.

Dün tanışmış olmamız umurumda değil. Yarın ötesini düşünmeyi reddediyorum. Sadece olacağına bırakıyorum.

Ve her ateşli bakışıyla, benden çok kolay aldığı her gülümsemeyle, her öpücükle ve ruhumu okşayan zevk dalgalarıyla, Noah Steel'e biraz daha aşık oluyorum.

Lucky

"Tamam, çok meşgul olduğun için sinemaya gitmiyorsun. Üç erkek kardeşin var. Ara sıra müzelere gidiyorsun ve Empresyonistleri seviyorsun. Ve yatakta çok iyisin. Senin hakkında başka ne bilmeliyim? En sevdiğin renk ne?"

"Mavi."

Pazar günü, öğleden sonra erken saatler. Devasa, uzay çağından kalma jakuzideyim ve Noah nazikçe, dikkatlice saçlarımı duruluyor. Yatakta kahvaltı sipariş etti, tekrar seviştik ve sonra banyoyu hazırladı, beni kucağına alıp şımartmak için ısrar etti.

"Hangi ton mavi?" Küvetteki kalıplı koltuğa yaslanmış, jetlerin masajını yapıyorum. Başım yerleşik bir yastığa yaslanmış. "Benim de en sevdiğim renk."

"Öyle mi?" Noah, saçımdan şampuanı durularken güçlü parmaklarıyla başımı masaj yapıyor.

"Evet. Oturma odam Akdeniz Gökyüzü, yatak odam ise Avrupa Yazı renginde."

"Çok spesifik."

"Renk örneklerini ve duvar kağıdı numunelerini incelemek hobilerimden biri. Biraz takıntılıyım."

"Yani, tüm sihirli bebeklerin doğduktan sonra, çok seçkin müşteriler için lüks bir iç tasarım şirketi açacaksın, ama yine de yaratıcılığını kullanmak ve ara sıra güzel evinin sığınağından çıkıp gerçek dünyaya dönmek isteyeceksin. Ama sadece canın istediğinde."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. O en çılgın hayalin hakkında aslında o kadar ayrıntılı konuşmamıştım. Ve o bunu hayal edilebilecek en mükemmel şekilde tarif etti.

Nedenini bilmesem de bu konuda duygusal hissederek omuzlarımı silkiyorum. *Çünkü o seni herkesten daha iyi tanıyor. Ve çünkü ona tamamen, tamamen aşık oluyorsun. Aslında, çoktan aşık oldun bile.* "Belki."

Noah gülümser. "Lucky Irish mavisini seviyorum. Rengi değişen bir mavi. Seni kızdırdığımda gözlerin menekşe rengine dönüyor, ama adımları inlerken daha çok kraliyet mavisini oluyorlar."

Ona biraz su sıçratıyorum. "Ben sana su sıçrattığımda ne renk oluyorlar?" "Safir mavisini," diye gülümsüyor. "Bu da aklıma bir şey getirdi."

"Bana katıl."

"Gireceğim. Bir şey bulmam lazım. Sana bir hediye aldım."

"Ne zaman? Bütün hafta sonu yatakta geçirdik."

"Restorana giderken aldım." Yatak odasına gidip küçük, dikdörtgen şeklinde açık mavi bir kutu ile geri gelir.

"Beni görmeden önce bana hediye mi aldın?" "Belki seni severim diye."

"Yani... beğendiğine karar verdin?"

"Mm..." Düşünüyor gibi yapar. Sonra bana eğilir ve öper. Öpücük, tanıdık gelmesiyle erotik. Tüm hafta sonu öpüşerek, birbirimizin vücutlarını keşfederek ve daha fazla öpüşerek geçirdik. "Aşık oldum, bağımlı oldum ve takıntılı oldum, yani sanırım cevabım evet."

Noah kutuyu bana uzattı. "Bu senin için, güzelim."

Oturdum. "Islatmak istemiyorum."

Kutuyu açar ve kostüm takısı gibi görünen bir şey çıkarır. Beyaz altın üzerine büyük taşlar işlenmiş mavi cam bir tenis bileziği. "Islanabilir. Annem bunlardan bir tane takardı ve hiç çıkarmazdı. Plajda bile."

Bunu duyunca biraz şaşıyorum. Onunla ilişkilendirdiği bir şeyi bana alması benim için çok önemli. "Çok güzel, Noah. Tam benim en sevdiğim renk."

"Şanslı tahmin." Toka açıp bileziği uzattı. "Al. Takayım."

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en ışıltılı takı. Onu takınca, ağırlığı beni neredeyse şüpheye düşürüyor... ama hayır.

Bu kadar çok gerçek safir *çok pahalıya* mal olurdu. "Teşekkürler, Noah Steel. Çok beğendim."

"Rica ederim, Şanslı İrlandalı."

Yükseltilmiş su altı koltuğumdan kalkıyorum. "Buraya otur. Seni yıkayayım." Noah havlusunu düşürüyor.

Vay canına.

Bu manzaraya alışabileceğimi sanmıyorum. O gerçekten... çok iyi yapılı. Vücudu mükemmel oranlarda. Atletik bir vücuda sahip. İlk başta beni şaşırtan dövmeleleriyle biraz sert bir görünümü var ama ona yakışıyor. Koşucu ya da futbolcu fiziği yok. Daha çok, ciddi bir dayanıklılığa sahip, rakibini yere indirip ya da daha zayıf birini durdurabilecek bir atlet gibi. Uzun ve iri. Tonlu bir vücuda, belirgin karın kasları ve ince kalçalarını çerçeveleyen erkeksi V şekli var.

Ve sonra, dünyadaki en sevdiğim şey olan devasa penisi var.

O sırt üstü uzanıyor. Sabunu yavaşça karnına ve göğsüne sürüyorum. "Bu gece yine bizim için oda ayırttım."

"Öyle mi?" Çok mutlu ve dalgın olduğum için normalde endişeleneceğim şeyleri düşünemiyorum. Mesela çıkış saati. Şimdi düşününce, muhtemelen saatler önce çıkmışızdır.

"Bu gece başka planın yok mu?" diye soruyor.

"Hayır."

"O zaman benimle kalacaksın?"

Bunun nasıl bu kadar çabuk olduğuna inanamıyorum. Ve hayatımın en güzel günlerini yaşarken, gelecekte ne olacağını düşünmeye vakit bulamadım. Aklımı oraya vermedim. "Tamam."

"Güzel. Seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha var."

Onun kocaman, kalın gövdesini ellerimle kavrayıp sabunlamaya başladım, sabunla temas ettikçe sertleşmesini izledim. "Bunun olması ne kadar inanılmaz."

Noah başını geriye yaslayarak inledi ve aynı anda gülerek nefes verdi. "Sanırım öyle. Ve buna seviniyorum."

Vücudu beni çok etkiliyor. O kadar erkeksi bir yaratık ki. Onunla ilgili her şeye hayranlıkla bakarak, yumruğumu onun uzunluğu boyunca kaydırıyorum. "Erkeklerin bu kadar..."

Kaygan ellerim onu okşarken o nefes nefese kalıyor. Yavaş gülümsemesi karanlık bir şehvetle aydınlanıyor. "Erkekler neydi?"

"Büyük."

Yine kahkahalarla gülüyor. "Hepimiz bu kadar büyük değiliz. Bir keresinde porno yıldızı olarak iş teklifi aldım. Yıllar önce çıktığım bir kız bu sektörden birini tanıyordu."

"Ne?" Gülmekten kendimi alamıyorum. "Yani bunca zaman sıkıcı yatırımlar yerine müstehcen filmler çekebilirdin mi? En azından borsa çökerse yedek bir planın var."

Onun alçak gülüşü yeni en sevdiğim ses oldu. *Ve boşaldığında çıkan o boğuk homurtu.* "Sanırım kendimi paylaşmaktansa, yeteneklerimi küçük İrlandalı kör randevuma sunmayı tercih ederim."

"Şanslıyım." Onu yıkadıktan sonra, tamamen sertleşmiş penisesinden damlayan nem damlacıklarını gördüm. İki gündür yataktan çıkmadık, neredeyse hiç ayrılmadık, ama hala yapmadığım bir şey var. "Denemek istediğim bir şey var."

"Ne?" "Bu
adil."

"Ne adilmiş?" Bu bir soru değil, bir homurtu.

"Seni tatmak istiyorum." Utangaç davranıyorum.

"Yapabilir miyim?"

"Şey... duruma bağlı."

Gülümsememi bastırıyorum. "Neye göre?" "Ne kadar pis olmaya razı olduğuna göre."

"Sanırım, Bay Steel..." Dilimi geniş uca dokunduruyorum. Tadı sütlü ve tuzlu. Onun tadı beni ne kadar açgözlü hissettirdiğini tarif etmek zor. O *çok* güzel. Onu memnun etmek ve şehvetle çıldırtmak istiyorum. "...çok, çok kirlenmeye hazırım."

"Siktir," diye inliyor. "*Şanslı.*"

Başını dudaklarımın arasına alıp nazikçe emmeye başlıyorum, gezinen dilimle onu yalıyorum.

"*Oh, lanet olsun.*"

Daha önce hiç böyle bir arzu duymamıştım. Noah'a olan ihtiyacım cinsel ve kontrol edilemez. O beni değiştirdi. Garip bir şekilde, hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum.

Onu emerken parmaklarımla keşfediyorum, dilimle nemi karıştırıyorum. Avuçlarımla onun uzunluğunu okşarken, onu nazikçe sıkıyorum, avuçlarımla kavrayıp onu tahrik ediyorum. O kadar büyük ki hepsini alamıyorum, ama ağzım ve ellerimle ona mümkün olduğunca fazla zevk vermeye çalışıyorum.

Onu o kadar iyi hissettirmek istiyorum ki, bir daha asla kendine gelemesin.
Yapabileceğimi biliyorum.

Noah Steel'e zevk vermek konusunda kendimi doğuştan yetenekli hissediyorum.

Bunun kadınsı gücünü seviyorum. O tamamen benim merhametime kalmış durumda. O *benim*. Kimse onu benim kadar iyi hissettiremez. İçimdeki altıncı his bana bunu söylüyor. Tıpkı onun benim üzerimde bir gücü olduğu gibi, devasa aşk değneğiyle beni mahvederken, onu kullanmakta ne kadar iyi olduğunu acımasızca gösterdiği gibi.

Başından beri birbirimize uyduğumuzu biliyordum, ama içten içe bunun çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Noah ve ben sadece uyumlu değiliz, birbirimize *yakışıyoruz*. Her şey sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi.

Bana ilk orgazmımı yaşattığında endişelenmeyi bıraktım ve kendimi o ana tamamen adamaya karar verdim. Şimdi tek düşündüğüm, onun zevkini okumak. Her iniltiyi, her kalp atışını ölçmek. Neyi sevdiğini biliyorum ve bunu kullanıyorum. Sanki hiç bu kadar susamamışım gibi onu emiyorum ve gerçek şu ki, hiç bu kadar susamadım. Beni çıldırtıyor.

Noah'ın alçak sesle ettiği yemin, teslimiyetin yemini.

Penisi ellerimde titremeye başlıyor. Pompalayan fışkırmalar ağzımı dolduruyor. Dalga dalga geliyor. Mümkün olduğunca yutuyorum ama çok fazla. Yüzümü ve göğüslerimi ıslatarak dökülüyor.

Dalgalar sakinleşir ve son damlalarını içiyorum, acele etmeden, onu nazıkçe yalıyorum. İçimde onun çirkin yaşam gücünü hissedebiliyorum. Onunla doluyum. Her yerim onunla kaplı. Onun hayvani güzelliği ve hayranlık uyandıran mükemmelliği ile kutsandım. Yapış yapış ve kutsanmış hissediyorum. Islak, hala atan penisini öpüyorum. Artık daha yumuşak ama tamamen değil. Elimde hissettiğim ağırlığını seviyorum.

"Irish," diye boğuk bir sesle diyor. "Buraya gel, bebeğim."

Üstüne tırmanıyorum ve o beni kollarına alıyor, sanki inanmadığı efsanevi bir varlıkmişim gibi bana bakıyor. Saçlarımı okşuyor. Yüzümü sıcak ellerine alıyor ve dudaklarımı öpüyor.

"Benimle eve gel. Bana taşın. Sana ihtiyacım var, Lucky Irish. Benimle kal."

Lucky

GÖZLERİMİ AÇIYORUM.

Şafak sökmeden önce, balkona açılan ve şu anda kapalı olan cam kapıdan ışık sızıyor.

Tanrım.

Pazartesi sabahı.

Noah Steel ile geçirdiğim hafta sonu sona erdi.

Ama ne hafta sonuydu ama.

Dürüst olmak gerekirse, hayatımın en iyisiydi.

V kartımı sonuna kadar kullandım. Tamam.

Hayatımın en güzel anlarını yaşayarak şımartıldım ve sevildim. Tamam.

Tüm hafta sonu boyunca dünyanın en vahşi, en rüya gibi erkeğiyle steroid gibi bir şehvet yaşadım. Tamam.

Ama şimdi gerçek hayata döndüm.

Bu sabah, o pislik Cash Maddox ile toplantımdan önce ofise gitmem gerekiyor.

Bu toplantıya katılmam gerekiyor. Çünkü o pislik ya tüm dualarımın cevabı ya da evsizlik ve iflasın son çivisi olabilir.

Ya öyle olacak ya da böyle.

Hiçbirini düşünmek istemiyorum. Noah'ın iri kolları beni sıkıca sararken burada kalmak istiyorum. Sığınağımızın dışındaki her şeyden beni koruyan.

Ama sorunlarımın, borç dağımın ve Cash Fucking Maddox'un ortadan kaybolmasını ne kadar istesem de, toplantımı kaçıramam.

Noah'a dönüp
bakıyorum. Hâlâ derin
uykuda.

Onu bir süre izliyorum, artık çok iyi bildiğim tüm detaylarını içime çekiyorum.

Yüzü uykuda huzurlu ve şaşırtıcı derecede yakışıklı. Koyu renk saçları muhteşem bir dağınıklık içinde. *Avuçlarımla tuttuğumda, kaba ipek gibi.*

Geniş omuzları ve kaslı kolları çok şekilli ve güçlü. *Beni sikerken beni tutmakta çok iyi.*

Tarçın rengi teni. *Kendimi azgın bir kedi gibi sürtündüğüm teni.*

Kare çenesini koyulaştıran iki günlük sakalları. *Beni yalarken uyluklarımda çok hoş bir kaşıntı hissi yaratıyor.*

O çok, çok yakışıklı. Çok erkeksi ve ideal.

Muhtemelen hayallerimin erkeği.

Ama hayaller beni içinde bulunduğum gerçek karmaşadan kurtaramaz.

Onun mükemmel dudaklarını öpmekten başka bir şey istemiyorum. Yılan dövmesini yalayarak, karın kaslarına ve o lezzetli V şekline kadar inmek istiyorum. Devasa erkekliğini ağzıma almak istiyorum. Dilimi sevgiyle hareket ettirerek onu uyandırmak istiyorum, biliyorum inleyecektir.

Ama bunu yaparsam saatlerce yatakta kalırız çünkü birbirimizden asla doyamayız. Ve sonra geç kalırım.

Gerçekten odaklanmam lazım. Bu sabahki toplantı çok önemli ve zihinsel olarak hazırlıklı olmalıyım.

Noah'ın belimden doladığı kolunu dikkatlice çözüyorum. Kıpırdanıyor ama uyanmıyor.

Elbise ve çantamı buluyorum. Cuma gecesi Grace'e benim için endişelenmemesini söyleyen bir mesaj attım, ama ondan bir milyon kadar cevapsız arama ve mesaj var. Eve gidince bunlarla ilgilenmem gerekecek.

Hafta sonumuzun romantik havası bir anda patlamış gibi. Neredeyse üç gün boyunca rahatlıkla kafamdan uzak tuttuğum hayatımın tüm acil detayları şimdi beynimin tüm alanını işgal ediyor.

Masada küçük bir not defteri ve kalem var.

Ne yazsam?

Keşke bu odada, seninle sonsuza kadar mutlu yaşayabilseydim. Sen, başıma gelen en güzel şeysin ve sanırım sana tamamen ve kesinlikle aşık oldum.

Şu anda, bizim için bundan sonra ne olacağını düşünemiyorum.

Kendi geleceğimle çok meşgulüm. Neredeyse iflas etmiş şirketim ve elimden kayıp gitmek üzere olan evim.

Noa^ Cceel,

*T^a S ;ov fo' cLe ses9 nee e>d of my li(e. 5 ^are
co go into' no'S eaxly cobay anb 5 dib>'c na 9 co na e
;ov. P; nv ex is 2ı2-sss-CttC. Pa;be ne ca do ic
agai so e9ime.*

x Svc y 5×is³

Son satırı şaka olarak mı yazdım? Mesajın tamamı neredeyse sert geliyor, sonradan akla gelmiş gibi bu notun üzerine karalanmış gibi. P.S. eklemeyi düşünüyorum.

Seni seviyorum?

Keşke gün batımında senin mükemmel, devasa penisini sürebilseydim?

Senin ruh ikizim olduğuna eminim ve hiçbir şeyin seninle kıyaslanamayacağından eminim?

Neredeyse yazıyorum, Belki bu gece.

Ama çantamdaki telefonum başka bir mesajla titriyor ve dikkatimi dağıtır.

Gün batımına doğru sürmeden önce, sahip olduğum her şeyi kaybetme ihtimalimle başa çıkmam gerekiyor. Şu anda önceliğim bu olmalı.

Ona bir kez daha bakıyorum. Ona bir öpücük gönderiyorum.

Sonra görüşürüz, Noah Steel.

Ve kendimi dışarı çıkardım.

Lucky

UBER'İM Pazartesi sabahı trafiğinde yolunu bulmaya çalışırken, beynim Noah'la geçirdiğim hafta sonunun her ayrıntısını tekrar tekrar canlandırıyor. Sadece ateşli anları değil, tüm küçük, şefkatli anları da.

Gözlerimin önüne düşen bir saç telini, neredeyse dalgın bir şekilde yüzümden çekmesi. Çok dikkatli bir şekilde.

Beni çılgına çevirirken, zevkimi daha da artırırken, beni sakinleştirmek için bana şarkı söylediği anlar. Ve daha da yukarı.

Noah'a özgü tüm o sessiz, içten jestler. Yapmak zorunda olmadığı ama yapmadan duramadığı jestler. Çünkü o, tanıdığım en erkeksi erkek olmakla kalmayıp, aynı zamanda en empatik, en güçlü, en samimi ve en gerçek kişi. Tüm bunlar çok nadir bir kombinasyon gibi geliyor.

Seni şimdiden özledim, Noah Steel.

Senin sığınağını özliyorum. Senin hiç çaba harcamadan sağladığın, her şeyi kapsayan güvenlik ve rahatlık kozasını özliyorum.

Beni yere bastırıp, en iyi şekilde güçlü ve sert bir şekilde tutarken, kalın, patlamak üzere olan penisinin sıcak dalgasını özliyorum. Beni hiç bilmediğim bir zevkle genişçe açtın.

Apartmanıma girip asansöre bindiğimde, her şeyin bu kadar tanıdık ama aynı zamanda tamamen farklı olması garip geliyor.

Çünkü ben farklıyım.

Cuma günü, tek hissedebildiğim, babamın batan gemisinin kaptanı olarak üstlendiğim rolün tüm ağırlığıydı. Zamanımın çoğunu, biraz fazla yalnız ve sorumlulukların ve

beklentilerle boğuşarak geçiriyordum. Çoğu gün, bu yük gerçekten çok ağır geliyordu. Bazı günler ise düpedüz korkutucuydu.

İki günden fazla bir süredir, bunların hiçbirini düşünmedim. Bir kez bile.

İki gün boyunca kendimi tamamen *canlı* hissettim. Kendimi değerli hissettim. Çılgınca *seksi* hissettim. Kendimi takdir edilmiş, hayranlık duyulmuş ve hiç olmadığım kadar güzel hissettim. *Eğlendim*. Güldüm. O anı tamamen yaşadım, sanki kendimin tam anlamıyla farkına varmış, renkli bir versiyonu gibi, sanki önceden hayatımı siyah beyaz yaşıyormuşum gibi. Noah Steel, benim bile farkında olmadığım parçalarımı yeniden bir araya getirdi.

Samimi, yakışıklı bir kas yığınıyla ateşli seksin hayatımı bu kadar değiştirebileceğini kim bilebilirdi?

Noah ile geçirdiğim zaman, hayaletlerin onayıyla ilgisi olmayan kendi umutlarım ve hayallerim olan gerçek bir insan olduğumu hatırlattı. Belki de başkasının mirasının bekçisi olmaktan daha fazlası olabilirim. Belki de kendi yolumu izlemek için daha çok çabalamalıyım.

Artık L. Emerson'un hayatını yaşamak istemiyorum. Lucky Irish'in hayatını yaşamak istiyorum.

Tabii ki yapamam.

Noah ile geçirdiğim hafta sonu, rastgele ve rüya gibi bir kaçamaktı. Orada, kendi hayallerimi kendi şartlarımla gerçekleştirebileceğimi hayal edebildim.

Ama şimdi, gerçek hayatın sert ışığına geri döndüğümde, hafta sonu izinli olan tüm şeytanlarım geri geldi. En kötü korkularımın şekillerini alan gölgeler gibi etrafımda toplanıyorlar.

Eşyalarını depoya koyacak paran bile olmayacak. Hepsi haczedilecek ya da satılmak zorunda kalacak. Annenin tüm hatıraları.

Muhtemelen New York'tan daha ucuz bir yere taşınmak zorunda kalacaksın. Her şey size yabancı ve boş gelecek. Kimseyi tanımayacaksınız.

Bu kadar büyük bir mali çukurdan çıkmak çok zor, hatta neredeyse imkansız olacak. Hayatın çok, çok zorlaşacak.

Noah'ı tekrar görebilmeyi umuyorum. Elbette umuyorum. Sanırım ona aşık oldum.

Gerçi o, gerçek adını bile bilmediğin bir yabancı.

Seni tekrar görmek ister mi ki? O kadar yakışıklı, tatlı ve tüm kızlar için mükemmel bir seks sembolü mü? Cleo için? Sloane için? Amanda için?

İş arkadaşları ya da çıkmak istemediği kızlar olduğunu söylediğinde ona inandım.

Ama ya öyle değillerse? O yatak odasının dışında kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bir erkek, birçok kadının dikkatini çekmeden Noah Steel gibi görünemez.

Kendimi ona yeni bir şekilde verdim. Sadece fiziksel olarak değil - ve *vay canına*, verdim ve aldım - ama kalbimin ve ruhumun derinliklerine kadar. Dört yaşındayken annemi öldüren araba kazasından iki saat önce, kimse bana beni sevdiğini söylememişti. Babam duygulara ayıracak kadar boş değildi. Çok meşgul ve nadiren gördüğüm oda arkadaşım dışında, çok uzun zamandır çok yalnızdım.

Noah bana yalnız olmadığımı hissettirdi. Bu tarif edilemez bir duyguydu. Onun diğer özellikleri gibi bağımlılık yapıcıydı.

İşini, paranı ya da parasız kalmayı, evini kaybetmeyi ve aynı anda kalbinin kırılmasını kaldırabilir misin?

Muhtemelen hayır. Ama en azından kalacak bir yerin olur. Akıl hastanesi.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Bu delilik.

Asla ağlamam.

Kahretsin.

Kendimi toparlamalı ve önümdeki cehennem gibi güne odaklanmalıyım. Cash Maddox ile toplantım iki saatten az bir süre sonra başlayacak.

Kapımın kilidini açarken çantamdaki telefonum titredi. Yine.

Çıkıyorum — hafta sonu boyunca şarj etmediğim ve telefonuma bile bakmadığım için şarjı %2'de — tanımadığım bir numara.

O mu?

Ona ne diyeceğim ki? *Seni seviyorum, Noah Steel. Ama bunun için kendi hayatımı yaşamama izin vermem gerekir. Ve şu anda başka birinin hayatının bataklığına o kadar batmış durumdayım ki bunu yapamam.*

Aramayı sesli mesaja yönlendirdim.

Grace kapının açıldığını duyar duymaz yatak odasından fırlayarak çıkar. "Lucky? Neredeydin? Neden bütün hafta sonu telefonuna cevap vermedin?"

"Merhaba, Gracie."

"Bütün bu zaman Noah Steel'le miydin?"

"Şey... evet?"

"Aman Tanrım, her şeyi anlat."

"Bu sonra konuşuruz. Saat 10'da gitmek istemediğim bir toplantım var, ama kendimi toparlamaya çalışıyorum. Hazırlanmam lazım. Önce ofise gidecektim ama trafik çok kötüydü. Vakitte yetişebilir miyim bilemedim. Geç kalamam."

Bana doğru yürür ve önümde durur, beni dikkatle inceler. İki parmağıyla saçlarımın kıvrımlı bir tutamını alır. "Lucky, *parlıyorsun*. Ayrıca ağlıyorsun. Ne oldu?"

"O mükemmel ve tüm hafta sonu onunla ateşli seks yaptım." "Ne?"

"Evet."

"Aman Tanrım, Luck, inanamıyorum. Yani, *inanabiliyorum* çünkü üç gündür yoktun, ama sonunda bunu gerçekleştirdin, bu harika!"

"Evet. Evet, yaptım ve evet, harikaydı."

"Oh, tatlım, iyi misin? Senin için iyi miydi? O nasıldı?" "O sadece... Onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Çok yakışıklı. nazik, ama aynı zamanda çok seksi. Ve k o n u ş m a s ı kolay. Komik. Ve kesinlikle..."

"Kesinlikle ne?"

"Şey gibi..." Oh, neyse. Bu endorfin fazlalığını ya da her neyse onu biraz *dışarı* çıkarmam lazım. "...*kocaman*. Dev gibi. Ve gerçekten, *gerçekten* her şeyde çok iyi."

"Eeeee!" Kahkahalar ağzından dökülür ve heyecanla ellerimi sıkar. "Senin için çok mutluyum tatlım. Nasıl ayrıldınız?"

"Ben... şey, bir not bıraktım." "Not mu?"

"O hala uyuyordu."

"Onu *terk mi* ettin?"

"Hayır. Ben sadece... Onu uyandırmak istemedim." "Gittiğinden beri seni aradı mı?"

"Emin değilim. Az önce biri aradı. Ama..."

"O! Bu, ona takıntılı olduğu anlamına geliyor!"

"Bilmiyorum." Aslında biliyorum. *Sen çok mükemmelsin. Bu tatlı pembe amcığa bağımlı oldum, bebeğim...*

"Fotoğraftaki gibi mi?" "Çok, çok daha yakışıklı."

“*Aman Tanrım.*” Daha fazla çılgılık. “Sana söylemiştim, bu algoritmalar yalan söylemez.” “Haklıydın.”

"Ona gerçek adını söyledin mi?"

"Hayır. O kadar ileri gitmedik. Sanırım sadece... hafta sonu başka biri olmak hoşumuza gitti. Sadece anın tadını çıkarıyorduk, başka hiçbir şey düşünmüyorduk."

"Onunla tekrar buluşmak için plan yaptın mı? Bu gece?"

"Henüz değil."

"Ama onun numarası sende var. Arama kaydında. Kesinlikle oydu. Telefonunu göster bana."

"Telefonumun şarjı bitti. Şarj etmem lazım. Ve bugün yapacak çok işim var. Noah Steel beklemek zorunda kalacak."

Grace hala ellerimi tutuyor. "*Şanslısın.*" Biraz sert ama aynı zamanda gözlerimi daha da yaşartan bir empatiyle.

"Evet?"

"Neden onu şimdiden kaçırıyorsun?"

"Kaçmıyorum." Ellerini bırakıp gözyaşlarımı sildim. "Her şey çok hızlı oldu. Her şey *çok... mükemmeldi.* Kimse *o kadar* ideal olamaz. Bir bit yeniği olmalı."

Grace çok nazikçe diyor ki, "Belki yoktur. Belki o sana gerçekten çok yakışır."

"Belki. Yani, öyle. Öyle olduğunu biliyorum. Ama şu anda başımda çok şey var, Grace. Bir günde kaldırılabileceğimden fazla risk var."

"Haklısın. Ama onun gerçek aşk olduğunu hissettiğin için korkma. Yani, öyle mi?"

Bir gözyaşı daha silerim. "O ne?"

"O gerçek aşk mı? Yoksa sadece çok iyi bir seks arkadaşı mı?"

İşe yaramıyor. Gözyaşları durmak bilmiyor. "İkisi de gibi. Gracie, ona aşık olabilirim. Çok kolay. Belki de çoktan aşık oldum ve bu beni başım dönüyor. Birini tanıyalı bir hafta sonu oldu, kim böyle bir şey yapar ki? Adamı neredeyse hiç tanımıyorum."

Grace bana sarılır. Bu yardımcı olur. Bebek gibi ağlıyorum. Bebekliğimden beri böyle ağlamamıştım.

"Korkman normal, Luck. Çok fazla şey oldu. Anlıyorum. Ethan az önce bana onunla birlikte yaşamamı istedi."

"*Gerçekten mi?*"

O başını sallar. "İki randevudan sonra."

"En azından burayı bana kurşun ağırlıklı bir can simidi atmak üzere olan kötü kardeşlere teslim etmek zorunda kalırsam, evsiz kalmazsın."

Omuzlarımı tuttu, hafifçe sıktı. "Ne olursa olsun, ihtiyacın olduğunda her şekilde yanında olacağım."

"Teşekkürler, canım. Sen dünyadaki en iyi arkadaşımsın."

"Hayır, sen öylesin. Şimdi git telefonunu şarj et, uzun ve sıcak bir duş al, toplantına git, geri kalanını bu gece hallederiz. Noah Steel'e ne yapacağımızı da."

Başımı sallayıp gözyaşlarımı silerken, bileğimde sallanan bileziği fark etti. Kolumu tuttu. "Bu ne?"

"O verdi. Sadece..." "Bu gerçek mi?"

"Hayır. Tabii ki değil."

Grace bileziğe daha yakından bakar. "Ne şanslısın. MBA'ya başlamadan önceki yaz birkaç ay bir kuyumcуда çalıştığımı sana söylemiş miydin?"

"Sanırım... bahsetmiş olabilirsin."

"Bize mücevher taşlarını öğretmişlerdi. Eğitimin bir parçasıydı. Bunlar gerçek safir, Lucky. Bunlar *gerçek*."

Kolumu nazikçe çekiyorum. "Olamaz."

Kolumu tekrar tutar, bileziği iki parmağıyla tutup daha iyi görmek için yaklaştırır. "Kutunun rengi neydi?"

Bir saniye düşündüm. "Mavi." "*Ördek yumurtası* mavisi gibi mi?"

Mavileri iyi bilirim. "Evet. Aynen öyle."

"Lucky." Gözlerime bakarak. "Bu Tiffany'den bir *safir tenis bileziği*. *Tiffany'den. Gerçek* bir tane."

"Emin misin? Ama..."

"Vay canına, Luck. Öyle görünen, eğlenceli, kocaman bir penisi olan bir adam sana Tiffany bilezik mi aldı? Belki birazcık, ya da çok fazla risk almaya değer, tatlım. Bu adamı geri aramalısın."

Şok içinde bileziğe bakıyorum. *Neden?* Beni daha tanıımıyorken aldığını söyledi. "Babam iş anlaşmalarını değerlendirirken nelere dikkat etmemi söylerdi, biliyor musun?"

"Ne?"

"Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, her zaman öyledir derdi."

"Bu bir iş anlaşması değil, Lucky. Bu aşk. Ve bazen mükemmel bir eşleşme gibi görüldüğünde, gerçekten öyledir."

NOAH

ONA ULAŞIYORUM. Gözlerimi açmadan bile, yatağın onun tarafındaki soğuk boşluğu hissedebiliyorum.

"Lucky?"

Ayağa kalkıyorum. Banyo kapısı açık. Orada değil. Balkonda da yok.

Çantası ve kıyafetleri yok. *Gitmiş mi?*

Neden?

Lanet olsun, Irish. Beni öylece bırakamazsın.

Masada karalanmış bir not görüyorum.

Noa^ Cceel,

*T^a S ;ov fo' cLe ses9 nee e>d of my li(e. 5 ^are
co go into no'S ea×ly cobay anb 5 dib>'c na 9 co na e
;ov. P; nv ex is 212-sss-CttC. Pa;be ne ca do ic
agai so e9ime.*

x Svc y 5×is³

Belki bir ara tekrar yapabiliriz?

Ne oluyor lan?

Telefonumu buldum. Onlarca cevapsız arama ve mesaj var ama hepsini görmezden geliyorum. Lucky'nin numarasını tuşlayıp arama düğmesine basıyorum.

Lütfen cevap ver, bebeğim.

Sekiz kez çalıyor, sonra doğrudan sesli mesaja geçiyor.

Merhaba, ben Lucky. Lütfen mesaj bırakın. Melek gibi sesi kalbimi acıtıyor.

"Lucky, beni terk ettiğin için seni affedeceğim çünkü bugün Pazartesi ve yoğun bir günün olduğunu söylemiştin. Ancak bu gece seni tekrar görmem lazım, bu yüzden aramalarımı cevap vermemeyi aklımdan bile geçirme. Cevap ver bana, İrlandalı. Ya da daha iyisi, beni geri ara. Bu bir emir. Benim de hayatımın en güzel hafta sonuydu, bebeğim. Bu bir şey ifade ediyor. Sen çok güzelsin. Lütfen. Beni ara. Seni görmem lazım."

Siktir.

Aceleyle giyinip asansörle resepsiyona inip çıkış işlemlerini yapıyorum. Hemen taksi bulamıyorum, bu yüzden birkaç blok ötedeki daireme neredeyse deli gibi koşarak gidiyorum, telefonumun çalmaması için elime sıkıca tutuyorum.

Bir mesaj geliyor ve rahatlamaktan neredeyse başım dönüyor. Ama mesaj Cash'ten.

Saat 10'daki Ashton Holdings ile toplantıyı unutma.
Neredesin?

Genelde saat yedi buçukta ofiste olurum. Saat şu anda 8:49.

Telefonumun şarjı bitti.

Kahretsin.

Daireme geri dönüyorum. Dairemi satın aldığımdan beri ilk kez eve geldiğimde ilk tepkim sakinlik değil. Bu daire bana her zaman istediğim her şeye ulaşmışım gibi hissettiriyor. Milyon dolarlık kat planı, doğal ışık, lüksün uğultusu, masraftan kaçınılmamış minimalist dekorasyon, Central Park'ın ağaç tepelerinin ve şehir silüetinin manzarası bana her zaman tüm emeklerimizin karşılığını aldığımızı hatırlatıyor. Çok az insanın ulaşabileceği bir başarıya ulaştık ve bu daire bana bunu her an hatırlatıyor.

Ama bugün değil.

Bugün sadece boş hissediyorum.

Lucky Irish'in varlığıyla her şeye kattığı ışıltı olmadan, burası sıkıcı ve kasvetli görünüyor.

Onu burada istiyorum.

Ona bakmak, istediği her şeyi vermek ve beni olmadan yaşayamayacak kadar çok sevmek istiyorum.

Onu güldürmek, rahatlık ve güvenlikle şımartmak ve o kadar iyi hissettiğim için benim adımı haykırarak ağlayana kadar onunla sevişmek istiyorum. Tüm hafta sonu yaptığım gibi.

Bu yetmedi. Asla yetmeyecek.

Telefonumu şarja takıp onun numarasını aramaya çalışıyorum ama sadece pil simgesi görünüyor ve telefon açılmıyor.

Bunun üzerine duşa girip suyu en soğuk dereceye ayarlıyorum, kıyafetlerimi çıkarıp duşun altına giriyorum.

Acı verici ama ihtiyacım olan şey bu. Acıya ihtiyacım var. Tek hissedebildiğim acı.

Dünyanın en çekici, en güzel, en seksi kızıyla geçirdiğim bir hafta sonunun ardından - *kaygan, gülünç derecede tatlı vücudu sikimi o kadar sıkı kavradı ki, içinde boşalmaktan başka seçeneğim yoktu, tekrar tekrar* - aniden onsuz kalmak tam bir işkence.

Onun içine boşalmak, çılgın, varoluşsal bir zaferdi. O, şimdiye kadar tattığım en derin zevkti. Biri kafama silah dayasa bile aramıza bir engel koymazdım. Onu hissetmeye ve ona mümkün olduğunca yakın olmaya, nefes almaya ihtiyacım vardı. Daha önce hiç yaşamadığım çaresiz, muhtaç bir şehvetle onu hamile bırakmak istiyordum.

Benim. Benim kızım. Hayallerimin kızı.

Ya onu bulamazsam?

O iyi mi?

Nerede bu kız?

Telefonunu bulabilirim, eğer aramalarım cevap vermezse. Teknik ekibimizden biri bunu benim için yapabilir.

Benden kaçıyor musun, İrlandalı? Neden?

Binlerce kadın peşimde. Tek istediğim ise kaçıyor.

Onu tekrar hissedemezsem delireceğimi hissediyorum. Ya da onun müzikal, bulaşıcı, sevimli kahkahasını duyamazsam. Ya da onu sıkıca sararak ona ne kadar güzel olduğunu söyleyemezsem.

Siktir, gerçekten kendimi kaybediyorum.

Duşu kapatıp havluyla kurulandım ve devasa giyinme odamda bir takım elbise buldum. Lanet olası Ashton Holdings ile randevumuza yetişip yetişemeyeceğim umurumda değil.

Holdings ile toplantıya yetişip yetişemeyeceğimi umursamıyorum. Teklifimizi yaptık, kabul edebilirler ya da reddedebilirler. On beş milyondan bir kuruş bile fazla vermeyeceğimizi sanıyorlarsa hayal kuruyorlar.

Otomatik hareketlerle Armani takım elbise ve mavi kravatımı giyiyorum, onun gözlerine en yakın renk bu. Ama Lucky Irish'in gözleri kadar derin, parlak ve ılık dolu başka bir mavi yok. O olmadan gerçeklik tuhaf ve dayanılmaz bir hal alıyor.

Saçlarımı düzelttim ve %8 şarj olan telefonumu kontrol ettim. Önce şoförüne mesaj atıp aşağıda buluşmasını söyledim. Ducati'deyken telefonumu duyamıyorum. Limuzinin arkasında onu kaçırmam.

Onu ararım.

Sekiz sonsuz zil sesi. *Merhaba, ben Lucky. Lütfen mesaj bırakın.* "Lucky Irish." *Seni bir Neandertal gibi avlayacağım, omzuma atıp mağarama geri götüreceğim gerekirse.* "Sesini özledim. Dudaklarını özledim. O tatlı, ıslak amını inanamayacağın kadar özledim, bebeğim. Mavi gözlerini ve on bir çilini özledim. Benim için çok sert boşalırken çıkardığın o küçük inlemeleri özledim. Bana göz kırpan kirpiklerini özledim. Senin her şeyini özledim. Bu akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Nereye istersen. Israr edersen tarafsız bir yere. Ama seninle samimi olmak istiyorum, Lucky. Hafta sonu bitmeden seninle bunu konuşmak istiyordum ama sen gitmeden önce sen gittin. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Lütfen. Beni ara. Seni nereden alacağımı söyle, oraya gelirim. Ara beni, Irish."

Telefonu kapatıp, sanki çalmasını beklermişçesine birkaç saniye telefonuma bakakaldım.

Hiçbir şey.

NOAH

Doğruca on sekizinci kattaki toplantı odasına gidiyorum. Ashton Holdings'in CEO'suyla görüşmemiz planlanan yer burası.

Yolda, şoförle aramızdaki bölmeyi kapatıp Lucky'ye üç mesaj daha bıraktım.

O küçük yaramaz hala cevap vermiyor.

Bu beni çok sinirlendiriyor.

Ona tamamen, çaresizce, delicesine aşığım. İstedğim kişi o ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim.

Bu nasıl oldu?

Sanki cuma gecesi bir roller coaster'a binmişim ve kontrolü tamamen kaybetmişim gibi. İndiğimde çıkamayacağım bir yolculuğa çıktım. O kadar aşık oldum ki, tamamen farklı bir insan gibi hissediyorum, onu bulmak, ona sahip olmak ve tüm varlığımla onu sevmekten başka hiçbir şey umursamayan bir insan.

O nereden lan? Neden cevap vermiyor?

Colton ve Cash beni bekliyor.

İçeri giriyorum ve ikisi de yaptıkları şeyi bırakıp beni dikkatle izlemeye başlıyorlar. İkisi de sırtıyor ve Colton hemen konuya giriyor.

"Vay canına."

"Vay canına ne?" Çok kötü bir ruh halindeyim. Çantamı masanın üzerine koyup açtım.

"Cuma gecesinden beri senden haber yok ve görünüşün..."

"Ne gibi?" diye homurdanıyorum.

"Sanki uzun süren kuraklığın sonunda sona ermiş gibi..."

"Sen nereden bilirsin ki?" Bu bir soru değil, daha çok küçümseyen bir tıslama.

Colton sevincini zar zor gizleyebiliyor. "İpuçları var." "Ne gibi?"

"Gözlerin kan çanağı ve saçların dağınık." Sabırsızca saçlarımı düzeltirim.

"Kravatın bağlanmamış."

Aşağıya bakıyorum. "Kahretsin." O kadar dalmışım ki bağlamayı unutmuşum, ama şimdi bağlıyorum.

"Sanırım Bayan Irish ile randevun iyi geçmiş." Yine sırtıtıyor.

Kardeşimin suratına yumruk atmak için tuhaf bir dürtü duyuyorum. Her zamanki gibi şaka yapıyor, dalga geçiyor. Ama onun adı benim için kutsal hale geldi. *O benim, lanet olsun.*

Yumruklarımı sıkarak ona bakıyorum.

Colton gülüyor ve avuçlarını kaldırıyor. "Dostum. Tamam.

Sakin ol." "Ne oldu?" diye soruyor Cash.

Cevap vermiyorum. *Olanları* açıklamaya çalışmak, üç yaşındaki bir ocuğa İzafiyet Teorisini açıklamaya çalışmak gibi olurdu. Ama aslında,  kardeşim de şu anda nasıl hissettiğimi tahmin edebilirler. Çünkü hepsi de aynı şeyi yaşamışlardı.

"Bize hiçbir ayrıntı veremezsin," diye itiraz eder Colton. "Biz merak ediyoruz." nemsizmiş gibi göstermeyi düşünürüm, sonunda "İyi gitti" derim.

Colton'ın kaşları kalkıyor. "Ne kadar iyi?" "ok iyi."

"Hallelujah, sonunda sevişti," diye sevinir Colton.

Ona doğru bir adım atıyorum ama o masanın etrafından dolanarak benden kaçıyor. "Senin için *sevindim* kardeşim. En sevdiğin kardeşinin müdahalesi için de teşekkürler."

"Yüzünü yeniden düzenlemek zorunda bırakma beni, Colton."

"Hala keyfinin yerine gelmediğine şaşırdım," diye gülüyor. "Fotoğrafındaki kadar güzel miydi?"

Yatağın üzerinde, yastığın üzerine dalgalar halinde dökülen sarı saçları, masmavi gözleri ve benim açgözlü pcklerimden şişmiş pembe dudakları... Onun görüntüsü tüm beynimi kaplıyor. "O zaman çok daha güzeldi."

Kardeşlerim, sesimdeki çıplak özlemi fark ederek birbirlerine bakıştılar.

"Bütün hafta sonunu onunla geirdiysen, özel biri olmalı." diyor Cash.

"Öyle." *Gerçekten, gerçekten öyle. Ve şimdi nerede olduğunu bilmiyorum, gerçek adını bile bilmiyorum. Nasıl böyle bir şeyin olmasına izin verdim?*

"Burada olmak istememene şaşırmadım," diyor Colton sırtarak. "Eminim şu anda senin daireninde seni bekliyordur."

"Öyle olsaydı, şu anda burada olmazdım."

Colton bilmiş bir şekilde gülüyor. Kafasına bir kalem fırlatıyorum, o da yakalıyor. Bu konuda oldukça tecrübeli.

"Bir dakika olsun pislik gibi davranmayı keser misin, Cole? Cidden."

"Maalesef yapamaz," diye Cash onun yerine cevap verdi. "Bu onun doğasında yok."

Yorum Colton'a bile ulaşmaz. "Onu ne zaman göreceksin?"

"Yakında."

Lanet Colton, ayrıntılara girmedğim için aniden üstüme atladı. "Hiç plan yapmadın mı?"

Elimi saçlarımın arasına geçiriyorum.

Colton bunu üçüncü derece endişe olarak doğru bir şekilde yorumlar. Ne yazık ki kardeşlerim beni çok iyi tanıyor. "Bana gerçek adını öğrenmediğini söyleme."

Cash inler. "Oh, lanet olsun. Seni aptal." Aynı şey ona da Dusty ile tanıştığında olmuştu. Hawaii'de bir sahil barında tanışmışlar, birbirlerine takma isimler takmışlar, hayatlarının en güzel gecesini birlikte geçirmişler, ama ertesi sabah uyandığında kız gitmişti. Aylarca onu aramış, sonunda bizim en yeni genç analistimiz olarak ortaya çıkmıştı. Onun için bu, hayatının en şanslı tesadüfö olmuştu. "Benim hatamdan ders almış olursun diye düşünmüştüm."

"Öğrenmeliydim," diye itiraf ettim. "Bu sabah veda etmeden gideceğini düşünmemiştim." Lanet olası kardeşlerim, istesem de istemesen de her zaman benden bilgi alırlar. "Ama numarası bende var."

"O zaman ara." Colton bana "*duh*" bakışı attı.

"Aradım. Birkaç kez. Açmıyor. İş yerinde yoğun bir günü var. Muhtemelen toplantıdaydır."

"Onu bulman gerekiyorsa," diyor Colton, "IT'den Jake'i çağır, telefonunun yerini bulsun."

"Telefonunu durmadan çaldıran milyonlarca kız yok mu senin?" Cash masanın başına oturur. "Eminim cevap verir."

Birkaç gün önce bu sözleri takdir edebilirdim. Ama şu anda sadece işleri daha da kötüleştiriyor. Onları istemiyorum. Onu istiyorum. Ve neden

neden cevap vermiyor?

Cash bazı evrakları karıştırmaya başlar. "Noah, hafta sonu çok meşgul olduğun belli, ama bu sabahki toplantı hakkında sana bilgi vermek için seni defalarca aradım. Ashton Holdings'in CEO'su her an burada olabilir. Adı L. Emerson Ashton. Kendin halletmen gerekecek. Ama tüm ödevlerini yaptın, bu yüzden oldukça basit olmalı."

"O mu?" Colton, hazırlanan büfe masasından bir çörek alır.

Beynimin arkasında altıncı hissimden gelen küçük bir ses çınladı.

O finans sektöründe çalışıyor.

Yüksek mevkili bir işi var.

Babası ondan çok şey bekliyordu. Yakın zamanda vefat etti.

Ama L. Emerson Ashton, Ashton Holdings'in muhasebe defterleri dışında bana bir şey çağrıştırmıyor. Tabii...

Kesinlikle olamaz.

"Evet." Cash onayladı. "L. Emerson bir kadın. Geçen hafta onunla konuştum. Sesi genç geliyordu. Verdiğim rakamdan memnun değildi. Abundance'ın da bir teklif yaptığını söyledi."

Yanına gidip bir kahve fincanı alıyorum. "Çok daha düşük bir rakamdır, eminim. On beşten fazla teklif etmiş olamazlar. Muhtemelen on civarındadır. Hatta biz daha da aşağı inmeliyiz. On beşten aşağı inemeyiz. O şirketin o kadar değeri olmasının imkanı yok. En azından şu anda yok."

Sırtımı kapıya dönerek kahve dolduruyorum. Cash bir şey söylüyor.

O anda başka bir ses duydum. *Her yerde tanıyabileceğim bir ses.*

Dünyanın en tatlı sesi. "Merhaba, ben Lucky Ashton."

Ne?

Dönüyorum.

Hay sikeyim.

Küçük siyah bir elbise giymiş. Saçları geriye taranmış ve yanlardan tutturulmuş, ama keten rengi bukleleri her zamanki gibi vahşi, omuzlarına dökülüyor.

Acı verecek kadar, yıkıcı bir güzelliği var.

Onu seviyorum.

L. Emerson Ashton *benim* şanslı İrlandalı'm.

Lucky

Bir saat önce

Duşta ağlayarak duştum. On dokuz yıldır psikolojik bir barajın arkasında biriken gerçek, iri, tuzlu gözyaşları.

Lanet olsun sana, Noah Steel. Bunca zamandır kapalı tutabildiğim derin duygusal bir kuyunun kapağın açtığın için.

Nasıl yaptı bilmiyorum.

O pis tatlı sözleriyle, o devasa penisiyle ve o muhteşem orgazmlarla, işte böyle.

Keşke burada olsaydı. Keşke o karın kaslarını sabunlasaydım, elimi aşağı kaydırıp, onun...

Dur. Bu işe yaramıyor.

Bir süre sonra gözyaşlarım sonunda kurur. Saçımı ve yüzümü durulayıp duşu kapatır ve havluya uzanırım.

Garip bir şekilde, kendimi daha iyi hissediyorum. Daha hafif. Daha özgür. Uzun zamandır içimde taşıdığım varoluşsal yükün bir kısmı kalkmış gibi.

Saate bakıyorum. 9:13.

Basit bir siyah elbise seçiyorum. Saçımı tarayıp salıyorum. Ama sonra vazgeçip, saçımı yüzümden geriye tarayıp her iki yana kaplumbağ a kabuğ u toka ile tutturuyorum. Bu sabah saçımı düzeltmeye vaktim yok, bu da idare eder.

Zaten kimi memnun etmeye çalışıyorum ki? Cash Maddox canı cehenneme. Şirketimi yutmaya çalışan bir köpekbalığı için hiç çaba sarf etmeyeceğim.

Her zamanki maskaramı ve dudak parlaticımı sürüyorum. Sonra boynumda hiç de ince olmayan birkaç öpücük izi olduğunu fark ediyorum.

Gerçekten mi, Steel? Ne yapmaya çalışıyordun, beni kendine ait olarak işaretlemek mi?

Bu sorunun cevabını zaten biliyorum. Vücudum hatırladıkça içimde küçük bir zevk dalgası yayılıyor. Morlukların üzerine biraz kapatıcı sürdüm ama pek işe yaramadı.

Safir bileziğim ışığı yansıtıyor. Çıkarmaya çalışıyorum ama tokası sıkışmış gibi. Sonunda vazgeçip takılı bırakıyorum. *Neden, Noah?* Bu mantıklı değil. Grace bir hata yapmış olmalı. İki ay mücevher çalışmak onu uzman yapmaz. Günümüzde mücevherler makinelerle yapılıyor, belki ayırt etmek zorlaşmıştır. Mavi kutular kullanan birçok kuyumcu vardır eminim.

Diz boyu botlarımı giyip çantamı bulurum ve telefonumu alırım. Tamamen şarj olmuş. Bilinmeyen numaradan on dört cevapsız arama var. Ve bir mesaj.

~ 'I ARAR MISIN?

Arayacağım. Ama şimdi değil. Tüm dikkatimi toplamam lazım ve şu anda zar zor kendimi tutuyorum.

Grace'in banyosunda duşun sesini duyuyorum, bu yüzden ona hızlıca mesaj atıyorum.

Benim için dua et. Seni seviyorum, G. Akşam 🥰
görüşürüz.

Asansörle lobiye iniyorum, konsiyerje merhaba demek için bir dakika duruyorum ve bugünün buketindeki çiçekleri koklamak için duruyorum. Annem durup gülleri koklamanın uğur getirdiğini söylerdi.

Şansın ihtiyacım olduğu bir gün varsa, anne, o gün bugün. Orada, yukarıda, bana biraz daha şans gönder. Seni özledim. Baba, elimden geleni yapacağım.

Sonra bir taksiye binip Invested Enterprises'ın Fifth Avenue'daki adresine gidiyorum.

Yolda, içimdeki sükuneti bulmaya çalışıyorum. Ağlayarak duygularımı boşalttıktan sonra, kendimi daha sakin hissediyorum. Cash Maddox ve inatçı CFO'su ile tüm özgüvenimle pazarlık yapacağım. Özgüvenim rekor kıracak kadar yüksek değil ama sıfır da değil. İşimde gerçekten iyiyim. Hayatım boyunca bu rakamları inceledim. Ashton

Holdings'in değeri var. Ve büyük bir büyüme potansiyeli var. Onları buna ikna etmem gerekiyor.

Taksi kaldırıma yanaşıyor. Şoföre parasını verip sokağa çıkıyorum.

Yukarı bakıyorum.

Invested Enterprises'in tüm gökdelenin sahibi olduğunu biliyorum.

Vay canına.

Etkileyici bir bina.

Hadi yapalım şunu, L. Emerson.

Derin bir nefes alıyorum. Ve içeri giriyorum.

Lobi siyah mermer, altın ve camdan yapılmış. Resepsiyon ve metal dedektörlü bir giriş kapısı var. Kapıdan geçince lobinin daha derinlerine, asansörlerin bulunduğu alana ulaşıyor.

"Günaydın," diye selamlıyor beni resepsiyondaki kız. Genç, güzel, çok profesyonel ve şimdiye kadar gördüğüm en beyaz dişlere sahip. Dallas Cowboys'un ponpon kızlarından ya da Victoria's Secret'ın podyum mankenlerinden biri olabilir. Ülkenin dört bir yanından en parlak yeni mezunların Invested Enterprises'a iş başvurusu yapmak için akın ettiği bilinen bir gerçek. New York'ta çalışmak için en moda şirket burası.

"Merhaba. Ben Lucky Ashton. Cash Maddox ile randevum var."

Bilgisayarı kontrol ediyor. "Saat 10'da L. Emerson Ashton var."

"Evet, benim."

"Hoş geldiniz Bayan Ashton. Toplantınız 18. katta. 1810 numaralı toplantı odası. Soldaki asansörlerden birine binin. 18. kata çıktığınızda sağa dönün. Koridorun sonundaki en büyük toplantı odası. Kaçırmanız imkansız. Herkes sizi bekliyor."

Hepsi mi? Kalbim hızla atıyor. Duvardaki saat 10:01'i gösteriyor. "Teşekkür ederim."

Vogue dergisinin fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünen, şık giyimli bir grup genç çalışan, metal dedektörden geçerek peşimden geliyor. Heyecanla konuşarak sağdaki asansörlere giriyorlar. Sol tarafta asansörleri bekleyen tek kişi benim.

Asansör kapısı açıldı. İçeri girdim ve 18'e bastım. Hareket ettiğimi bile hissetmiyorum.

Her şeyimi kaybedersem, İrlanda'da iş ararım, öyle yapacağım. Her şeyi siktir et. Valizlerimi toplayıp tamamen farklı bir hayat yaşayacağım. Yatak olarak futon ve pencereden yeşil tarlalara bakan bir masanın olduğu küçük bir stüdyo daire kiralayacağım. Hayata yeniden başlayacağım. Beş kuruş param olmasa ne olur?

tek kuruş param olmasa ne olur? Ya da evim. Ya da eşyam. Ya da işim. En azından özgür olacağım.

Tabii ki Noah'ı arayacağım. Belki uçmadan önce bir hafta sonu daha birlikte geçirebiliriz.

Midem, asansörle hiçbir ilgisi olmayan garip bir şekilde çalkalanıyor. Bu, İrlanda'ya ani karar verdiğim seyahatim ve bunu yapma nedenimle ilgili.

Aman Tanrım. Hapımı almayı unuttum. Her zaman yatmadan önce alırdım. Ama Cuma gecesi o kadar meşguldüm ki tamamen unuttum. DOĞUM KONTROL HAPIMI ALMAYI UNUTTUM. Cumartesi de almadım. Pazar da. ÜÇ GÜN BOYUNCA UNUTTUM.

Cuma, cumartesi ve pazar günleri yaptığım şey, çok korunmasız ve son derece sınır tanımayan bir seks maratonuydu.

HAPLARINI ÜÇ GÜN ALMAMAK...

Kahretsin. Google'da aramam lazım. Plan B'ye ihtiyacım var. Ne yapacağımı bulmam lazım.

Asansör zili çaldı ve kapılar açıldı.

Neredeyse dışarı çıkmayacaktım.

Eve koşup hemen hapı almalı mıyım? Üçünü de mi? Bir fark eder mi?

Asansör kapıları kapanmaya başlar ve ben kapıları açık tutmak için hızlıca düğmeye basarım.

Ya ben... Evsiz

kalırsam?

Aferin, L. Emerson. Çok iyi. Hamile, parasız ve sokaklarda sefil bir hayat. Gerçek hayattaki sağduyuyu harika kullanmışsın. Aferin kızım.

Ama içimde başka bir küçük parça var, çılgın, pratik olmayan bir parça, bu fikri sevmiyor. Sonuçta bu benim en çılgın hayallerimden biri.

Ruhumun bir köşesi bunu bilerek mi unutturdu? İçimdeki seks tanrıçası ve onun Dünya Ana ikizi mi bana sabotaj yaptı? Sizi kaltaklar! Şu anda ihtiyacım olan bu değil!

Kendimi toparlamalı ve bu toplantıya gitmeliyim. Kapıları açık tutan düğmeyi hala basılı tutuyorum.

Derin bir nefes alıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve asansörden çıkıyorum. Ama sersemlemiş hissediyorum, kafamda bir köprü altında

aç bir bebekle yaşadığım görüntülerle doludur.

Ben olsaydım Noah ne yapardı? O prezervatif kullanmamaya kesinlikle hevesliydi.

Otomatik pilotta, sağa dönüp koridorda yürüyerek açık kapısı olan, cam duvarlı ve buradan bile şehrin silüetini görebildiğim tek odaya doğru ilerliyorum.

Kapının yanında uzun boylu bir adam duruyor. Ve bir tane daha. Sırtı bana dönük başka bir adam daha görüyorum. Konuşuyor. Sert bir sesle. Sesi, söylediklerini duyacak kadar yüksek. "On beşinden fazla teklif etmiş olamazlar. Muhtemelen on civarındadır. Hatta daha da aşağı inmeliyiz. On beşten aşağı inemeyiz. O şirketin o kadar değeri yok, imkanı yok."

Sesi neredeyse tanıdık geliyor. Ama hayır, daha agresif. Daha sinirli ve acımasız.

Kapıya varıyorum ve kapıya en yakın iki adam dönüyor.

İkisi de iri, geniş omuzlu ve koyu saçlı. Biri biraz daha uzun, daha sert ve tecrübeli görünüyor. Diğeri daha rahat ve eğlencesini gizleyemiyor. İkisi de absürt derecede yakışıklı adamlar.

Tanrım. Neden bu kadar tanıdık geliyorlar?

Uzun boylu olan öne çıkıp elini uzatıyor. "Cash Maddox."

Babamın öğrettiği gibi elini sıkıyorum. Sert ama çok sert değil ve kısa tutuyorum. "Merhaba, ben Lucky Ashton."

"Bu kardeşim Colton, COO," diyor Cash. O anda üçüncü adam dönüyor. "Ve bu da Noah, CFO'm."

Dalga mı geçiyorsunuz?

Hayır, olamaz.

Hayır.

Hayır, hayır, *hayır*,

hayır, HAYIR. O, o.

Benim Noah'ım.

Tüm hafta sonunu yatakta geçirdiğim, şok edici derecede samimi şeyler yaptığım adamdan başkası değil ve şimdi çok küçük bir ihtimal var - tamam, belki *çok küçük* değil - o beni gerçekten hamile bırakmış olabilir.

Bu olamaz.

Oh, oluyor, hem de nasıl oluyor.

Bu ortamda farklı görünüyor. Daha ciddi. *O takım elbise ona yasadışı olacak kadar yakışıyor.* Daha kötü. Daha korkutucu. Ama daha az yakışıklı değil.

Kardeşleri de yakışıklı, çekici erkekler, ama Noah'ın sahip olduğu o seksi oyuncak ayı havası yok onlarda. Tabii bu ortamda oyuncak ayı havasının en iyi yanlarını kaybetmiş olması dışında. Daha çok av peşindeki bir boz ayı gibi.

Ondan nefret ediyorum. Onun bu kadar güzel olmasından nefret ediyorum. Bu durumda tüm gücün onun ve kibirli milyarder kardeşlerinde olması ve benim hiç gücüm olmaması nefret ediyorum.

Ölmek istediğim sevgilim, kötü kalpli

CFO. Beni mahvedecek olan kişi *o*.

Noah Steel, Noah Fucking Maddox.

Lucky

ORADA KARŞI KARŞIYA DURUYORUZ, ikimiz de şoktan konuşamıyoruz.

Konuşamıyor olsam da, beynim hala beni kızartacak bir dizi seks anısını tekrar tekrar oynatıyor. *O kadar sert boşaldı ki, vücudum onunla dolup taşı, vücudum onun vücudunu sıkıca kavrayarak zevkle titriyordu.*

Güzel sevgilimin, hayatımı mahvetmek üzere olan adamla aynı kişi olduğunu kabullenmek zor.

Kapıdan girerken söylediklerini duydum. *On beş bin dolardan taviz vermeyeceğiz. O şirketin o kadar değeri olmasının imkanı yok.*

O yanılıyor.

O kadar değerinde. Çok daha fazlasına değer. Ya da yeterince zamanım olsaydı, o kadar değerinde olabilirdi.

Bu işi yapabilecek kadar iyi olduğum çok muhtemel. Tabii, olmadığım da muhtemel. Yaşlı moruk Yönetim Kurulu'na göre, bu göreve layık değilim. Ama içten içe layık olduğumu biliyorum.

"Bir dakika." Cash'in Colton olarak tanıttığı adam. Bakışları, hala sessiz bir şok ve hayret içinde bana bakan Noah'ın üzerinde. Sonra bana kayıyor. "*Lucky* Ashton mu? L. Emerson Ashton'ın L'si *Lucky'nin* kısaltması mı?"

"Evet," diye onayladım.

Colton'ın Noah'ı bizim kör randevumuza ayarlayan kardeş olduğunu anlamak için doktora derecesine gerek yok. Hikayeyi biliyorum. Ve o benim takma adımın en az yarısını biliyor

takma adımı biliyor, ki bu neredeyse tamamı sayılır. Colton'ın burada neler olduğunu ve kardeşinin neden hayalet görmüş gibi görüldüğünü anladığını anlamak kolay.

Noah sonunda konuşur. "Şanslı..."

Aynı anda, Colton gürültülü bir kahkaha attı. "Ho-o-ly shit."

"Ne?" Cash, hala ne olduğunu anlamadan sorar.

"Görünüşe göre son anlaşman biraz karışmış, kardeşim." Colton bunu çok komik bulmuş gibi görünüyor.

Son 72 saatte yaşadığım duygusal yoğunluktan mı, yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum, kendimi deli gibi hissediyorum. Bu hafta sonu aşık oldum, bu kadar basit ve hayatımı değiştiren bir şey. Bir pisliğe aşık olduğumu fark etmek, burada durmuş, benim gibi insanları kahvaltı niyetine yiyip kemiklerini hiç düşünmeden tüküren, inanılmaz derecede güçlü, zengin ve New York'un kralları olan bu üç kardeşe bakarken kalbimi yavaşça parçalıyor.

Bu yüzden zirvedeler. Çünkü kendilerinden başka kimseyi umursamıyorlar. Bu çok açık. Çünkü *onlar*, özellikle *de* kalpsiz CFO, babamın şirketini benden çalmak için can atıyorlar.

O anda, onların 15 milyonluk acıma parası almaktansa iflas etmeyi tercih ettiğime karar verdim. Aslında bu acıma bile değil. Sadece acımasız açgözlülük. Ucuz mal aldıklarını biliyorlar ve bunun bana ne kadar zarar vereceği umurlarında bile değil.

En azından iflas edersen, iflasını ilan ettikten sonra kimseye *borcun kalmaz*. Borç alamazsan, kredin mahvolur ve on yıl boyunca bankalar sana bakmazsa ne olur? Bunun iyi yanı, yıllarca yüksek faizli kredileri ödemek zorunda kalmayacaksın. Bu noktada bunu kabul ederim.

Belki İrlanda bankaları bu bilgiye sahip değildir. Belki umursamazlar. Annemin ben üç yaşındayken seyahatimiz için çıkardığı ve süresi dolmuş eski pasaportumu yenilemem gerekecek. Yeni bir hayata başlayacağım.

Ben ve mavi gözlü küçük bebeğim.

Colton'ın Cash'e durumu açıklamasına beklemedim. "Buraya pazarlık yapmaya geldim." Sesim soğuk çıkıyor. Bunu söylerken Noah'a bakıyorum. "CFO'nuz on beşten aşağı inmeyeceğinizi çok net bir şekilde belirttiğine göre, tartışacak bir şey yok. Çünkü bu rakam

benim için kabul edilemez." Cash'e dönüyorum. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Daha fazla zamanınızı almayacağım. Anlaşma iptal."

Kontrol edemediğim yeni bir şey olan gözyaşlarına boğulmadan önce, odadan çıkıyorum.

Lucky

Asansöre ulaştığım anda arkamdan ayak sesleri duyuyorum. "Lucky..."

"Beni rahat bırak." Asansör kapıları açılır ve içeri girerim. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Saçmalık." Noah yanıma girer.

Ben de tekrar dışarı çıktım. "Madem ısrar ediyorsun, merdivenleri kullanacağım." "On sekizinci kattayız."

"O zaman uzun bir yürüyüş yapmam gerekecek."

Noah, sanki sabrını zorluyormuşum gibi derin bir nefes aldı. *Aptal! O benim sabrımı zorluyor!*

"İyi," diye homurdanır. "Sen asansörü kullan." Kapıyı açık tutmak için kapıyı tutar.

Ona öfkeyle bakarak asansöre geri adım attım.

Elini çekiyor ve kapılar kapanmaya başlıyor. Tam kapanmadan önce, içeriye kayıyor.

"Sen...!" *Aman Tanrım!* Şimdi onunla burada mahsur kaldım.

"Lucky, bunu konuşmalıyız."

Neredeyse kapıyı açma düğmesine tekrar basacaktım ama onun oyunlarına gelmek istemiyordum. Bu yüzden asansör hareket edene kadar sabırsızca lobi düğmesine bastım. En azından hareket ettiğini sanıyorum. Bu binadaki her şey gibi, o kadar şık ve modern ki, gerçekten hareket edip etmediğini anlayamıyorum. "Sana söyledim, sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Irish..."

"Bana öyle deme," diye tersledim.

Beni sinirlendiren sonsuz sabırla: "Şanslısın. Satın almaya çalıştığımız şirketin senin olduğunu bilemezdim."

"Bu senin kim olduğunu değiştirmez. Sen bir zorbasın, işte bu. Kendinden başka kimseyi umursamayan kötü bir zorba."

O gülerek nefes verir. *Pislik!*

"Bunu *komik* mi buluyorsun?" diye öfkeyle soruyorum. "Hiç de değil, küçük kız."

"Bana öyle deme." Şu anda gözlerimden bıçaklar fırlatabilseydim, fırlatırdım. Neyse ki, yolculuk baş döndürücü bir hızda geçiyor. Asansör kapıları açılıyor ve ben dışarı çıkıp ön kapıya doğru ilerliyorum.

Noah kolayca bana yetişir ve kalabalık, ultra lüks lobide yürürken onu açıkça hayranlık ve saygıyla karşılayan birkaç güzel ve göz alıcı insana selam verir.

Tabii ki lüks. Çünkü New York'taki tüm zor durumdaki şirketlerin parasını kendi banka hesabına aktarıyor.

Sokağa çıkıp taksi çağırmak için elimi sallarken, onun hala yanımda durmasına çok sinirleniyorum. "Şanslısın. Bu benim arabam. Şoförüm. Seni eve, ofisine ya da nereye gitmek istiyorsan oraya bırakayım, orada konuşuruz."

"Burada konuşabiliriz. Sen ve köpekbalığı kardeşlerin şirketim için çok düşük bir teklif verdiniz. Ben reddettim. İşte. Konuşmamız bitti." Bir taksi durur ve kapıyı açıp içeri girerim.

Noah yanıma kayarak, beni dikkatlice daha içeriye doğru iterek kendine yer açıyor. *Neden bu kadar iri ve kaslı olmak zorundaydı ki?*

"Beni rahat bırak demenin hangi kısmını anlamadın?" diye soruyorum soğuk bir sesle.

"Nereye?" diye sorar şoför, arka koltukta yaşanan gerginliğin farkında değil.

Taksiden inip başka bir taksi bulmayı düşünüyorum ama onun peşimden geleceğini biliyorum.

Gözlerim alev alev yanıyor.

Birkaç saniye öylece oturduk.

Adresi söylemek istemediğim için oyalanıyorum. Söylerim de evimin yerini öğrenir.

Noah taksi şoförüne evimin adresini veriyor.

"Tabii ki, şef," diyor şoför ve trafiğe giriyor.

Tabii ya. Kötü CFO her şeyi titizlikle araştırmış ve benim, işim ve evim hakkında her şeyi biliyor. Hayatımın her ayrıntısı, haftalardır üzerinde çalıştığı hesap tablolarına ve evraklarına dökülmüş durumda. O kırmızı mürekkepleri düşündüğümde içim sızlıyor, sanki kendi kanımla yazılmış gibi.

Onu görmezden gelerek, kapıya doğru kayıyorum. Hayalimizdeki, tek seferlik, gerçek dışı küçük balonumuzun yatak odasında beni istediği gibi domine edebilir, ama yönetim kurulu odasında değil. Ve gerçek dünyada da değil.

Sanki yeterince öfkeli değilmişim gibi, bana gerçek bir endişe ve biraz da eğlenceyle bakmaya devam ediyor. Sanki benim için bir şey hissediyormuş gibi. Sanki beni duygusuzca yok etmeye çalışan kalpsiz düşmanım *değilmiş gibi*.

Taksi binamın önüne geldi ve Noah şoföre yüz dolarlık bir banknot uzattı.

Peki. Ödeyebilir. Kesinlikle ödeyebilir, buna şüphe yok.

O ödemeyi yaparken taksiden iniyorum ve binamın ön kapısını açan anahtarımı bulmak için acele ediyorum.

Ama o çoktan gelmiş. *Kahretsin!*

"Resepsiyondan güvenliği çağırabilirim," diyorum ona. "Seni daireme sokmamın imkanı yok."

"Şanslısın. Her şeyi yanlış anladın."

"Tamamen *yanlış* mı? Aslında her şeyi gayet açık bir şekilde anlattınız Bay Maddox. Teklifinizin şartlarını anlamakta hiçbir zorluk çekmedim." Ellerim belimde yumruk halinde. "Kendini her şeyi bilen ve herkesi kontrol eden büyük bir adam sanıyorsun, ama değilsin. Ve yapmıyorsun."

O piç kurusu, empatik bir gülümsemeyi geri çevirecek kadar yüzsüz. "Kimseyi kontrol ettiğimi hiç söylemedim."

"Öyle davranıyorsun."

"Şanslısın. Invested Enterprises'ın teklifi geçersiz, bu konuda anlaştık. Bir zararı yok."

"Zarar *yok mu*? *Senin için* söylemesi kolay. Senin hayatın çökmüyor ki!"

"Yukarı çıkayım. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Hayır! Benim iyi *olmamamın* sebebi sensin! Sen benim geçim kaynağımı değersizleştirip yok etmek ve babamın mirasını parçalamak için her yolu deniyorken nasıl *iyi* olabilirim?" Bu durumda olmamın Noah'ın, Cash'in veya başka birinin suçu olmadığını çok iyi anlıyorum. Bu benim babamın suçu. Onun mirası, borç batağına batmış çökmekte olan bir imparatorluk. Yine de burada duran Noah

burada duruyor ve ben öfkemi *birinden* çıkarmam gerekiyor. Günümü çok daha kötü hale getirdiği doğru. *Çünkü ona aşık oldum ve bu durumun her yanı canımı acıtıyor.* "Ne zamandan beri *başkalarının* iyi olup olmadığını umursuyorsun?"

"Hiçbir şeyi değersizleştirmeye çalışmıyorum. Bu sadece iş. *Senin* geçim kaynağınla veya babanın mirasıyla ilgili olduğunu bilmediğim bir iş."

"Ama *birine ait* olduğunu biliyordun! Bu da aynı derecede kötü! Bu kötülük!"

Bana bir bakış attı. "Kurnaz, evet. Kar getirecek fırsatlar arayan, kesinlikle. Bence 'kötü' biraz abartılı. Hepsi anlaşma yapmanın bir parçası. Bunu biliyorsun."

"*Ben* şeytanla anlaşma yapmam!" Belki aşırı tepki veriyorum ama umurumda değil. "Peşimden gelme. Burada kal. Peşimden gelme."

"Yukarı çıkmama izin ver."

"Hayır!"

Kesinlikle olmaz."

Eskiden onda sevdiğim o samimiyetle bana bakarken düşüncelerini okuyabiliyorum. Artık bundan nefret ediyorum. *Her zaman evet de.* Bu adama evet demek bana sadece bela getirdi.

Sesi sinir bozucu derecede yumuşak ve derin, eskiden beni tahrik eden o dumanlı tınısı var. "Ben Noah, hatırladın mı? Seni uçurumun kenarından ikna eden ve her zaman günü kurtaran adam."

Alaycı bir kahkaha attım. "Bugün kimsenin gününü kurtarmadın. Belki kendi gününü hariç." Neredeyse ona *Steel* diyecektim. Ama tabii ki o sadece bir maskeden ibaretti.

O Noah'ı bu kadar özlediğimden nefret ediyorum. *Benim* Noah'ım. Onun rahatlatıcı sığınağını özlüyorum. Onunla gülmeyi özlüyorum. Bana taktığımız saçma lakapları özlüyorum. Beni ne kadar iyi hissettirdiğini özlüyorum.

Nasıl olur da tamamen yabancı biriyle geçirdiğim tek bir hafta sonu hayatımın en güzel anılarının çoğunu barındırabilir?

Ama tabii ki bu sadece bir yanılsamaydı.

"Aslında," diyor, "günün hiç iyi geçmedi." Onda pişmanlık var. Belki hüznü bile.

Eğer burada kalırsam, bu beni gerçekten etkileyebilir. "Eh, başkalarının hayatını mahvetmeye kalkışırsan bazen böyle olur. Görüşürüz Maddox."

Gitmek için dönerim ama o elimi tutar. "Lucky. Aşırı tepki verme. Seni böyle bırakmayacağım. *Senin* şirketin olduğunu *bilmiyordum*. Bunu bana karşı kullanamazsın. Ashton Holdings'e yaptığımız teklif, mevcut piyasa değerini göz önünde bulundurarak adil bir teklifti.

Senin gibi biz de kârlı bir iş yürütmeye çalışıyoruz."

"Küçük şirketleri milyarder devinin baskısı altında pes etmeye zorlayarak mı?"

Mavi gözleri o lanet olası parıldamayı yapıyor. "Kimse sana bir şey yapmaya *zorlamıyor*. Bu *bir teklifti*, daha fazlası değil. Ve aldığın diğer tekliften daha cömert bir teklifti. Abundance sana ne teklif etti? On mu? On iki mi? Lanet olası Chad'e de kin mi besliyorsun?"

Sanki ben küçük ve mantıksız biriymişim gibi konuşuyor. "Hayır," diye homurdandım.

"O zaman neden bana bu kadar kızgınsın?"

Bu beni daha da küçük düşürücü ve huysuz gösterecek, ama yine de söylüyorum. Çünkü doğru. "Bu kadar acımasız olmana gerek yoktu."

"Kaba mı?" Sanki bu kelime ona yabancıymış gibi.

"Evet. Kaba." Onun derin sesini taklit ediyorum. "On beşinden taviz vermeyeceğiz. O şirketin o kadar değeri yok, cehennemde kar tanesi erimesi ihtimali bile yok.' O kadar değerli olduğunu *biliyorsun*! Potansiyel olarak beş katı değerinde olduğunu biliyorsun!"

"Biliyorum."

Ona sertçe bakıyorum.

"Biliyorsun, değil mi?" "Tabii ki biliyorum."

"Yine de benim potansiyelimi ve babamın tüm hayatının emeğini küçümsedin?"

"Şanslısın, benim *işim* zor durumda olan, değeri bilinmeyen yatırım şirketlerini bulmak ve onlara düşük teklifler vermek."

"Evet. Ve sen *işinde* çok iyisin." Bu noktada onu neyle suçladığımı bile bilmiyorum. O böyle açıklayınca neredeyse mantıklı geliyor. Ama bu, onların çok düşük teklifinin artık masada olmadığı ve benim başa döndüğüm gerçeğini değiştirmiyor. "Bu kadar huysuz ve korkutucu olmak genelde işe yarıyor mu?"

"Genelde *o kadar* huysuz değilim. Bu sabah çok kötü bir ruh halindeydim. Neden biliyor musun? Çünkü tüm hafta sonu dünyamı alt üst eden küçük İrlandalı yaramaz kız, bu sabah uyandığımdaya gitmişti. *Sen beni* terk ettin. Kızgın olması gereken kişi benim."

Sokakta durmuş, tam bir kavga ediyoruz. İnsanlar yanımızdan geçerken bize bakıyor. "Seni terk etmedim. Seni uyandırmak istemedim! Ve *gerçekten* yoğun bir günüm vardı. Kardeşin ve onun ünlü inatçı CFO'su ile

Kardeşin ve onun ünlü inatçı CFO'su ile olan toplantı için çok gergindim! Bu günlerde dünyanın altımda çökmemesi için tüm dikkatimi buraya vermem gerekiyor. Tabii ki *sen* bunu hiç anlayamazsın! Kendime biraz zaman ayırmam gerekiyordu. Tabii ki bir faydası olmadı." Kendimi savunmak için ekliyorum, "Her neyse, numaramı bıraktım. Artık silebilirsin."

"Olmaz. Aradım. Yirmi kez aradım. Aslında daha fazla. Cevap vermedin bile."

"Dediğim gibi, gitmek üzere olduğum cehennem gibi toplantı için kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Ki toplantı, senin yüzünden hayal ettiğimden çok daha cehennem gibi geçti."

Ağlama. Ağlama.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Noah'ın endişeli ve şefkat dolu ifadesi, durumu on kat daha kötü hale getiriyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "Gitmem gerek. Hoşça kal."

Bu kelimenin sesinden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

NOAH

"HOŞÇA KAL, KIÇIMIN KENARI, İRLANDALI."

Bana o kadar duygulu bir bakış atıyor ki göğsüm acıyor. Sonra arkasını dönüp binasına giriyor. Onu içeriye kadar takip ediyorum.

Bana ne yaparsa yapmaya hazırım. Güvenlik çağırırsa, sokağa çıkıp onu beklerim. Eninde sonunda çıkmak zorunda kalır.

Eğer onun katına çıkabilir ve beni dairesine almazsa, pizza falan sipariş edip, kapıyı çalarak onu sinirlendirene kadar beklerim, bütün gün sürse bile. Ya da bütün hafta. Lanet olası bir kamp mağazasını arayıp, kamp yatağı getirmesini isterim. Bana inanana kadar koridorunda yaşarım. Ben milyarderim, bir yolunu bulurum.

Hayatımı para kazanmak için harcamış, hayatımı feda etmiş bir milyarder.

Artık bunu yapmak istemiyorum. Bir kez olsun lanet olası parayı *harcamak* istiyorum. Onun için.

Vazgeçmeyeceğim. Bu yüzden değil. Başka nedenlerden dolayı benden nefret etmeye karar verirse... hayır. Yine de vazgeçmeyeceğim.

Onu çok uzun süre bekledim. Yalnız başıma çok fazla gece geçirdim, bana ve sadece bana ait olan o mükemmel, ulaşılmaz kızı bulabilecek miyim diye merak ederek.

Onu bulduğuma göre, yapacağım son şey onu bırakmak, özellikle de bu şekilde. Bu, başka hiçbir şeyin veremeyeceği kadar çok acıtacaktır.

Eğer şimdi benden nefret ediyorsa, ona yanıldığını kanıtlayacağım. Ne pahasına olursa olsun. Neye mal olursa olsun. O her şeye değer.

Yönetim kurulu odasına girdiğinde çok korkmuş ve yalnız görünüyordu, cesur bir yüz takınmaya çalışıyordu. Üçümüz, bazen dördümüz, korkutucu olabiliyoruz. Bir makalede "ateşli, güçlü alfa milyarderlerin birleşik cephesi" olarak tanımlanmıştık ve bu tanımın çoğu zaman doğru olduğu söylenebilir. O ise hiçbirimize boyun eğmedi ve bu da büyük bir cesaret gerektirir.

Onu orada görünce şaşkına döndüm. Tabii ki şaşırdım. Onun ne kadar güzel olduğuna daha da şaşırdım. Otel odamızın huzurunda buna alışmıştım. Bütün hafta sonu, uyanmak istemediğim bir rüya gibiydi.

Ama onu gerçekliğin sert ışıkları altında görmek... O kadar yumuşak, güneş ışığıyla aydınlanmış, o kadar mükemmel ki, sanki bir melek ya da tanrıça, bizim gibi sıradan ölümlülerin dünyasına bir iki saatliğine eğlenmek için uğramış, güzelliğiyle gözlerimi kamaştırıyor... *Anladım.*

Zaten biliyordum. Lanet olsun, zaten *biliyordum*. Hafta sonu beni Cupid'in okuyla vurmuşsa, bu sabah kalbimi o kadar derinden ve geri dönülmez bir şekilde deldi ki, eğer onu tekrar çıkarmaya karar verirse, yere kanlar içinde kalacağım. Bu beni öldürecek.

Şu anda onun asansöründeyiz. Hala bana kaşlarını çatıyor ve o kadar sevimli ki, tek yapmak istediğim dizlerimin üzerine çöküp ona yalvarmak.

"Neden peşimden geliyorsun bilmiyorum," diye homurdandı. "Bu artık izinsiz giriş."

"Beni içeri davet edersen değil."

"Mantıklı. Sonuçta sen bir vampirsin. Benim gibi insanların hayallerinden besleniyorsun."

"Romantizmimize kattığın melodramatik tavırları seviyorum, İrlandalı. Ama bence bu daha çok Brontë'ye benziyor, Dickens'a değil. Eğer yardımı olacaksa, Heathcliff gibi sokakta dolaşıp, siyah pelerininle sana özlemle bakacağım."

"Bu noktada 'yardım'ın bir önemi yok. Hiçbir şey *yardımcı* olmaz. Bizim 'romantizmimiz' — tırnak içinde — sen benim şirketimi çok agresif bir şekilde değersizleştirdiğinde sona erdi, üstelik bunu bilerek yaptın! Bu da durumu daha da kötüleştiriyor. O şirket benim için *çok önemli*. Maaşlarını, ipoteklerini ödemek ve çocuklarının geleceğine yatırım yapmak için ona güvenen tüm insanlar için önemli. Bu anlaşmalar insanları *etkiliyor*. Ama tabii ki senin gibi biri için bunların hiçbir önemi yok."

Gerçekten çok sinirli, ama haklı. Stresli ve buna şaşmamak gerek. Her şeyini kaybetmek üzere. Seçenekleri çok sınırlı, bu evrakta acı bir şekilde ortada. Onu kurtarabilecek bizim teklifimize güveniyordu. *Keşke bilseydim.* Ama artık biliyorum. Ve onu kurtarmaktan çok daha fazlasını yapmak üzereyim. Çünkü o bana izin vermezse, ben de boğulacağım. "Haklısın."

Daha da sert bir bakış.

"Teklifimizin Ashton Holdings'in CEO'sunu nasıl etkileyeceğini düşünmedim."

"Belli."

"Yeni bir teklif yapacağım. Invested Enterprises aracılığıyla değil, şahsen."

"Zahmet etme. Çok geç. Senin teklifinle ilgilenmiyorum."

"Henüz çok geç değil, İrlandalı."

"Çok geç." Gözünden bir damla yaş süzülür ve hızla siler. Bu benim için dayanılmaz bir şey. Kalbim, sanki o büyük oku oradan çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi, resmen acıyor. Bu durumu düzeltmekten başka hiçbir şeyin önemi yok benim için. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldar.

Kendimi engelleyemiyorum. Çok zor bir durumdayım. "Ben de *seni seviyorum* seni seviyorum, işte."

Lucky

"Sanki." Kapımın kilidini açıp aralıyorum, ama sadece biraz. Önünde duruyorum, böylece içeri giremez. "Yapamazsın."

"Tabii ki girebilirim."

Tanrım, bu adam sinir bozucu. "Beni tanı mıyorsun bile."

Onu içeri davet etmek istemiyorum. Daha doğrusu, Noah Maddox'u içeri davet etmek istemiyorum. Ben sadece Noah Steel'i istiyorum. Ama o yok.

"Seni tanıyorum," diye ısrar ediyor. "Birçok yönden, herkesten daha iyi tanıyorum. Seni tanıyan tek kişi benim..."

"Dur." Ne söyleyeceğini biliyorum ve hiçbirini hatırlamak istemiyorum. Ve onun haklı olmasından nefret ediyorum. Sorun şu ki, bunun bir önemi yok. "Her neyse, istememe rağmen beni eve bıraktığın için teşekkürler. Umarım hayatları mahvedip para kasana para ekleyerek harika bir gün geçirirsin. Oh..." Safır bileziğin olduğu bileğimi uzattım. "Bunu çıkaramıyorum ama lütfen benim için çıkarırsan geri alabilirsin. Onu istemiyorum."

Noah bileziği çıkarmadı. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü ve sanki beni burada tutmak istercesine çıplak uyluklarımın arkasına sıcak avuçlarını kaydırды.

"Cork İrlandalı Lucky Emerson O'Callahan, beni bırakma. Özür dilerim. Kardeşlerim ve ben şirketini satın almaya çalıştığımız için özür dilerim. Senin olduğunu fark etmediğim için özür dilerim. Şirketin büyük bir büyüme potansiyeli olmasına rağmen sana adil ama düşük bir piyasa değeri teklif ettiğimiz için özür dilerim. On beşinden aşağı inmeyeceğimizi söylediğim için özür dilerim.

milyon dolarlık bir şekilde. Bugün stresli bir gün geçirdiğin için üzgünüm ve bu benim hatamdı. Bu sabah sen gizlice çıkmadan önce endişelerini biraz olsun giderebilseydim keşke. Seni tekrar mutlu edene kadar öpme ve sana tatlı tatlı sevişme fırsatı bulamadığım için üzgünüm, çünkü tek istediğim buydu. Birbirimize kim olduğumuzu söylemediğimiz için üzgünüm. Ama aynı zamanda üzgün de değilim, çünkü o zaman hafta sonu bitmeden benden nefret ederdin ve bu kalbimi göğsümden söküp çıkarırdı. Hayatının uzun zamandır bu kadar zor olduğu için üzgünüm. Aileni kaybettiğin ve bu kadar uzun süre yalnız hissettiğin için üzgünüm. İşini ve evini kaybedeceğinden korktuğun için üzgünüm. Bu çok korkutucu bir şey olurdu. Beni kötü biri olarak gördüğün için üzgünüm. Ben kötü biri değilim, söz veriyorum ve bunu sana ne kadar sürerse sürsün kanıtlayacağım. Sana aşık olduğuma inanmadığın için üzgünüm. *Hem de çok.* Seni gördüğüm anda sana aşık oldum ve birlikte geçirdiğimiz hafta sonunun her dakikası aşkımı daha da derinleştirdi. Bugün sana daha da aşık oldum ve şu anda sana daha da aşık oluyorum. Bu aşk katlanarak büyüyor. Mesele şu ki, ben de uzun zamandır yalnızdım. Kardeşlerim var ama onlardan bahsetmiyorum. Tamamen yalnızdan bahsediyorum. Kaybolmuş ve kırılmış hissettiğin türden yalnızlık. Çünkü tüm varlığınla birini sevmeye mahkum olduğunu biliyorsun, ama o kişiyi *bulamıyorsun*. Bu yüzden tüm vaktini onu aramakla geçiriyorsun. Ve hayatın kendisi hakkında her şeyden şüphe etmeye başlıyorsun. Çünkü her şeyin ortasında büyük bir kara delik var ve onu nasıl dolduracağını bilmiyorsun. Mesele şu ki, Irish, sen onu doldurdun. Geçen gece o restorana girdin ve onu *doldurdun*. Beyaz altın saçların, masmavi gözlerin ve bana sinirlenmiş gibi bakışlarınla. *Gittin*. Ve bunu bilemeyeceğimi söyleme. Bana bunun için çok erken olduğunu söyleme. Lanet kara deliğin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Lucky Irish. Artık, senin sayende, onun doldurulmasının nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Çünkü birdenbire oradaydın.

Lucky

KELIMENİN TAM ANLAMıyla DİLİM TUTULDU.

"Sana kötü biri olmadığımı kanıtlayacağım, bebeğim. Şu andan itibaren," diyor Noah. "Sana kendimi kanıtlamam gerektiğini biliyorum ve kanıtlayacağım. Kalem ve kağıt var mı?"

Hâlâ onun sözlerinin etkisindeyim. Hayatımda bana söylenen en güzel ve romantik sözlerin en az bir düzinesini söyledi. Üzerimde sadece telefonumun olduğu küçük çantam var. "Şey... üzerimde yok."

Bana bir bakış attı. Ve kaşlarını kaldırdı. Apartmanımın yönünü işaret etti. "İçeride mi?"

"Muhtemelen."

"Bir şey yazmam lazım."

Onun coşkusu hayatımı değiştirdi. Bunu asla unutmayacağımı şimdiden söyleyebilirim. Ama bu, durumumu, onun kim olduğu hakkındaki keşfimi veya son bir saatte olanları değiştirmiyor. Onu içeri davet etmek istemiyorum. Çünkü bu kadar nazik, özür dileyici, *seksi*, anlayışlı ve alçakgönüllü olmaya devam ederse, ne olacağını çok iyi biliyorum. "Sana bir tane getireyim. Burada bekle."

"Masaya da ihtiyacım var. Yazmak için." Onu hemen içeri davet etmediğimde, "Yazmayı bitirir bitirmez gideceğime söz veriyorum," diye ekledi.

"Ne yazacaksın?" "Yazarken söylerim."

Tüm mantığımın aksine kapıyı açtım, nazikçe onun elinden kurtuldum ve kapıyı açık bırakarak içeri girdim.

Dairem, her zamanki gibi, sabahın ortasında muhteşem ve davetkar görünüyor. Güneş ışınları, Grace ile bir hafta sonu rastgele araba kiralayıp (o araba kullanmayı biliyor) Champlain Gölü kıyısında bulduğu bir Airbnb'de hafta sonu geçirmeyi kararlaştırdığımızda Vermont'taki bir antika dükkanından aldığım, antika ve yumuşak pencere koltuğuna ve oyma cam küre lambaya idil bir şekilde düşüyor. Babamın ölümünden ve hayatımın altüst olmasından sadece birkaç hafta önceydi. Neden bilmiyorum, ama lambayı hep açık bırakırım.

Pencere koltuğunun ötesinde, balkonda, kenarları boyunca tırmanarak tüm manzarayı çerçeveleyen çiçek açan indigo wisteria'm, köklerinden sökülmeğe üzere olduğunun farkında olmadan neşeyle görünüyor.

Dairemi ziyaret eden birçok kişi, dekorasyon dergisinden çıkmış gibi görüldüğünü söylüyor ve Noah'ın ilk kez gördüğü anda ben de öyle düşünüyorum. O kadar güzel ve rahat görünüyor ki, yorgun kalbimi kırıyor.

"Vay canına." Yine o erkeksi samimiyet. "Bu çok güzel bir daire."

Bu da bana onu neden sevmediğimi ve onun küçük monologları ne kadar güzel ve samimi olursa olsun, ona karşı gardımı neden indiremediğimi hatırlatıyor. "Teşekkürler. Ne yazık ki ay sonuna kadar icra memurları tarafından evden atılacağım." Huysuz melodramatik tavrım *biraz* abartılı olabilir, ama durum bunu gerektirdiği için kendimi affediyorum.

Sinir bozucu derecede mükemmel ağzının köşelerinde, sanki benim endişemi sevimli buluyormuş gibi bir sırıtış belirdi. "Kalem ve kağıt, lütfen?"

Yazıcı ve ofis malzemelerini sakladığım dolaba gittim. Ona bir kalem ve birkaç sayfa kağıt uzattım.

Noah mutfak taburelerinden birini işaret ediyor. "Oturabilir miyim?"

"Buyur." Su ısıtıcısını açtım. "Nane çayı ister misin?" "Tamam. Ev arkadaşın nerede?"

"Pazartesi günleri çok yoğun. Geç saatlere kadar dönmez. Tabii, bu gece dönerse. Yeni erkek arkadaşının yanında kalabilir."

"Uygulamada tanıştığını mı?"

"Evet." Uygulama hakkında konuşmak istemiyorum. "Çabuk bitirebilir miyiz? İşe gitmem gerek." *Ve iflas başvurusunu nasıl yapacağımı bulmam gerek.*

Noah oturur ve bir şeyler karalamaya başlar. "Invested Enterprises'tan ayrı kendi şirketim var. Adı Blue Sky Enterprises. Tek kurucusu ve yöneticisi benim. Gayrimenkul yatırımları ve birkaç başka iş yatırımı için kullanıyorum."

"Aferin sana." Huysuz davrandığımı fark ediyorum ama mecburum. Bu bariyeri dikmeliyim. Hem de iyice. Çünkü takım elbisesinin altında bile kasları gergin. Boyu ve yüzüne çarpan aşırı erkekliği odayı dolduruyor ve yaydığı çılgın feromonlarla dolduruyor.

Kokusu çok güzel.

O lanet olası deri ve odun kokusu bana *onu emmeyi* hatırlatıyor. *Şehvetle yudum yudum yutmayı.*

O yazmakla meşgul, bu yüzden fark etmeden onu izleyebiliyorum. Saçları çok uzun, kulaklarının arkasında ve güneşten bronzlaşmış boynunun arkasında küçük bukleler halinde kıvrılıyor. *Onu yalarken ve açgözlülükle yiyorken, avuçlarımla tuttuğumda saçları çok kalındı. İnanılmaz derecede sert boşaldım.* "Yani bu teklif Investment Enterprises, Cash, Colton veya başka biriyle ilgisi yok."

"Sana söyledim, teklifinle ilgilenmiyorum." Sinirli bir şekilde. Çay poşetlerini ekleyip iki bardağa kaynar su döküyorum. Birini ona uzatıp tezgaha yaslanıyorum. Çayımı iki elimle tutup üflüyorum.

Noah bana okumaya başlar. "Blue Sky Enterprises, Ashton Holdings'in yüzde bir hissesi için elli milyon dolarlık bir teklifte bulunuyor."

"Ne?" Gülerken ama hiç komik gelmiyor. "*On beş* değil mi? Yüzde bir? Şaka mı bu? Neden bunu tekrar gündeme getiriyorsun? Her şeyin bittiğine karar vermiştik."

"Bu farklı bir teklif. Açıkça görülüyor." Okumaya devam etti. "L. Emerson Ashton, Ashton Holdings'in CEO'su olarak görevine devam edecek. Gelecekte bir noktada, bir eş CEO ve/veya halef atamaya karar vermesi halinde, bu atamalar tamamen onun takdirine bağlı olacak ve Ashton Holdings Yönetim Kurulu'nun uygun onayı ile gerçekleştirilecektir. Taraflar, Noah Maddox'un Ashton Holdings'te CEO danışmanı olarak yıllık bir dolar maaşla istihdam edileceğini kabul etmişlerdir."

Bu bir tür oyun mu? Anlamıyorum. Çılgınca şeyler söylüyor. Kalbimi paramparça mı etmek istiyor? Çayımı bir yudum alıyorum. Çok sıcak. Tezgahın üzerine geri koyuyorum. "Noah," diye fısıldıyorum, çünkü şu anda çıkabildiğim tek ses bu. "Bence gitmelisin."

Kalemi bırakır. Ayağa kalkar ve bana doğru gelir. Çok kolay ve çok dikkatli bir şekilde beni kaldırır ve tezgahın üzerine oturtur. Yavaşça dizlerimi ayırır ve arasına geçer. Sıcak avucunu saçlarımla altına ve ensemin etrafına kaydırır, hafifçe sıkar. Tıpkı

restoranda yaptıkları gibi. Duygularım altüst olsa da vücudum hatırlıyor. "En çılgın hayallerinin her birini gerçekleştirmek artık benim görevim, Irish."

"Yapamazsın..." Beni durdurur, parmağını dudaklarımın üzerine koyar.

"En değerli döneminde Ashton Holdings'in değeri yaklaşık yetmiş dört milyon dolardı. Son altı ayda aldığın kararlar doğrudu, Lucky. Bu yolda devam edersen ve sana yardımcı olabileceğim birkaç değişiklik yaparsan, şirketin en azından iki yıl içinde bu değere geri döneceğini tahmin ediyorum. Dört yıl içinde bu rakamı üç katına çıkarabiliriz. Seninle dalga geçmeye çalışmıyorum ve kesinlikle seni satın almaya çalışmıyorum. Meşru bir yatırım yapıyorum."

"*Yüzde bir* mi?" Bu sabah çok yoğun geçti. Hafta sonu da öyle. Ve bir yıl. Aklım almıyor.

"Diğer yüzde doksan dokuz size ve sahip olmayı planladığınız tüm o sihirli bebeklere ait olacak. Sihirli olanların daha pahalı olduğunu duydum."

Lucky

AMAN TANRIM. Bu bana bir şeyi hatırlattı.

Bana söyledikleri tam olarak kafama girmiyor. Umut etmek için çok fazla. Kabul etmek için çok fazla.

Ama sihirli bebeklerden bahsedilince, acil sorunum tekrar gündeme geldi.

Noah'a gitmesini istesem bile gitme ihtimali çok düşük olduğu ve ne yapacağımı *gerçekten* bulmam gerektiği için, ağzımdan kaçırıyorum. Sonuçta, o da benim kadar bu "hemen Google'da aramam gereken" durumun bir parçası. "Hapımı almayı unuttum."

"Hangi hap?"

"Hap, Noah. Bütün hafta sonu. Aklımdan tamamen çıkmış. Bu sabah toplantımızdan hemen önce hatırladım. Üçünü de alabilmek için eve geldim. Ama bunun işe yarayıp yaramayacağını öğrenmem lazım."

"İşe yarayacak mı?" Birkaç saniye sessiz kalır, ta ki ona anlattıklarım tamamen kafasında oturtana kadar. "Yani... benim sihirli bebeğimden hamile kalmış olabilirsin mi?"

Böyle tarif etmesi hiç yardımcı olmuyor. O anda yüzündeki saf duygu, ki bunu sadece saf sevinç olarak tanımlayabilirim, beni ona daha da aşık ediyor. Zaten aşık olduğumdan daha da fazla. "Yani... bu kadar çabuk olabileceğini sanmıyorum."

"Kesinlikle o kadar çabuk olabilir, İrlandalı. Durmadan seviştik."

"Tanrım. Yaptığımızı *biliyorum*. Ama her zaman ilk seferinde olmaz." O kötü biri olsa bile - ve tüm işaretler onun hiç de öyle olmadığını gösteriyor - onu uzaklaştırmak için çok iyi hissettiriyor. Bu çok sorunlu olabilir çünkü bu adamı toplamda *üç gündür* tanıyorum ve tüm hayatım, hayır cevabını kabul etmeyen, arayan, kıvrılan dalları olan, inatçı, süper güçlü bir asma gibi ısrarla onun etrafında dolanıyor gibi görünüyor. *Sanki onu tutmak için çaresizce uğraşıyormuş gibi*.

"Peki ya ikinci, üçüncü, onuncu veya on beşinci sefer?"

"Bu sabah zar zor yürüyebilmeme şaşmamalı."

Her şeye rağmen ikimiz de gülüyoruz.

Sıcak, güçlü ellerini çıplak uyluklarıma üzerine koyar ve yavaşça yukarı kaydırır. Kulağıma fısıldamak için yaklaşır. "Benim için ıslandın mı, bebeğim?"

Elimi göğsüne koyuyorum. "Noah. Bu ciddi bir şey."

"Benim sikim de öyle, İrlandalı. Seni çok özledim. Bir daha asla yapma."

"Neyi?"

"*Gitmek*. Beni her zaman uyandır."

Her zaman. Sanki binlerce sabahımız daha varmış gibi.

Aniden, tüm kalbimle o bin sabahı arzuluyorum.

Parmakları benim—evet, ıslak, çünkü bu adamın üzerimde kontrol edemediğim bir etkisi var—külotumun üzerinde kayıyor, esnek danteli yana doğru çekiyor.

Onu durdurmayı düşünüyorum. Onu durdurmalıyım. Hiçbir şeyi çözmedik.

Ama sonra parmakları klitorisimin üzerinde kayıyor ve ona neden kızgın olduğumu unutuyorum. Sanki içimdeki bir ana kart hareketlerimi kontrol ediyormuş gibi ona uzanıyorum, avucumu pantolonunun ön tarafına sürüyorum. *Tanrım, sertleşmiş olduğu konusunda şaka yapmıyormuş*. Sadece birkaç saat oldu ama onun ne kadar büyük olduğunu tekrar fark etmek beni şok ediyor.

tekrar şok ediyor.

Noah kendini serbest bırakır ve ben onun sıcak, kalın, *devasa* penisini kavrarken beni öper. İkimiz de nefes nefeseyiz, birbirimizi tatmak ve *hissetmek* için çılgınca, sanki ikimiz de yoksunluk çekiyormuşuz ve doza ihtiyacımız varmış gibi.

Noah, sikini benim kaygan amcığıma yönlendirir, zar zor içime girer. Ağzına inlerim çünkü hiçbir şey Noah Steel kadar iyi hissettirmemişti - ya da Maddox, her kim ise, o *benim* gibi hissettiriyor.

Geri çekilmiyor, ama yavaşlıyor, yüzümü tutup fısıldıyor, "Blue Sky'ın teklifini kabul edecek misin?"

Ona doğru eğilip onu sıkıca tutuyorum, daha fazlasını almak için kıvranıyorum. "Adı biraz daha yaratıcı olamaz mıydı? Mesela Azure Blue Sky Enterprises? Ya da Periwinkle Blue Sky Enterprises? Belki de danışmana ihtiyacı olan sensin."

"Eğer evet dersen, ismi istediğin gibi değiştiririm. Tek yapman gereken baş harflerini yazmak, avukatlarım son imzalar için taslağı hazırlayacak."

Bana daha derine giriyor ve gerilen yanma hissi beni nefes nefese bırakıyor. "Gerçekten cebinde *50 milyon dolar* var mı?"

"Cebimde ne olduğuna takıntılı olduğunu biliyorum, İrlandalı." Tamamen içeri girer ve ben inlerim.

Tanrım, boşalmak üzereyim. Ve kendimi tutamıyorum. "Cebinde elli milyon dolar mı var yoksa beni gördüğüne mi sevindin?"

İkimiz de gülüyoruz ve hareket, içimde derinlerdeki mükemmel bir noktaya sürtünüyor. Keşke bunu *bir kez* daha yapsa...

O beni sabit tutarken, sanki bunu uzatmak istercesine, onun büyük penisi üzerinde kıvranıyorum. Benim eşikte olduğumu biliyor. Beni bekletiyor. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, evet. Sana yatırım yapmak istiyorum. Bize. Seni mutlu etmek için sahip olduğum her kuruşu harcayacağım, Şanslı İrlandalı. Seni elde etmek için tüm imparatorluğumu yerle bir ederim. Çok hızlı olduğunu biliyorum, çok iyi biliyorum. Ama seni *seviyorum*. Seni seviyorum."

Ben de seni seviyorum. Her ne kadar çok erken olsa da, her şey çok hızlı geliyor ve ben üç yaşından beri bu kelimeleri söylememişim. "İstersen benimle İrlanda'ya taşınabilirsin, gerekirse futonda yatabiliriz." Onun inanılmaz kalın penisi beni sert ve derinden sikerken haykırıyorum. "Bu, kaçırdığım haplarla ilgili sorumu Google'da aramama yardımcı olmuyor, Steel," diyorum nefes nefese. "Bu arada, sana hala Steel diyorum. Çünkü senin bir parçan, sıcak, yeni dövülmüş bir sütun gibi hissettiriyor."

"Bunu mu demek istiyorsun?" Kalçalarımı kavrayıp biraz çekiyor, sonra daha da derine giriyor. *O kadar* derine giriyor ki, yine tamamen ona ait olduğumu hissediyorum — o bağımlılık yaratan his, onu tüm kalbimle orada istiyorum, beni yıldızlı zevkiyle ve delici güzelliğiyle doldurmasını istiyorum. Hayatımı değiştirmesini istiyorum.

"Oh, Noah. Oh tanrım."

"Evet de, küçük İrlandalı. Haplarını almayı bırak. Teklifimi kabul et. Bu gece benimle eve gel. Benimle birlikte yaşa. Bana sihirli bebeklerim olsun. Evet de

evet" de.

"Evet. Evet. Evet."

Lucky

Bütün öğleden sonrayı benim yatakta geçirdik.

Yatak odam, küçük bir merdivenle çıkılan, iki büyük Fransız tarzı penceresi olan kendi köşesinde yer alıyor. Pencerelelerden biri yatak odasında, diğeri banyoda. Her ikisi de dışarıya açılıyor ve yaprakları, yan binadaki tuhaf küçük su kulesini çerçeveleyiyor. Aşağıdaki arabaların korna seslerini duymazdan gelerseniz, New York'un ortasında değil de, esintili bir Fransız kırsalında olduğunuzu hayal edebilirsiniz.

Avrupa yazını yansıtan duvarlarım ve dekorasyon seçimlerim bu atmosferi daha da güçlendiriyor.

Romantik.

Yatağımda büyük, sıcak, iyi vücutlu, saçları tozlu, tatlı dilli ve son derece erkeksi bir seks bağımlısı varken daha da romantik oluyor. Bu adamın inanılmaz bir dayanıklılığı var ve yapmayacağı *hiçbir şey* yok, bunu öğreniyorum. Meğer benim de yapmayacağım hiçbir şey yokmuş. Bu konuda yeniyim, bu yüzden fazla olduğunda bana karşı dikkatli davranıyor, ama daha az özenli değil. Birbirimize yeterince yakınlaşamıyoruz, yeterince yüksekte olamıyoruz.

Bunda başka bir şey olmasaydı, sırf o orgazmlar için bile ona aşık olurum. Seni değiştiriyorlar. Kendini tamamen gerçekleştirmenin başka seçeneğin olmadığını hissettiriyorlar, oysa sen hep bunun mümkün olmadığını düşünüyordun.

Sanki kanatlarınız çıkmış gibi.

Sanki tüm varlığınız, hayatınızın yeni aşkının pompalayan ikiz kalp atışlarıyla mükemmel bir uyum içinde atan büyük bir kalp atışı gibi.

Bir daha asla yalnız kalmayacaksınız çünkü vücudunuz en samimi, en şehvetli ve ruhunuza dokunan şekilde sevişmenin nasıl bir his olduğunu asla unutmayacak.

Bu çok büyük bir şey. Ve bu, şimdiye kadar yaşadığım en güzel duygu, yaklaşık bir katrilyon kat daha fazla.

Noah beni mutfakta üç kez orgazm ettikten sonra, yazdığı sözleşmeyi tekrar imzalamamı istedi ve ben de imzaladım. Sözleşmenin fotoğrafını çekti, avukatlarına e-posta ile gönderdi ve ardından birkaç e-posta daha gönderdi.

Sonra beni küçük merdivenimden yukarı taşıdı ve toplamda on iki kez daha orgazm oldum. Saydım.

Onun beni soktuğu pozisyonlara girebileceğimi hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, bu adamın hayat değiştiren orgazmları Noel Baba'nın hediye dağıtması gibi dağıtan bir canavar olduğu. Ve ben az önce dört saatlik bir Noel sabahı yaşadım.

Noah'ın kollarında, uzuvlarım hem ağır hem de hafif hissediyor. O kadar doygunum ki, bulutların üzerinde süzülüyor olabilirim.

Bir süre sonra kalkıp duşu açıyor. Sonra beni duşa taşıyor, kaldırıyor, İtalyan Celeste fayanslarına yaslıyor ve tekrar sevişiyor. Gözlerimden yaşlar akıyor, o kadar sert boşalıyorum ki. Her yerim ağrıyor. Parmaklarından ve ağzından morluklar var. Uyluklarım onun taşan menisiyle lekelenmiş.

"Hey." Noah beni dikkatlice ayağa kaldırıyor, iki parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor, böylece ona bakıyorum. "Özür dilerim. Seni çok zorluyorum. Sana çok azgınım, bebeğim. Beni delirtiyorsun. Yavaşlayacağım."

"Önemli değil, Noah. Ben istedim. Sana ihtiyacım vardı. Her seferinde."

Bu doğru. Ona bağımlıyım. Sadece bana verdiği hissin güzelliği değil, tüm korkularımı yok etmesi. Tüm yalnızlığımı. O içimdeyken, hepsi *yok oluyor*. *Bir anda*. Dışarıda bir yerlerde kalıyorlar ve içeri giremiyorlar. Çünkü bedenim, kalbim ve ruhum *onunla* ve bana verdikleriyle dolu. Şehvet ve zevk. Dökülen, fışkıran sıcaklık. Eğlence ve kahkahalar. Yakıcı samimiyet ve takıntılı bağ.

Başka hiçbir şeye yer yok.

Beni nazıkçe öper ve kırılabilmişim gibi yıkar. Sonra duşu kapatır, beni kurutur ve yatak odama taşır. "Seni

evime götürüyorum. Avukatımla buluşup ayrıntıları konuşacağız."

Affedecek bir şey varsa, onu affettim. Her halükarda, sözünün eri biriyse, bunu telafi etmekten çok daha fazlasını yapacaktır. O bir Noah, *o Noah'ın ta kendisi*, bu yüzden sözünün senet olduğunu düşünüyorum.

Artık onun sert bir tarafı olduğunu biliyorum. Onun grizzly ayısı. Ama yalnız kaldığımızda, karşımda sadece tatlı ve müstehcen bir ağzı olan seks tanrısı bir oyuncak ayı var. Grizzly'si ortaya çıktığında, şu anda olduğu gibi, bana gerçek dünyayı hatırlatıyor, geri döneceğimiz dünyayı.

Açıkçası, biraz yorgunum. "Acele yok."

"Akşam yemeği yiyip, istersen bu gece burada kalabiliriz."

Yüzüne dokunuyorum, parmaklarımla artık bana çok tanıdık gelen kare çenesindeki sakalları okşuyorum. Kalbimi parçalayan mükemmelliği yüzünden dudaklarına öpücük konduruyorum.

Son dört günün fırtınası, düşünmek bile çok zor. O kadar çok şey oldu ki, tek bir şeyi bile sindirmek zor, hepsini birden sindirmek ise imkansız.

Reddedebilirdim. Bir parçam bunu istiyordu. On iki saat boyunca uyumak, bu konuları mantıklı bir şekilde düşünmek ve sabah yeniden toparlanmak. Ama içimdeki çok daha güçlü bir ses ona inanmak, ona güvenmek ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyordu. Çünkü onu elde etmek için tüm imparatorluğumu - varoluşsal ve duygusal imparatorluğumu, iş imparatorluğumu - yerle bir etmeye razı olduğumu düşünmeye başlamıştım.

"Şanslı mıyım?" Öpmeme izin veriyor. Sonra yüzümü tutup gözlerimin içine bakıyor. "Lütfen benimle gel. İstersen seni sonra eve bırakırım. Sana çok iyi bakacağım. Evet de."

Bu kadar hızlı ve bu kadar derinden aşık olmak çok korkutucu. Ama o kadar güzel ki, yavaşlatmak ya da direnmek imkansız. Bu yüzden kalbimin beni yönlendirmesine izin veriyorum. "Tamam."

Lucky

Noah'ın evinde kalma ihtimaline karşı bir gecelik çanta hazırlıyorum, ama muhtemelen eve döneceğim. Hafta sonu ve günün yorgunluğu üzerime çöküyor.

Yarın hakkında düşünmeme izin vermiyorum. İşe geri dönüp ya yeni bir yatırımcı ya da alıcı bulacağım ya da iflas başvurusunu araştırmaya başlayacağım... Ya da hiçbir şey yapmayacağım.

Sihirli bebek ise... hala Pazartesi. Hala Google'da arayabilirim. Hala çözebilirim. Bilinçaltımda yankılanan L. Emerson'un içsel tiradını tamamen duymazdan gelmeye çalışıyorum: *Aklını tamamen mi kaybettin????* Ve umuda tutunup birbirlerine beşlik çakan Toprak Ana/seks tanrıçası ekibi de. *Sonuçta İrlanda'ya gitmeye gerek yok!*

Noah'ın iş teklifi hala gerçek gibi gelmiyor. Derin bir nefes alıp, daha sonra endişeleneceğim diğer uzun listeyle birlikte bunu da aklımdan çıkarıyorum. Sokaklara çıkarken, kolu sıkıca bana sarılmış ve eli elimi tutuyor.

Apartmanımın önünde şık ama abartısız bir araba bekliyor. Şoför Noah'ı görür görmez arka kapıyı açıyor.

Noah bana binmeme yardım ediyor. Arka koltuğa kayıyorum ve o da yanıma oturuyor. Bu sahne, bu sabahki taksi yolculuğumuzu hatırlatıyor. Kavga etmiştik. Sonra barışmıştık. Sonra bana şirketimi satın almak için çılgın bir teklifte bulunmuştu. Ardından, ruhumun tüm kimyasını değiştiren, çılgınca tutkulu bir barışma seksî yaşamıştık.

tüm ruhumun kimyasını değiştiren, sanki geri dönüşü olmayan bir şekilde birbirimize bağlandığımızı hissettiren, çılgınca tutkulu bir barışma seksiyaptık.

Koltuklar, İtalyan malı olabilecek kalın deriden yapılmış. Arabadaki her şey lüksü yansıtıyordu. "Güzel araba, Maddox."

"Teşekkürler. Bu bir V8 Maybach. Limuzinler her zaman çok gösterişli görünür."

"Bu kadar büyük bir aletin varken gösteriş yapmana gerek yok herhalde," diye alay ediyorum.

Beni kucağına çekiyor. "Bana küstahlık yapma, güzelim, yoksa büyük aletim şu anda olduğundan daha da sertleşir ve seni dizimin üstüne yatırmak zorunda kalırım. Sana karşı nazik davranmam gerekiyor, unuttun mu?"

Beni sıkıca sararken ona yaslanıyorum. Altımda söz konusu büyük penis enerjisinin sertliğini hissedebiliyorum ama dürüst olmak gerekirse, onun her şeyi saran sıcaklığından rahatlamak dışında başka bir şey için çok ağrım, çok doymuş ve çok *kullanılmış* hissediyorum.

"Bundan sonra bu senin araban. Ben olmadan bir yere gitmen gerekirse, ki gerekmemeli. Kurşun geçirmez. 24 saat hizmetinde. Şoförün, yönetici koruma eğitimi almış bir Navy SEAL."

"Ne?" İnanamayan bir kahkaha kaçır.

"Tedbirli olmakta aşırıya kaçmak yoktur," diyor, boz ayı gibi sesiyle.

Böyle bir şeye ihtiyacım olmadığını söylemeye fırsat bulamadan, araba durdu ve SEAL şoför kapıyı açtı.

Noah bana yardım eder ve şehrin en pahalı semtlerinden biri olan Beşinci Cadde'de olduğumuzu fark ederim. Sanırım şaşırmamam gerekir.

Sonra kaldırımda yanımızda biri olduğunu fark ettim. Küçük, yaşlı, bastonlu, hafif kambur ve parlak sarı bir başörtüsü takmış bir kadındı. Yürümekten vazgeçip bize doğru gözlerini kısarak baktı. "Vay, bu Noah, benim parlak zırhlı şövalyem."

Noah dönüyor. "Enid." Onu gördüğüne sevindiği belli, sanki eski, sevgili bir arkadaşımıymış gibi. "Nasılsın? Mabel'den mi geliyorsun?"

"Aslında evet. Genelde akşamları onu ziyaret etmem ama tüysüz kedisi Nigel yangın merdivenine kaçmış, ben de onu içeri sokmak için yardım ettim. Kazağı yoktu ve Mabel üşüyeceğinden korkuyordu. Kedi mamalarını yemedi ama filet mignon için içeri geri geldi, yani her şey yolunda."

Noah güler. "Bunu duyduğuma sevindim. Enid, bu Lucky. Lucky, arkadaşım Enid."

Enid beni birkaç saniye inceler. "Lucky, annen açıkça bilge ve esprili bir kadın. Sana mükemmel bir isim seçmiş. Şüphesiz New York'un en şanslı kızıydın, böyle birini bulduğun için. O bir mücevher ve saklanacak bir hazine. Beş kez evlenmiş, ikisi fiyasko, ikisi şüpheli zampara ve biri hayatımın aşkı olan bir yaşlı kadının sözüne kulak ver: elinden gelen her şeyle ona sıkı sıkı sarıl."

"Teşekkürler, Enid." Noah'a baktım, bana gülümsüyordu.

"Evet, Lucky. Bana tüm gücünle sarıl." *Lanet olsun, bu adam çok yakışıklı.* Noah, Enid'e, "Eve gitmenize yardım edelim mi, Enid?" diye sordu.

"Hayır," diyor. "Bu saatte şehrin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Yürüyüşün tadını çıkarıyorum. Siz ikiniz de akşamınızın keyfini çıkarın. Eminim bir ara yine karşılaşırız."

"Umarım," diye cevapladı Noah. "İyi geceler, Enid."

Enid uzaklaşıyor.

Noah beni kollarına alır.

"Dünyanın en şanslı kızıydın, inan bana!" Enid arkamızdan seslenir. Noah gülümser.

"Ne yapıyorsun, Steel?"

Beni son derece lüks bir lobiden geçerek son derece lüks bir asansöre taşırken öpüyor. "Ben romantik biriyim, İrlandalı. Tabii ki seni eşikten taşıyacağım."

"Hangi eşik?"

"Birlikte geçireceğimiz geleceğin eşiği. Mesele şu ki, şanslı bir İrlandalı hayatına girdiğinde, onu bir daha gözünün önünden ayırmayı düşünmek bile imkansızdır. Tek seçenek, ona hediyeler yağdırırken, onun en çılgın hayallerini gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yapmaktır. İşler böyle yürür. O yüzden kemerini bağla, Güneş Işığı. Daha başlamadım bile."

Gülüyorum ama aynı zamanda kalbim biraz daha kırılıyor. Belki kırılmak yanlış kelime. Sanki içinde bir çatlak var, uzun zamandır kilitli olan bir parçamı zorla açıyor. Umut, belki. Hayatın tüm güzelliğinin gerçekleşebileceğine olan inanç. *Aşk.*

Her şey o kadar hızlı oluyor ki başım dönüyor ama *onu çok seviyorum.*

Asansör kapıları, her iki yanında kalın, renkli cam pencereler, siyah ve beyaz mermer

dama tahtası desenli bir zemin ve İskoçya'nın dağlık bölgelerindeki av köşklerinde görünecek kadar abartılı bir avize var. Noah tuş takımına bir kod giriyor ve oymalı ahşap ve çelik kapılar açılıyor.

Vay anasını.

Dairesi gerçek dışı. İnanılmaz derecede geniş, havadar ve lüks. Doğal ışık muhteşem. İlk izlenimim bu. İkincisi ise, biraz sade. Biraz fazla zengin, neredeyse hiç eve gelmeyen bir bekarın evi gibi. Bu alanı onun için daha rahat ve aynı derecede lüks bir yere dönüştürebilirim.

Pencerelerden oluşan bir duvar, alacakaranlıkta gökyüzünü ve aşağıda birkaç ağaç tepesini gösteriyor, şehirde olduğumuzu gösteren tek birkaç ipucu var. Yüksekteyiz. Dışarıda, havuzlu devasa bir veranda, yükselen buharı gösteren ışıklı bir jakuzi ve üstü kapalı bir oturma alanı var. "Fena değil, Bay Maddox."

"Teşekkürler, Bayan Irish. Uzun zamandır lüks bir iç mimar tutmak istiyordum. Belki bu konuda bana yardımcı olabilirsiniz. Size tam yetki veririm, en iyi tasarım dergileriyle iletişime geçeriz, size yer ayırtırız ve bir anda ünlü olursunuz."

Yine başladı, en gizli hayallerimi kurcalamaya, bunu çok iyi yapıyor.

Kapıda bir uğultu duyuldu. "Bruce gelmiş olmalı."

"Bruce mu?"

"Avukatım." Noah beni dikkatlice kanepeye oturtur. "Şu anda seni öpmek istiyorum çünkü o kadar inanılmaz güzelsin ki kafam patlayacak gibi, ama bu beni tekrar sertleştirir ve avukatımı içeri almak üzereyim. İçeri girmeden önce, senin yanında olduğumu söyleyeyim. Her şeye evet de. Buradan ayrılma."

"Hepsine mi?"

Noah sırtı ama hiçbir şey söylemedi. Kapıyı açmak için gitti. Avukat olabilecek, hem de çok pahalı bir avukat olan bir adam içeri girdi.

"Bruce Davis, Lucky Ashton ile tanışın."

Ayağa kalkıp elini sıkıyorum. Noah onu uzay çağı mutfağının yanındaki 12 kişilik yemek masasına davet ediyor. Noah kolunu omzuma atıyor ve benim için bir sandalye çekiyor, sonra kendi sandalyesini benimkine yaklaştırıyor, böylece uylukları benimkine geliyor. Bunların hiçbiri avukatının dikkatinden kaçmıyor.

"Bu, önceki teklifinizden oldukça farklı bir teklif, Noah," diyor Bruce, endişeli olmasa da en azından meraklı bir şekilde.

"Bu daha gerçekçi bir teklif," diyor Noah, ses tonu ciddiyetini açıkça belli ediyor. Grizzly ayısı tam bir Kodiak ayısına dönüşmüş. "Ashton Holdings'i bir güç merkezine dönüştürmeyi planlıyoruz. Bu fiyat, şirketin potansiyelini yansıtıyor. Evraklar hazır mı?"

Bruce, çantasından sözleşmeyi çıkarır ve masanın üzerine uzatır.

Metin, Noah'ın bu sabah yazdığı notla tamamen aynıdır. Birkaç sayfa daha hukuki jargonla dolu. Ve ikimizin imzası için boş alanlar var.

"Kendi avukatlarınızla görüşmeniz gerekiyor mu, Bayan Ashton?" diye sorar Bruce.

"Hayır." Babamın seçtiği şirket avukatlarını hiç sevmemiştim. İşlerini pek iyi yapmıyorlar gibi görünüyorlardı.

Bruce başını sallar. "Banka hesap bilgilerini almak için CFO'nuzla görüştüm. İmzaladığınız anda para birkaç dakika içinde Ashton Holdings hesabına aktarılacak. Sorunuz var mı?"

Noah'a bakıyorum. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım." Yüzündeki ifade o kadar *aşık* ki, onunla ilgili hiçbir konuda tereddüt edemiyorum.

Kalemi alıp imzalamışım. Noah da aynısını yapıyor.

Bruce, ifadesini tamamen profesyonel tutuyor. Müşterisinin aklını kaçırdığından şüpheleniyor olsa bile, bunu hiç belli etmiyor. Bana başka bir yığın kağıt uzatıyor. "Bunlar da istediğiniz diğer belgeler, Noah. İşlem tamamlandı ve satış kesinleşti. Bayan Ashton, tapunuz."

"Tapusu mu? Ne tapusu?"

"Apartman binanız," diyor Bruce.

"Hangi apartman binası?"

Noah omzuyla bana hafifçe dokunur. "Yaşadığınız bina. Onu satın aldım. Sizin adınıza."

"Sen... bütün *binayı* mı satın aldın?"

"Bruce senin için bir tröst kurdu," diyor Noah. "Adını Lucky Irish Holdings koyduk."

"Vakıf mı?" Beynim söylediklerini kavrayamıyor.

"Vakıf sana bir koruma katmanı sağlar," diye açıklıyor Bruce. "Senin için bir LLC de kurdum. Lucky Irish Holdings artık binanın sahibi olan şirketin sahibi. Binada kırk yedi daire daha var. Seninki gibi yedi daire daha satıldı. Kırk daire kiralanmış durumda. Kira, kira sözleşmesi, vergi ve bakım ödemelerinin doğrudan vakfının banka hesabına yatırılması için gerekli düzenlemeleri yaptık. Emlak vergileri, bakım, onarım giderleri ve personel maaşları düşüldükten sonra vakıf, aylık yaklaşık beş yüz bin dolar vergi sonrası gelir elde edecek."

"Ne?"

"Sadece üçüncü, yedinci ve on ikinci sayfalara imzanız gerekiyor."

"Bütün bunları nasıl yaptınız?" diye soruyorum, daha çok Noah'a ama Bruce'a da. "*Bugün mü?*"

Bruce bunu bir iltifat olarak algılar. "Ekibim hızlı çalışır."

Kağıt yığınınına bakıyorum.

"Eğer gözden geçirilmesini isterseniz, sorun değil," diyor Bruce. "Ama size temin ederim ki her şey kusursuz."

Sadece evet de.

Kalemi alıp üç noktalı çizginin üzerine imza atıyorum. *Bu hayat da ne böyle?*

"Hepsi bu kadar." Bruce ayağa kalkar, evrakları toplar ve çantasına koymaya başlar.

Bruce önce benim, sonra Noah'ın elini sıkıp kapıya yönelir.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lucky. Ah, Noah, Cash kulaktan kulağa Ashton Holdings'in yeni bir teklifi kabul etmeye hazırlandığını duymuş."

"Duymuş mu?" Noah şaşırılmış gibi görünmüyor.

"Evet. Ve o, şey... senin bu işin içinde olabileceğini duymuş ve benden *tüm* bilgileri almakta oldukça ısrarcıydı. Muhtemelen birkaç cevapsız arama vardır. Üç kardeşin de buraya geliyor."

Lucky

Bruce kapıyı kapatır kapatmaz Noah bana döner. Sanki görebildiği ve umursadığı tek şey benimmişim gibi bana bakar.

Avuç içi çenemden kayarak saçlarımın altına girip enseme kavrar. Bu onun yaptığı bir şeydir, gücünü ve zar zor kontrol ettiği enerjisini yavaşça ve güçlü bir şekilde hatırlatır. Her yaptığında, onun için ıslanırım.

Onun yakışıklılığını, iriliğini ve utanmazca sertliğini seviyorum, sert olmaması gerekse bile. Elinde değil. O, Manhattan'daki bir toplantı odasında olduğu kadar, Wyoming'deki vahşi bir çiftlikte vahşi atları ehlileştirirken de rahatça uyum sağlayabilecek, gülünç derecede seksi, erkeksi bir yakışıklı. Onun hakkında ilk fark ettiğim şeylerden biriydi ve etkisi giderek artıyor.

En çok da, bana daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde kendimi canlı hissettirmesini seviyorum. İçimde her zaman saklı olan ama gün ışığına çıkma şansı bulamayan şanslı, İrlandalı vahşi tarafımı uyandırdı. Ağustos güneşinin altında filizlenen bir tohum gibi, sadece filizlenmekle kalmadı, öğle vakti tam çiçek açtı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Beni öptü. "Küçük rüya kızım evet demeye alışıyor." "Sana ne zaman hayır dedim ki, Noah Steel?"

"Şimdi başlamanı istemedim. Senin en çılgın hayallerindeki kötü çocukları listenden silmek için milyarlarca dolar harcamaya hazırdım."

"Sen delisin." *O bir mücevher ve saklanacak bir hazine. Elinden gelen her şeyle ona tutun.* Bunu zaten biliyordum, Enid, ama tavsiye için teşekkürler.

"Senin için deliyim, bebeğim." Eli saçlarımda dolanıyor, diğer eli beni büyük, sert vücuduna çekiyor.

"Kardeşlerin geliyor mu?" Nefesim kesildi.

"Öyle görünüyor. Cash muhtemelen çok sinirlenecek ama onu takma. Onları dışarıda bıraktım ama Colton şifreyi biliyor."

Beni dudaklarıyla sahiplenir, öpücük kaygan ve açgözlü hale gelir.

Öpüşmeye o kadar dalmışız ki, bir sesin farkına varmamız birkaç saniye sürer. Birinin boğazını temizlediği sesi. "*Eh-ehm*. Merhaba-a-a." Colton'ın sesi olduğunu anlarım.

Öpüşmeyi bırakıp dönüp baktığımızda... bir sürü insan orada durmuş bize bakıyor. Noah'ın bana sarılma şeklini ve ellerinin kıcıma yapıştığını en ince ayrıntısına kadar izliyorlar.

Yavaşça ayrılıyor. Noah kolunu bana doluyor. Beni koruyormuş gibi duruyor. "Ailemin habersiz ziyaretinin bu şaşırtıcı zevkini neye borçluyuz?" Noah alaycı bir şekilde soruyor.

Cash burada, somurtkan bir ifadeyle, dalgalı kızıl-sarı saçlı muhteşem bir kadının beline kolunu dolamış. Colton, en sevimli elbiseyi giymiş başka bir güzel kadının elini tutarak geniş bir gülümsemeye sırtıyor. En büyük ağabey olabilecek başka bir adam daha var. Uzun boylu, siyah saçlı, neredeyse aşırı derecede yakışıklı. Kollarını, koyu saçlı minyon bir kadının omuzlarına atmış. Kadın egzotik görünümlü ve kesinlikle büyüleyici.

Noah tanıştırıyor. "Lucky, Cash ve Colton ile tanıştın. Bunlar Dusty, Lila, Alexander ve Ivy.

Hepinizle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Dusty öne çıkıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seninle tanışmak ne büyük bir zevk, Lucky," dedi kocaman bir gülümsemeye ve belirgin bir Teksas aksanıyla. Pembe bir bluz ve muhteşem vücudunu ortaya çıkaran kot pantolon giymişti, ayaklarında da kovboy çizimleri vardı. "Hepimiz Noah'ın da diğerleri gibi hızla ve derinden aşık olmasını bekliyorduk. Seni görmeye gelmek zorundaydık."

Colton gülümser ve Lila'yı öper. "En çok *ben* aşık oldum." Sonra elindeki büyük kahverengi kağıt torbayı kaldırır. "Akşam yemeği getirdik. Umarım sevgililer açtır."

Hepsi beni selamlarken yanaklarımdan öpüyorlar. Sohbetleri ve şakaları, sadece birbirine çok bağlı bir ailenin yapabileceği gibi akıcı. Colton, Lila, Alexander ve Ivy devasa mermer mutfaka

ve yemekleri masaya koymaya başlarlar, Colton'ın berbat şakalarına gülüp inlerler.

Sadece Cash geride kalır ve Dusty onun yanında durur. Cash, Noah'a öfkeyle bakar. "Aklını mı kaçırdın?"

"Aslında hayatımda hiç bu kadar akli başında hissetmemiştim, kardeşim." Noah, Cash'in kötü ruh halinden hiç etkilenmiyor. Bu sabah, bu beni çok korkuturdu. Ama şimdi, Noah'ın güvencesi hala beni sarmışken, bunun hiçbir etkisi yok. Hiçbir şey için kendimi kötü hissetmiyorum.

"Seni dışarı çıkarıp haftaya kadar dövmeliyim," diyor Cash öfkeyle.

"Deneyin de görelim," diye gülüyor Noah. "Olanlar oldu, ama hiçbirinin seninle ilgisi yok."

Dusty bana göz kırparak Cash'in omzuna elini koyar. Cash hemen yumuşar. Birbirlerine bakışır ve Cash'in erimesini izlemek neredeyse komiktir. Onun tamamen aşık olduğu kolayca anlaşılır. Ben de rahatlarım. Dusty'nin etkisiyle, öfkesi birkaç derece azalmıştır.

Noah'ın kolu hâlâ omzumda. "Lucky ve ben bir anlaşmaya vardık. Sadece ikimiz. Seninle birlikte yaptığımız teklif artık geçerli değil. Hayatta böyle şeyler olur, dostum. Kabullen."

Colton, tartışmadan eğlenerek gülüyor. Yakındaki mutfak grubu açıkça dinliyor.

"Colton, ben daha işim bile *yokken* işime müstehcen miktarda para yatırdı," diyor Lila.

"Alexander, tanışmamızdan sadece üç gün sonra benim için apartmanımı satın aldı," diye ekliyor Ivy. Alexander ona hem kurt gibi hem de hayranlıkla gülümsüyor.

"Ve Cash," der Dusty, yanağına öpücük kondurarak, "annemin evini satın aldı, kız kardeşim için bir kayıt anlaşması yaptı ve patronum olmasına rağmen beni yanına taşınmaya zorladı."

Cash, kaba bir şekilde biraz daha yumuşar. "Hala senin patronumum."

"Sadece işte," diye alay eder ve o, sanki çok müstehcen şeyler düşünüyormuş gibi gözlerini kısar.

Colton, Lila'nın saçını kulağının arkasına itti. "Maddoxlar böyle olur Cash, bunu sen de en iyi bilirsin. Noah da aynı şeyi yaparken sen şikayet edemezsin."

Alexander'ın sesi derin ve emredici, bu konuyu neredeyse kesinleştiren bir ağabey otoritesi var. "Cash, Noah, işin batarken aylarca hayal kurarak 'Tex'i Google'da ararken kıcını kurtarmasaydı,

şirketin olmazdı, işin batarken aylarca hayal kurarak 'Tex'i Google'da ararken Noah kışını kurtarmasaydı."

Cash bir anlığına utanır, sonra Dusty'yi kendine yaklaştırır. "Teselliye ihtiyacım var, Tex. Ailem bana zorbalık yapıyor."

"Ah," parmaklarının arkasını onun çenesine kaydırır. "Zorbanın zorbalığa uğraması çok kötü. Sen hepsini hak ediyorsun."

Onu öper. "Daha sonra başın belada," diye fısıldar.

Sonra ayağa kalkar ve bana elini uzatır. "Üzgünüm, Lucky. Ben bir pisliğim. Olmamaya çalışıyorum ama yine de oluyor. Lütfen beni affet." Elini tutarken gülümsemeden edemiyorum ve o da yanağıma öpmek için eğiliyor. Sonra elini Noah'a uzatıyor. "Dostum, sadece kıskanıyorum. İkiniz Ashton Holdings ile büyük işler başaracaksınız. Şirketin küçük bir mücevher, Lucky."

"Teşekkürler. Biliyorum."

Bununla birlikte gerginlik tamamen ortadan kalktı, her şey affedildi ve akşam yemeği servis edildi. Dışarıda büyük, özel bir verandada oturduk ve kendimi eğlencenin ve hepsini tanıma telaşının içinde buldum.

Ebeveynleri ya ölmüş ya da neredeyse hiç yokmuş tek çocuk olarak, böylesine gürültücü, sevgi dolu bir ailenin içinde olmak benim için çok yeni bir deneyim.

Ve onlar tam da öyle. Bir *aile*.

Onlardan biraz daha sessizim, ama birbirlerine karşı gösterdikleri nezaket, içten, kemiklerine kadar işlenmiş dostlukları ve kolay kahkahaları beni çok etkiliyor. Hepsine biraz aşık oluyorum.

Meğer Lila, herkesin bahsettiği, gelecek vaat eden tasarımcı Lila *Bailey*'miş. Ona yakın zamanda onun tasarladığı bir bluz aldığımı ve en sevdiğim kıyafet olduğunu söylediğimde, beni tasarım stüdyosuna davet etti ve istediğim herhangi bir şeyi seçmemi söyledi.

Colton, her zamanki gibi partinin neşesi. Lila'nın etrafında dolanıyor, ona dokunuyor, saçlarını okşuyor, öpüyor ve genel olarak ona o kadar aşık ki, izlemesi çok eğlenceli. İkisi sürekli şakalaşüyor ve herkesi güldürüyor. Bana bir partide tanıştıklarını, Colton'ın onu Los Angeles'ta bir arkadaşının düğününe lüks bir tur otobüsüyle götürmek için ısrar ettiğini ve sonunda Vegas'ta evlenip hamile kaldıklarını anlatıyorlar.

Ivy'nin Ivy *Laine* olduğunu öğrenince çok şaşırdım. O benim en sevdiğim müzisyenlerden biri. Müziğini sevdiğimi ve

yeni albümünü tekrar tekrar dinlediğimi söylediğimde bana sarılır. O kadar alçakgönüllü ve güzel ki onu sevmemek imkansız.

Alexander, Ivy'yi takıntılı bir adam gibi izliyor. Ivy de hamile ve Lila'dan biraz daha ilerlemiş durumda. İkisi bana sahte bir randevuda nasıl tanıştıklarını anlatıyor ve Alexander ona ne kadar çabuk aşık olduğunu o kadar dürüst ve komik bir şekilde anlatıyor ki beni gülümsetiyor.

Dusty dışa dönük ve tanışması kolay biridir, Cash ise onun yanındayken korkutucu bir yönetim kurulu üyesi olmaktan çok farklı biridir. Rahat ve ona sıırılsıklam aşık, alçakgönüllülüğü her halinden belli. Onu sevmemek imkansız.

Ve Noah... *benim*. Onu analiz etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Bildiğiniz zaman bilirsiniz ve bazen bu yeterlidir.

Akşam yemeğini bitirdikten sonra beni kucağına çekiyor. Güçlü kolları beni sarıyor ve ben ona yaslanıp, artık çok tanıdık gelen nane ve odun kokusunu içime çekiyorum. "İyi misin, İrlandalı?" diye fısıldıyor.

"Çok iyiyim. Sen?"

Yavaşça başını sallar.

Parmaklarımla sakallı çenesine dokunuyorum. "Neden?"

Diğerleri birinin söylediği bir şeye gülerken, kulağıma fısıldar. "O kadar güzelsin ki kalbim acıyor."

Bu sözleri çok uzun zamandır söylememiştim. Noah kalbimi paramparça edene kadar kilitli kalmışlardı. Ona yaklaşıp fısıldadım, "Seni seviyorum."

Lucky

Daha sonra, Noah'ın ailesi gittikten sonra, beni yukarı taşır. Yatak odası saray gibi ve çok minimalisttir. Renkli camdan bir duvar, başka bir büyük balkona açılır. Odadaki tek mobilya, devasa bir yataktır.

Beni yatağa yatırıyor, üzerime çömeliyor, üzerine uzanıyor ama ağırlığını taşıyor.

Ellerimle yüzünü kavradım. "Ailenizi seviyorum." "Onlar da seni seviyor. Ve ben seni daha çok seviyorum."

Noah Maddox ile olan bağım beni sardı ve çok kısa bir sürede hayatımın bir parçası oldu. Ona çok, çok aşık olmak dışında ne hissedeceğimi bilmiyorum. "Ben de seni seviyorum, Noah."

"Şanslı mıyım?"

"Evet?"

"Hızlı, biliyorum. Yavaşlatamıyorum ve istemiyorum da. Sana aşığım. Gözlerindeki ateşe ve cesur tatlılığına aşığım. Çılgın güzelliğine ve seni ilk gördüğüm andan itibaren benimmişsin gibi hissetmene aşığım. Seni görmeden önce bile. Sanırım seni o uygulamada ilk gördüğüm anda aşık oldum. Seni aceleye getirmek istemiyorum, ama sana en çılgın hayallerindeki yüzüğü alacağım ve sonra sana evlenme teklif edeceğim. Hazır olduğunda."

Bana verdiği bileziği hiç çıkaramadım. Tam uyuyor ve olduğu yerde kalmak istiyor gibi. "Muhtemelen evet diyeceğim."

Hazır olduğumda."

"Belki gelecek hafta sonu."

Bunun pek olası olmadığını bildiğimiz için gülüyoruz, ama bu çok doğru geliyor. "Eğer hemen Google'da aramaya başlamazsam seninle evlenmek zorunda *kalabilirim*."

Bana o kadar şefkatle bakıyor ki, ben düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum. "Google'da ne arayacaksın? Sihirli bebek mi?"

Bu sözler ikimizi de etkiliyor. Mantiğim, damarlarımdan akan şehvet ve arzunun karşısında *hiçbir* şey yapamıyor. Noah beni öpüyor, *kocaman*, sert penisi elbisenin ince kumaşı aracılığıyla amımın yumuşak ıslaklığına bastırıyor.

Her şeyi aceleye getiriyoruz, bu çok açık. En başından beri böyleydi. Ama bir şey bu *kadar* iyi ve kendinden emin hissettirdiğinde, en güzel seçimler kendiliğinden ortaya çıkar.

Noah, sargı elbisesini çözüyor ve sütyenimi ve külotumu çıkarıyor. Göğüslerimi öpüyor, meme uçlarımı okşuyor, birini emiyor, sonra diğerini, ben inleyene kadar.

Karnımı öperek aşağı doğru iner, bacaklarımı genişçe açar. Ağzı bana yapışır, beni yalar, bağımlısıymış gibi beni yutar. "*Sen en tatlı şeysin, benim şanslı İrlandalı. Sen benimsin.*"

Kendimi tamamen ona verirken parmaklarım kalın ipeksi saçlarına dolanıyor. Ben onun adını haykırarak sıkı ve şiddetli orgazmlarla parçalanana kadar klitorisimi emiyor.

Dalgalar sakinleşmeye başladığında, vücuduma tırmanır ve ıslaklığı kullanarak kocaman penisinin girişini kolaylaştırır, içime derinlemesine girer ve onu tamamen içime almamı sağlar. Sıcak, kalın bir sihir gibi hissediyorum, beni gerginleştiriyor, bastırıyor ve ovuyor, beni tamamen kendine aitmişim gibi sahiplenici hareketlerle içime giriyor ve bana onu tamamen içime almaktan başka seçenek bırakmıyor. O bana tatlı sözler fısıldarken, kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına doluyorum. *Seni hissetmeyi seviyorum. Sen başıma gelen en güzel şeysin.*

Orgazm, şimdiye kadarki en yüksek ve en yoğun orgazm olana kadar devam ediyor. Zevk sadece fiziksel değil, tüm ruhumu kaplıyor. Duygularım ve arzularım, beni kelimenin tam anlamıyla süpüren bu adama biraz daha sıkı sarılır. Beni yine dayanabileceğim en yüksek noktaya çıkarır, vücudum onu alabildiğince sıkıp içine çekene kadar beni onun sıcaklığıyla doldurur. Onun tohumlarıyla ve ısrarla verdiği zevk fazlalığıyla dolup taşana kadar.

Ve tüm bunlardan yavaşça sakinleşmeye başladığımızda, "Bu gece benimle kal. Yarın gece de. Ve ondan sonraki gece de. Gerisini hallederiz. Sadece evet de, İrlandalı." diyor.

Ve ben de öyle yaparım.

EPILOG

Lucky

Dört ay sonra

"BU ELBİSE MUHTEŞEM, Lucky. Lila, kendini aştın," diyor Dusty, duvağını düzeltirken. "Lucky, gördüğüm en güzel gelinsin. Ve karnındaki bebek de bu güzelliği daha da artırıyor."

"Seninkiler de öyle." Makyajımı bozmamak için gözlerimden yaşları siliyorum. Hamileliğin bir özelliği de, duyguların aşırı yoğunlaşması. Mutluluğum taşıyor. "Lila, çok beğendim." Gelinliğim Lila'nın kendi tasarımı. Muhteşem bir beyaz dantel korse ve tamamen beyaz tüylerden yapılmış geniş bir eteği var. "Bunu nasıl yaptın bilmiyorum." Dört aylık hamileyim ve karnım yeni belirmeye başladı.

"Sana özel bir şey olsun istedim," diyor ve Dusty'nin duvakımın düzgün durmasını sağlamasına yardım ediyor. Dantele iki birbirine bağlı kalp ve bir yonca işlenmiş. "Noah seni görünce çıldıracak."

"Zaten çıldırdı," diyor Grace gülerek.

Gerçekten de, yakışıklı nişanlım beni neredeyse deli gibi koruyor, özellikle de birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonu, sihirli bebeğimizi beklediğimizi öğrendiğimizden beri. Bir iki hafta sonra sabah bulantıları başladı. Bu bebeği şimdiden o kadar çok seviyorum ki, kendimi tutamıyorum. Hiç bu kadar *mutlu* olmamıştım.

Noah ile tanıştığım gece, o çılgın hayali gerçekleştirmek için kasten yola çıktığımı sanmıyorum. Ama içimden bir şey beni o yöne çekti. Onun içinde de bir şey beni o yöne çekti. Hamilelik testini yaptığımda ve sonucun pozitif olduğunu gördüğümüzde ikimiz de ağladık. Seksi, erkeksi, yatakta bir canavar gibi olan milyarder nişanlısının, baba olacağı için sevinçten gözyaşları dökmesi hormonlarınızı hiperaktif hale getirmezse, inanın bana, getirir. Bütün günü, o bebeği yeniden hamile kalmaya çalışıyormuş gibi geçirdik.

Hamilelik testini yapmadan önceki gece, Noah Tiffany's mağazasını sadece ikimiz için açtırdı. Bana en beğendiğim yüzüğü seçmemi söyledi. İstedğim herhangi birini. *Hazır olduğumda*, dedi. Ben zaten hazır olduğumu söyledim, o da diz çöküp Tiffany's mağazasının ortasında bana evlenme teklif etti. Evet dedim.

Onunla birlikteyken aşkın bu kadar yoğunlaşabileceğini bilmiyordum, ama her geçen gün müstakbel kocama daha da aşık oluyorum.

Bunu *bildiğimize* hala inanmak biraz zor. Birbirimizin gerçek soyadlarını bile bilmeden, doğrudan derin sulara atladık. Grace, benim için arkadaşlık profilimi oluşturduğu gece Noah'ı ortaya çıkardığını ve evrenin bunu gerçekleştirdiğini söylüyor. Ona inanmaya karar verdim, çünkü sadece en güçlü şans tozu serpilmiş sihir Noah Maddox'u hayatıma getirebilirdi.

Noah ilk ultrasona benimle birlikte geldi. Doktor bize cinsiyeti öğrenmek isteyip istemediğimizi sordu ve ikimiz de evet dedik. Bir kız. Onun güçlü kalbi atıyordu. Hayatımın en güzel anlarından biriydi. Adını Maeve koyacağız. Annemin adını.

Noah, nişan hediyesi olarak beni İrlanda'ya götürdü ve Cork County'de bizim için satın aldığı bir arsa ile bana sürpriz yaptı. Burası çok pastoral bir yer. Göz alabildiğince yeşil tarlalar var. Okyanus manzaralı bir sahil kasabasında. Orada tam istediğimiz gibi bir ev inşa edeceğiz. Orada olduğumuz gün, tarlaların üzerinde çift gökkuşağı belirdi ve hayatımda gördüğüm en parlak gökkuşağıydı. Altın kapların gerçekten var olduğuna inanmanı sağlayan türden bir şeydi. Benimkini buldum. O seksi, canlı, nefes alan bir altın kap ve onu asla bırakmayacağım.

Geçen hafta Noah, düğün hazırlıkları için herkesi İtalya'daki evine, yani bizim evimize uçurdu. Meğer onun, yani bizim, çok evimiz varmış. Henüz yarısını bile görmedim.

İtalyan villası Como Gölü'ne bakıyor, on iki yatak odası ve su ve dağların muhteşem manzarasına sahip büyük, süslü, kapalı bir verandası var. Merdivenler bir kayıkhaneye ve özel plajımıza iniyor.

Küçük bir düğün yapacağız, çünkü ailem yok – İrlanda'daki kuzenlerim ve ikinci kuzenlerim hariç, onlar da orada arazi satın aldığımız için çok sevindiler ve ziyaret ettiğimizde yerel bir pub'da bizim için bir parti verdiler. Onları tanımak çok eğlenceli olacak.

Alexander ve Ivy, Colton ve Lila, Cash ve Dusty, Grace ve Ethan, Enid ve Mabel burada.

Noah, Enid ve Mabel'i İtalya'ya iki haftalık tüm masrafları karşılanmış bir geziye götürdü (Nigel'a kedi bakıcısı bulduk), çünkü ikisi de Amerika Birleşik Devletleri'nden hiç çıkmamıştı. Düğünden sonra Roma, Floransa ve Venedik'i ziyaret edecekler. Hayatlarının en güzel günlerini geçiriyorlar. İkisi komedi ikilisi gibi, çok eğlenceliler. Enid'le yürüyüşlerinde sürekli karşılaşıyorduk ve bir akşam onu yemeğe davet ettik. Çok ilginç bir hayatı var ve hayatı gerçekten değiştirebilecek türden bilgece tavsiyeler veriyor. Çok sevdiğim bir arkadaş oldu.

Müstakbel yengelerim en iyi arkadaşlarım oldu. Onları daha fazla sevemezdim. Dusty ayakları yere basan ve çok konuşkan biridir, her konuda uzun uzun sohbet ederiz. Her gün, hatta günde birkaç kez telefonlarız. Lila çok tatlı biridir ve benim için elinden geleni yapar. O da tek çocuk ve birçok konuda çok iyi anlaşıyoruz. Bana hep sevdiğim kıyafetler hediye ediyor ve onun arkadaşlığını kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok değer veriyorum. Ivy, tanıdığım en yetenekli insanlardan biri. Nazik ve duygusal, içten ve dıştan güzel, onu çok seviyorum.

Ve yeni kayınbiraderlerim çok çekici ve eğlenceli, onların yanında olmayı çok seviyorum.

Grace ve ben hiç olmadığı kadar yakınlaştık. O da benim Noah'la taşındığım hafta sonu Ethan'ın yanına taşındı. Ethan, tanışmalarından üç ay geçmeden Empire State Building'in tepesinde ona evlenme teklif etti. Önümüzdeki ay küçük bir tören yapmayı planlıyorlar ve resepsiyon için Hopeless Romantic'i ayırttılar.

Dört nedimem de bebek bekliyor. Maddox kardeşler suda bir şey var diye şaka yapıyorlar ama hepimiz bunun suyla ilgisi olmadığını biliyoruz, bununla ilgisi olan şey... Tek bildiğim,

Maddox kardeşimin, o çılgın hayalin gerçekleşmesi için elinden gelenin en iyisini yapmakta çok titiz davrandığını biliyorum.

Ivy'nin doğumuna bir aydan az kaldı, Lila'nın doğumuna ise iki ay var, Dusty benim öğrendikten kısa bir süre sonra hamile olduğunu öğrendi ve Grace ise İtalya'ya vardığı gün öğrendi.

Daireme hiç geri dönmedim. En azından uyumak için. Şimdi orayı ofis olarak kullanıyorum.

Onun teşvikiyle, taşındığım gün Noah'ın, yani bizim dairemizi dekore etmeye başladım. Daire çok büyük olduğu için birkaç ay sürdü, ama ikimiz de sonuçtan çok memnunuz. Noah sözünü tuttu ve New York'un en iyi on ev tasarım dergisinde makaleler yayınladı.

O zamandan beri, iç mimar isteyen birçok kişi bana başvurdu. Noah çok çalışmamı istemiyor ve ben de ona katılıyorum. Hamileliğimi gereksiz yere riske atacak hiçbir şey yapmam. Yılda üç veya dört proje almaya karar verdim. Sadece en çok ilgimi çeken projeleri seçeceğim ve Noah'ın önerdiği gibi, en yüksek ücreti alacağım.

Ashton Holdings'in değeri son dört ayda iki katına ıktı. Tabii ki, çok önemli bir nakit enjeksiyonu da yardımcı oldu. Noah'ın "danışmanım" olması da büyük bir fark yarattı. O inanılmaz derecede bilgili ve insan ilişkileri de çok iyi. İşletmeyi yeniden yapılandırdık, yeni vizyonumuza uymayan yaşlı yönetim kurulu üyelerine (ok cömert) tazminat paketleri verdik ve şirket kültürüne yeni bir soluk getiren genç, zeki analistler işe aldık. Noah, Invested Enterprises'in çalışanlarına sunduğı "yaratıcı hafta" programından bahsetti ve biz de benzer bir program başlatarak çalışanların seyahat edip yeni fırsatlar keşfedebilecekleri ve yeni yeteneklerle tanışabilecekleri bir ortam yarattık. Şu ana kadar her şey çok iyi gidiyor. Haber yayıldı ve şimdi her hafta yüzlerce yeni başvuru alıyoruz.

Noah beni bir eş CEO işe almaya ikna etti, en azından unvanı bu. Gerçekte işin çoğunu o üstlendi ve ben danışman olarak çalışıyorum. Adı Ella Bond ve kesinlikle harika birisi. O kadar zeki, yetenekli ve güvenilir ki, tüm stresi ortadan kaldırdı.

"Lucky, zamanı geldi." Ivy bana beyaz gül buketimi uzatarak gülümsüyor. Dörtlü yaylı algılar terasta çalmaya başlıyor. Alexander Ivy'nin arkasına yaklaşp boynuna öpücük konduruyor.

"Vay canına, Lucky," diyor. "Kesinlikle muhteşemsin. Kardeşim çok şanslı bir adam. Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. Alexander beni damada teslim edecek. O teklif etti ve ben de bu fikri beğendim. Babamın, annemin yanında, her neredeyse, bana baktığını biliyorum. İşleri bu hale getirdiğimiz için çok mutlu olurdu. Ve her şeyin bu şekilde sonuçlandığı için. Ama en çok annemin ruhunu hissediyorum. Beni Noah'a yönlendiren onun olduğunu hissediyorum.

Nedimelerim her birim yanağıma bir öpücük konduruyor. Sonra yerlerini alıp önümüze geçiyorlar. Alexander kolunu bana uzatıyor. "Onu çok mutlu ettin, Lucky."

"O beni hayal edebileceğimden daha mutlu etti." *En çılgın hayallerimi gerçeğe dönüştürdü.*

Düğün marşı çalıyor ve ben bir rüyadaymış gibi Alexander'ın koluna tutunuyorum.

Noah çiçeklerle süslenmiş bir sunak yanında duruyor. Cash ve Colton onun yanında ve bir rahip var.

Noah smokininde çok yakışıklı görünüyor, saçları gölün esintisiyle hafifçe dağınık, gözleri hiç bu kadar mavi olmamıştı.

Onu çok seviyorum.

Bana gülümsüyor, o kadar yakışıklı ki gerçek olduğuna inanamıyorum.

Alexander elimi tutup Noah'ın eline koyar. "Tebrikler, siz ikiniz." Sonra kardeşlerinin yanına geçer.

Noah duvakımı kaldırır. "Sen gördüğüm en güzel şeysin, Şanslı İrlandalı."

İki elimi de tutar ve birbirimizin gözlerine bakarız, olabileceğin en aşık haliyle.

Papaz başlar.

Ailemizin çevresinde, İtalyan güneşi altında el yazısıyla yazdığımız yeminlerimizi okuruz.

"Noah Patrick Sullivan Maddox, Lucky Emerson O'Callahan Ashton'ı yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Tabii ki evet."

"Ve sen, Lucky Emerson O'Callahan Ashton, Noah Patrick Sullivan Maddox'u yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Evet." *Evet, evet, evet, evet.* "Evet."

Billionaire Romantic'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz. Bu kitabı beğendiyseniz, [Amazon'da](#) kısa bir yorum veya puan bırakmayı düşünün. Yorumlar yazarlara yardımcı olur!

Noah ve Lucky'nin bir buçuk yıl ve on yıl sonra ne olacağını merak mı ediyorsunuz? Ücretsiz bonus epilogu buradan edinebilirsiniz:

<https://BookHip.com/BKFVXWZ>

Aşağıda, Cash ve Dusty'nin başrollerini paylaştığı **New York Milyarderler** serisinin ilk kitabı olan **Milyarder Patron'un** ilk bölümünü ekledim.

**Sevgiler,
Julie Capulet**

Lütfen Facebook okur grubum [Julie Capulet's Romantics'e](#) katılın. Burada kitap kapaklarını paylaşıyor, içeriden bilgiler veriyor ve romantizmle ilgili her şeyi tartışıyoruz!

[Gruba katıl](#)

Haber bültenime kaydolun, ücretsiz bonus içerikler, ön izlemeler ve özel hediyeler kazanın!

[Posta listesine katıl](#)

BILLIONAIRE BOSS

Anlaşmamız basitti. Bir gece. Sahte isimler. Bağlanmak yok.

Ta ki onun benim yeni patronum olduğu ortaya çıkana kadar...

Hawaii'ye iş konferansına gönderildiğimde şansına inanamadım. Yıllarca kendi çabamla ayakta kalmaya çalıştıktan sonra hayallerimi yaşıyordum.

Kum, palmiye ağaçları ve mavi su, romantik bir fanteziden çıkmış gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, sahil barındaki adam da öyleydi. Mavi gözlü, geniş omuzlu, takım elbiseli ama sert tavırlı ve ağzı bozuk bir adamdı.

Gülüp eğlendik ve her yönden beni aydınlatan çılgın bir tutku dolu gece geçirdik. Hayallerin gerçek olmasının nasıl bir his olduğunu anladım.

Sonra veda etmeden ayrıldım.

Bu iki ay önceydi ve onu çoğunlukla aklımdan çıkarmayı başardım. New York'ta hayalimdeki işe girmekle meşguldüm.

Yeni patronumun, o küfürbaz, havalı adam olduğu ortaya çıktığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

O da beni düşünüyor, diyor, mavi gözleri parıltıyor. O gecedan beri beni arıyormuş. Ve beni ofisinde görmek istiyor...

Billionaire Boss, dört Maddox kardeşin başrolünde yer aldığı, New York Billionaires serisinin ilk kitabı olan, ateşli bir çağdaş milyarder romantizm romanıdır.

Serideki her kitap, HEA ile biten bağımsız bir hikaye.

New York Milyarderleri

Birinci Bölüm

Dusty

"Burası senin otelin, Dusty." Honolulu havaalanından on iki dakikalık yolculuk sırasında öğrendiğim Uber şoförüm Earl, lise aşkı Marion ile yirmi yedi yıldır evli, Marion'un Pittsburgh'un sert kışlarına artık dayanamayacağına karar vermesi üzerine üç yıl önce Hawaii'ye emekli olmuş, her Noel'de iki hafta boyunca ziyaretine gelen beş torunu var ve onları görmeyi çok sevse de, gitme zamanı geldiğinde her zaman rahatlıyor. Hatta isimlerini bile biliyorum: Huck, Brodie, Cassandra, Milo ve Imogen. "Waikiki'deki en iyi otel. Tartışmasız."

Yüksek sütunlar ve sıralı palmye ağaçlarıyla inanılmaz lüks bir otelin önüne geliyoruz. Manzara, tam da... şey, tüm masrafları karşılanmış bir iş gezisi için Hawaii'ye gönderilme hayallerinde olabilecek kadar mükemmel.

Seyahat broşürleri ve Hawaii Life dizisini maraton izlemek, suyun neon turkuaz rengini tam olarak yansıtmıyor. Ya da ılık, deniz kokulu havanın ideal sıcaklığını.

Burası gerçek değil.

"İçeri girip manzarayı görene kadar bekle," diyor Earl. "Sana sürpriz var. Burası Oahu'daki en eski otel. Ana binanın iki yanındaki kuleler yeni eklenmiş, ama asıl cazibesi orijinal otelde. Bütün yer lüksün ta kendisi."

"Plajın hemen üzerinde mi?"

"Tabii ki. Waikiki'nin en iyi sahil barı, tartışmasız. Aşıklar için tam bir cazibe merkezi. Her hafta en az bir kez, ilk tanıştıkları yeri kutlamak için gelen çiftleri otele getiriyorum. Balayında olanlar, beşinci, onuncu veya yirmi beşinci evlilik yıldönümlerini kutlamak için gelenler var. Bir keresinde ellinci yıl dönümleri için gelen yaşlı bir çift vardı. Sanki bu yer içkilere afrodizyak ve aşk iksiri katıyor gibi. Ve sende de o bakış var." Arka aynadan bana göz kırıyor.

"Ne bakışı?"

"Hayranlık dolu bakış. Hayatının değişmek üzere olduğunu söyleyen bakış." Hafifçe güldüm. "Oh, hayır, ben sadece bir konferans için buradayım."

"Herkes öyle der." Bana sırtarak gülümser, sonra arabadan inip çantalarını alır.

Taksi arka koltuğundan kendimi zorlukla çıkardım. On saat önce giydiğim dar kalem eteğimle bu hiç de kolay bir iş değildi. Bu cehennem gibi bir seyahat günü için kesinlikle yanlış bir seçimdi, ama bu benim ilk iş seyahatimdi ve ilk izlenimimde profesyonel bir görünüm sergilemek istiyordum

— Austin'den Houston'a, ardından Honolulu'ya sekiz buçuk saatlik bir uçuşun ardından, şu anda biraz buruşuk bir izlenim. Her ne kadar cazip gelse de, her zamanki kot pantolonum ve kovboy çizmeleriyle business class salonuna giremezdim. Üniversiteden yeni mezun, erkeklerin hakimiyetindeki acımasız bir ortamda zirveye çıkmaya çalışan, yeni bir finans danışmanı olarak ciddiye alınmak istiyorsam, en azından görünüşüm de buna uygun olmalıydı.

Earl'e teşekkür ettim, Marion, Huck, Brodie, Cassandra, Milo ve özellikle sahne korkusu olan ve gelecek Perşembe piyano resitali olan Imogen'a en iyi dileklerimi ilettim, hemen ona beş yıldız verdim ve büyük bir bahşış bıraktım.

"Hoşça kal Earl."

"Balayında görüşürüz," diye göz kırpar.

O uzaklaşırken gülümser ve el sallarım. İyi eski Earl.

Earl kendini bir kahin olarak görse de, onun tahminine gülüp geçiyorum. İyi ya da kötü, hayatımın koşulları beni inatçı bir realist yaptı. Doğduğumda sahip olduğum romantik eğilimler, uzun zaman önce hırs ve koşullar tarafından ezildi.

Devasa valizimi kaldırıyorum, çünkü hiç iş seyahatine çıkmadım ve Hawaii'ye gidiyorsunuz ve neye ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz — rampadan yukarı çıkmak gibi.

Tekerlekli valizleri icat eden dahiyi kutsasın, tek söyleyebileceğim bu.

Otelin lobisine girince, nefes kesici manzarayı izlemek için bir dakika durmak zorunda kaldım.

Vay canına.

Manzaralı, geniş bir avlunun ortasında dev bir banyan ağacı var (saat üçte yaptığım Google aramaları için teşekkürler). Sağında parıldayan bir havuz ve gün ışığında bile renkli ışıklarla aydınlatılmış bir sahneye sahip bir restoran var. Müzisyen, tanıdığım bir Hawaii klasiğini söylüyor.

Somewhere Over the Rainbow.

Bir daha söyle de.

O kadar güzel ki, halüsinasyon görüyor gibi hissediyorum.

Bar, görkemli ağacın altında mükemmel bir konumda. Onun ötesinde, Waikiki Plajı'nın altın rengi kumu ve parıldayan mavi suları, bir fantezi kadar idiliktir.

"Oldukça muhteşem, değil mi?"

Yanımda bir adam duruyor. Takım elbise giymiş, kırmızımsı, seyrek saçları ve neredeyse şeffaf gibi soluk mavi gözleri var. Beni bir kez daha süzdükten sonra bakışları tekrar yüzüme düşüyor.

Hayır.

"Konferans için mi geldiniz? Ben Brad Channing. Rothwell and Dodd Financials'tan."

"Oh. Bu... güzel."

İki meslektaş gelip ona anahtar kartını uzattığında minnettarlığım had safhaya ulaşıyor. "Ogilvie hemen bizimle görüşmek istiyor," diyor içlerinden biri.

Bunu kaçmak için bir fırsat olarak görüyorum. "Ben check-in yapayım. İyi konaklamalar." Brad beni daha fazla sohbetle köşeye sıkıştırmadan check-in masasına doğru koşuyorum. Meslektaşlarının peşinden dışarı çıkarken bana bir bakıyor.

Hayatta olmaz, Brad. Buraya kötü takım elbiseli bir asistan tarafından alınmak için gelmedim. Hedeflerim çok büyük. Ayrıca, Earl'ün şakaları bir yana, bir ilişkiye takılıp kalacak kadar başarmam gereken çok şey var.

Check-in sırasını bekliyorum. Otel mutlu ve rahat insanlarla dolu. Bazıları konferans için geldiği belli, kırışmış iş kıyafetleri giymişler, ama çoğu misafir mayo ve tropikal desenli kıyafetler giymiş. Ne kadar bronzlaşmışlarsa o kadar rahat görünüyorlar.

Beklerken, terasta dizili sallanan sandalyelerin ötesinde, kitap okuyan ve kokteyl yudumlayan insanları, uzaktaki plajı ve mükemmel dalgaları yakalayan sörfçüleri seyrediyorum. Bikiniyi giyip o masmavi suya kendimi kaptırmak için dakikleri saymaya başladım bile.

Hala bunun *gerçek* olduğuna inanamıyorum. Hiçbir şey ödemedem, dünyanın en güzel yerlerinden birine business class ile uçtum. Hatta burada olmak için *para alıyorum*.

Birkaç saat öncesine kadar, hayatımda sadece bir kez Teksas eyaletinin dışına çıkmıştım.

Gerçek şu ki, hayatım boyunca annemin mücadele ettiği zorluklar artık beynime kazındı ve beni, evren ailemin uzun süredir içinde bulunduğu çukurdan çıkarmak zorunda kalana kadar, başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar çalışmaya motive ediyor. Babam ben dört yaşındayken evi terk ettiğinde, annem, ablam Skylar ve ben, Austin'in merkezinde (en azından o zamanlar) kirası daha ucuz bir mahallede küçük bir bungalova taşındık. Annem o zamandan beri orada yaşıyor. Çocukluğum boyunca, en temel ihtiyaçlarımızı karşılamak için gece gündüz çalıştı. Sky ve ben, ona yardım edebilecek yaşa gelir gelmez çalışmaya başladık.

Ve annem temel ihtiyaçlarımızı karşıladı. Babamı aradı ama hiçbir sonuç alamayınca sonunda vazgeçti. Daha sonra babamın adını değiştirdiğini öğrendik — ne kahraman ama — ve iki yıl sonra alkollü araç kullanırken bir kazada öldü.

Başka seçeneğimiz olmadığı için kendi başımıza idare ettik.

Zor bir dönemdi. Hiçbir zaman fazladan bir şeyimiz olmadı. Annem bunu hafife alır ve bizim sade yaşam tarzımız derdi. Alabildiğimiz kadar yiyorduk, her birimizin bir çift ayakkabısı vardı ve kıyafetlerimizi ikinci el mağazalarından alıyorduk. Arkadaşlarım Avrupa'ya seyahate çıkıp Bahamalar'da tatil yaparken, ben evde gazete dağıtarak çalışıyordum. Sınıf arkadaşlarım en yeni elektronik aletleri alırken, ben onların onlarla oynamasını izliyordum. Ve bunu yaparken kendime hedefler koydum.

Bir yerde okuduğuma göre, hedeflerinizi yazarsanız, onlara ulaşma olasılığınız %43 artıyormuş. Kız kardeşimle paylaştığım oda, Post-it notlarıyla o kadar doluydu ki, o da şikayet ediyordu. Yedi yaşında köpek gezdirmeye işine başladım. On yaşında gazete dağıtmaya başladım. On iki yaşında bir kafede iş buldum ve on dört yaşına kadar kayıt dışı çalıştım. Çalışmadığım zamanlarda ders çalışıyordum.

UT evimizden yürüme mesafesindeydi, bu yüzden altıncı sınıftayken oradaki kütüphaneye gitmeye başladım, kitap raflarını parmaklarımla tarayarak, dolu çantalar, parlak MacBook'ları ve renkli Longhorns ürünleriyle üniversite öğrencilerini izliyordum. Sadece UT'ye kabul edilmekle kalmayıp, üniversiteyi bitirip sınıfımın en iyileri arasında mezun olacağıma ve aileme yardım edebilecek ve hayatımızın her günü bu kadar zorlanmamızı gerektirmeyecek kadar iyi bir iş bulacağıma yemin ettim.

Ve başardım.

Beyaz köpüklü mavi dalgaların üzerinde parıldayan güneş ışığı, tüm çabalarımın sonunda karşılığını aldığını hatırlatıyor bana.

Yeni işim mükemmel olmayabilir ama her zaman arzuladığım güvenliğe bir adım daha yaklaştım. Bir sonraki hedefim: New York'ta hayalimdeki işe girmek.

Üniversitedeki oda arkadaşımı, birinci sınıfın yazında New York'ta ziyaret ettim ve bu yerin enerjisine ve hareketliliğine tamamen aşık oldum. Görünüşü ve ihtişamı beni büyüledi. Hayatında inanılmaz şeyler başarma fırsatları beni kendine bağladı

—her şeyin olabileceği, dünyanın merkezinde olduğunuzu hissetmek. New York hakkında yazılmış tüm şarkıların sözlerini *hissedebiliyordunuz. Hayallerin gerçekleştiği beton ormanı. Yapamayacağınız hiçbir şey yok. Her şey size bağlı, New York New York.* Orada olmak için canımı verirdim.

O yüzden o günden beri oraya ulaşmak için her gün canımı dişime takarak çalışıyorum. "Sıradaki." Masadaki kadın gülümsüyor.

İleri adım atıyorum. "Rose adına rezervasyonum var. Dusty Rose. Emerging Into Investments konferansı için geldim."

Resepsiyonist bilgilerimi giriyor. "Stellar Investments ile mi geldiniz?"

"Evet, doğru."

"Kimliğinizi alabilir miyim? Oda önceden ödenmiştir."

Bilgilerimi girip iki plastik kartı bir zarfa koyar. "Hawaii'ye hoş geldiniz Bayan Rose. Odanız dördüncü katta. Numara

417. Bence en güzel manzaraya sahip olan avlu manzaralı oda. İşte anahtarınız ve bu kart havlu kuponu. Havuzun yanındaki masada havluyla değiştirin, geri getirdiğinizde size yeni bir kart verirler. Karşı caddede düzenlenecek konferansın kesin programı burada. Ayrıca, boş zamanlarınızda katılabileceğiniz geziler ve etkinlikler hakkında bilgi de ekledim.

Wi-Fi ücretsizdir ve asansör hemen şurada. İyi konaklamalar."

"Teşekkür ederim." Kalbim o kadar doludur ki patlayacak gibi.

Asansöre doğru ilerleyip dördüncü katın düğmesine basarken, lobinin açık kapılarının ardında uzanan, büyük bir piyanonun bulunduğu bar alanına açılan gerçeküstü manzara beni bir kez daha büyülüyor.

Asansör yukarı çıkarken konferans programını gözden geçiriyorum. Yarın sabahın ilk saatlerinde başlayacak ve iki gün sürecek olan etkinlikte çok yoğun bir konuşmacı programı var. Her gün saat 16:30'da konferans sona eriyor ve kokteyl saati başlıyor.

Odam da otelin geri kalanı kadar güzel. Odada kral boy bir yatak ve tropikal temalı tablolar var. Açık Fransız kapılar, plantasyon tarzı panjurlarla çerçevelenmiş ve avluya ve plaja bakan küçük bir Juliet tarzı balkona açılıyor. Canlı müzik sesi geliyor.

Saatlerce süren dersler, yorucu stajlar, üniversite masraflarımı karşılamak için iki işte birden çalışmak... Tüm bunlar, tam burada, tam şu anda —nihayet değiştiğini hissediyorum.

Bir an için her şeyi içime çekiyorum ve bir yıl sonra ya da yirmi beş yıl sonra buraya geri dönmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Bu büyülü yeri yeniden ziyaret etmek ve her şeyin başladığı o hafta sonunu hatırlamak.

O bakış senin bakışın.

Kendi kendime
gülüyorum. Tabii
ki öyle.

Bikiniyi giyip üzerine pembe hibiscus desenli bir şal elbise bağlayıp plaja doğru yola çıkıyorum.

[Amazon'da okumaya devam et](#)

KU'da ücretsiz!

JULIE CAPULET'İN DİĞER ESERLERİ

Seni Seviyorum Serisi

[Takıntı Başlıyor \(ücretsiz\)](#)

[XOXO Seni Seviyorum](#)

[XOXX Seni Daha Çok](#)

[Seviyorum Seni En Çok](#)

[Seviyorum \(ücretsiz\)](#)

Seksi Tek Başına

[Max](#)

[Kovboy](#)

McCabe Kardeşler Serisi

[Umutsuz Romantik](#)

[Kahramanım](#)

[Kibirli Oyuncu](#)

Müzik Şehri Aşıklar Serisi

[Nashville Günleri](#)

[Nashville Geceleri](#)

[Nashville Hayalleri](#)

[Nashville Işıkları](#)

Hawthorne U Serisi

[Aşık](#)

J. Capulet tarafından yazılmış bağımsız romantik komedi

[Güzel Vahşiler](#)

Cennet Serisi

[Şeytanın Meleği](#)

[Vahşi Kalpler](#)

New York Milyarderler Serisi

[Milyarder Patron](#)

[Milyarder Huysuz](#)

[Milyarder Şeytan](#)

[Milyarder Romantik](#)

YAZAR

Julie Capulet, Amazon'un en çok satan 20 çağdaş romantizm yazarı arasında yer almaktadır. Kalp, tutku ve mutlu sonlarla dolu, ilk görüşte aşkın yaşandığı romantik hikayeler yazmaktadır. Hikayeleri gerçek aşktan esinlenmiştir ve kendisi de gerçek hayattaki kahramanıyla evlidir. Yazmadığı zamanlarda kitap okumak, seyahat etmek, sahilde yürüyüş yapmak ve romantik komedi filmleri izlemekle vakit geçirmektedir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

